

Utgallrad skörd

1983-2006

tillfällig diktsamling

av Aurelio.

Brasklapp

Dikterna är hämtade ur ett antal romaner, varför innehållet i dikterna i regel anknyter till de romaners intriger som de är hämtade ur, och varför det ej alltid bör förväxlas eller sammankopplas med verkligheten.

Detta är viktigt att framhålla, då många av dikterna är mer än lovligt kontroversiella i både anstötlighet och obehagligt innehåll.

Alla personnamn (utom offentliga personers) är konsekvent fingerade.

Då inte alla dikter med säkerhet kan tillskrivas en och samma person används samlingsnamnet Aurelio.

Göteborg 16 juli 2004

Copyright © Christian Lanciai 2006

Christian Lanciai
Ankargatan 2 A
414 61 Göteborg

Ur samlingen "*Saturnus i Skorpionen*" (ur romanen "*Min vän Ahasverus*", 1983-84)

1. *Hennes gröna ögon*

Hennes gröna ögon är som en doftande skogssjö
så fridfull och varm i sin frid och mystik
där hon vilar i fulländad frihet och renhet
fjärran från allt vad som icke kan älskas,
ty skönheten älskar och ler blott och är därför skön
och hon kan endast älska i frihet och frid.
Och det är betydelsen av hennes sjögröna ögon:
hon kan endast älska, och allt vad hon älskar
blir hennes jungfruliga avbild:
en skogsjö i fjärran långt bortom all tid och allt rum
i sin avskildhet helig, i människornas allt grovt förfulande
lyckligen bristande kännedom om henne salig
och lycklig om ej saliggörande
och i sin moderlighet den fulländade vilan och friden,
all universell harmonis djupa innersta hjärtpunkt
och kärlekens innersta väsen.

2. *Att vara kär*

Kan man bli galen av kärlek? Det är alltför lätt.
Några sömnlösa nätter förutan den älskade, och man är såld.
Ej ett djur i en snara i gropan är så illa ute och hjälplöst
som den som är kär men ej äger sin älskade.
Vrid dig i sängen och sucka, din narr, ty du får henne aldrig.
Ty du är så dum att du älskar det stycket för mycket.
Ej finns värre uslare självplågare än den ensamme älskaren
som icke vågar att älska sin älskade,
som icke vågar att skrika sitt vanvett,
som icke vågar att medge sin mänskliga svaghet
och sitt privilegium som människa
att vara kär.

3. *De grå håren*

För var gång du ser henne
levande eller i sinnet
skall du bli ett grått hårstrå rikare,
ty det är kärlekens lön.
Ingen älskar så vettlöst och blint
som den gamle med snövita hjässan och flinten,
men den som är ung,
som ej ännu på ett enda ställe har vitnat i håret,
har ännu så länge blott älskat sig själv.
Blott med smärtan och lidandet,
smäleken och den förblindades vanvett
så kommer den verkliga kärleken
som ej är av denna världen,
som är vit som aska och snö
och som luttrar bort färgen från håren.

20. *Samhället*

Kärlekslöshetens ohyggliga samhälle, du är ett hjärnspöke blott.
Orwells, Huxleys och andra demoners ohyggliga drömmar
om vårt universums allt hemskare obehag
är blott ett alternativ till att blicka för djupt i ett whiskyglas.
Det är en lögn att vårt språk endast bara krymper ned.
Det är även en lögn att massmedia behärskar oss människor.
Aldrig kan människor bli slavar förutan att blint sparka bakut.
Förtryck i vad listigt förklädd form som helst
kan i evighet blott leda till triumferande uppror.
Allt materiellt och allt materialistiskt är endast en lögn
som allenast idioter kan tro på idag för att glömma i morgon.
En Palme i predikstol, en Bruno Kreisky i antisemitisk förklädnad,
all världen med alla dess socialistiska ledare,
opportunist, publikfriare, fariséer och hycklare
är bara en maskerad utan mening,
tomt skrävel och billiga cirkustrick.
Sådana väcker blott uppmärksamhet av det slag
som förr romarnas mest dekadenta artister
med påfallande energi och effektivitet
väckte hos den mest ytliga, låga vulgära publiken
med att stå på scenen och fjärta så mycket och ljudligt som möjligt.

27. *Ensamheten*

Var finns den kvinna som ej är en hora?
Var finns den jungfru som inte är skändad?
Var finns väl den dygd som består och som är konsekvent?
Var finns den renhet som ej självmant uppsöker smutsen?
Var finns den moral som ej gör sig till dubbelmoral,
och den enkla moral som ej gör sig förhatlig, föraktad och korsfäst,
fördömd och förnekad av alla?
Var finns väl den kärlek som tänker på annat än sin egen fördel,
den kärlek som ej är beräknande, den som ej älskar sig själv blott?
Var finns idealet som inte förintas och krossas av världen och makten
och realitetens etablissemang?
Var finns anden som icke blott strävar materialistiskt?
Var finns religionen som ej blott är uttryck för egoism och fanatism?
Var finns godheten, den goda viljan, som ej kommer blott ont åstad?
Var finns skönheten som icke fläckas av omvärldens fulhet och dränkes i den?
Var finns Gud, som sägs vara den ende som skapar, upprätthåller och håller ordning på allt?
Det finns ett svar allenast på samtliga dessa betänkliga spörsmål,
och det svaret är: endast i ensamheten.

30. *Rebellen*

Krossa människan, natur!
Låt dina virvelstormar, syndafloder, skyfall och orkaner
dränka människan i hennes synder, laster, ansvarslöshet, egoism och kortsynthet.
Dränk städer; floder, svämma över, angrip världen,
krossa mänsklighetens hot mot liv, miljö och skönhet, frid och ordning.
Mänskan är ur natursynpunkt blott en skadeinsekt,
ett miljöhot och en fara för natur, kultur och samhälle.
Så rasa fritt, högheliga natur, med helig vrede mot all mänsklig ytlighet,
dess överflöd och överdåd, dess övermod och nonchalans,
dess intighet och rutenhet, dess ateism, materialism och djuriskhet.
Ej någonsin skall mänskligheten kunna straffas nog
för deras illdåd mot naturen och allt liv.

33. *Det röda skägget*

Vad gömmer sig bakom hans rävpäls till skägg?
Den robustaste hantverkaren Finland känner,
en nordisk Cellini men helt utan högmod,
den starkaste individualist men med omdöme, smak och förnuft,
en ädelt genuin karaktär, med en avgrund av prövning och lidanden bakom sig.
Ej är han hemma i Borgå hos sitt eget folk, sina egna,
ty han är för stark som personlighet och alltför strävsam och påstridig.
Ej är han hemma hos fästmän i Danmark,
på det platta Jylland med platt kust och öbankrutt skärgård.
Nej, hemma blott är han i sin öppna segelbåt,
ute på fjärdarna, ensam med klipporna,
kämpande mot stormars salt och sitt ödes och allt universums församlade bitterhet.
Ensam är stark - och ej finns någon starkare eller mer ensam
än mannen bakom det färgsprakande, bländande skägget.
På havet allenast bland vassa och ödsliga klippskar och under bar himmel
och verksam i uråldrig guldsmedjas dunkel och fukt
kommer han till sin rätt som titan,
som en ständigt mot ödet djärvt trotsande
allting utmanande människa.

35. *Pionjären*

Skriv ändå, fast de inte förstår vad du skriver.
De är icke själva stilister; blott därför förstår de ej
varför du diktar och diktens förtjänster.
Det är typiskt mänskligt att strax kritisera
det som ej förstås, som är främmande och som ej hör till det vanliga.
Orsaken till den okunniges alltid förmätta kritik
är hans okunnighet blott och ingenting annat.
Och därför så är det så viktigt att du icke upphör att dikta,
ty dikten och konsten allenast kan fria en okunnig ande
och höja den upp över världen så att den kan få perspektiv och distans
till sig själv och sin okunnighet och så något bemästra den,
(ty aldrig kan man bli fullständigt kunnig,
men det vet allenast den vise.)
Så dikta, poet; var ej rädd för att flyga,
ty om du ej själv vågar flyga, hur kan du väl då övertyga de andra
att flyga är möjligt, och hur kan du lära dem att flyga själva?

37. *Barnen*

Alla är vi barn i Vår Herres hage.
Den vuxnaste och mest allvarliga är aldrig mer än ett barn,
den mest årstyngda ärbara nittioåring och klanpatriark
är ett barn liksom varje politiker, biskop och statstjänsteman.
Man är aldrig mer än blott ett barn innerst inne;
allt allvar och bjäfs, alla titlar, diplom och meriter
är bara tom ytlighet, masker, förställning och taskspeleri.
Hela livet är barnsligt och blir ständigt barnsligare
ju mer man tror att man växer upp och blir vuxen och mogen.
Och därför är gamlingen och lilla barnet de starkaste mänskorna,
ty endast de vågar vara naturligt och öppet och trovärdigt barnsliga:
dem endast är det förunnat.
De vuxna så kallade mogna, som skaffat sig ansvar och ställning,
och som är så dumma att de börjat ta själva livet på allvar
får aldrig förlora sitt ansikte, mognadens löjliga mask,
ty de inbillar sig att de är något, och därför är de så löjliga.
Ingen är därför mer mänsklig, naturlig och äkta än den
som allt genom sitt liv vågar öppet bevisa
att han aldrig är något mer än ett barn.

38. Anastasias dotter

Jag flyger för din skull.
Min fot rör ej mera vid marken.
Jag känner blott svindel inför all kontakt med vår värld,
ty jag älskar dig, käraste, mitt fula troll,
du mest originella exotiska charmfulla mörka prinsessa,
du skogarnas djupaste dolda mysterium,
du ödets, passionernas, troskyldighetens och nyckernas offer.
Men du är så god att du ej ser ditt öde och din tragedi med bedrövelse.
Du rycker endast på skuldrorna åt alla samlade olyckor och ler som solen.
Du är Anastasias dotter, prinsessan som världens gång glömde,
som världens historia förnekade och av okunnighet nesligt förtrampade
för att hon ej mera ledde historien, för att hon ej hade pengar
och för att hon vägrade att mera tala på ryska, det språk som historien fördärvat.
Olyckliga lycka och lyckliga olycka, ej kan du gråta. Du kan bara le.
Och så ler endast det utsägliga lidandet,
historiens och all mänsklighetens ohyggliga öde och lidande.
Skratta åt olyckan, mänsklighet! Ruska på axlarna åt dina öden!
Vad var nationalsocialismens förintelse av judendomen i Tyskland?
Historiens nyck blott, en olycklig världsepisod ibland alla de andra, en struntbagatell,
som vi endast bör rycka på axlarna åt och på nytt möta modigt
med vårt allra soligaste varma leende.
Le emot döden och skratta åt världen, driv gäck med vart krig,
tag atomåldern och alla krutgubbar med sina väteutronarsenaler med en munter klackspark,
- tag aldrig historien och ödet på allvar.
Gud menar ej någonsin allvar.
Han leker allenast med oss, och han skrämmer oss med sina skådespel
blott för att som skådespelaren njuta av att åstadkomma effekter.
Du lever än, den siste kejsarens enda tidstrotsande dotter,
för att le åt världens historias fåfänga,
blott för att komma all världen på skam
med ditt eviga och triumferande leende
som lägger världen och ödet på knä för din hand
som är kärleken.

41. Avskedet

Må varje avsked bli en början till en salig fortsättning.
Må varje saknadstanke resultera i en underbarare förening.
Må var tår vid skiljevägen blott betyda skratt och glädje
vid den korsväg där var ensam väg på nytt må löpa samman
med de tragiskt en gång lämnade.
Må vart minne vara blott en pant för framtiden,
en ljuv försäkring om den oundvikliga återföreningen.
Må sorgen leda blott till glädje,
saknaden allenast till än intensivare förbund,
förlusten blott till vinst och minnet blott till vänskapens fördjupande.
Ty ej finns kärlek som för evigt varar
om den icke är baserad på osårbar vänskaps fasta grund,
på ömsesidig och total respekt för andrens individualitet,
på fullständigt förtroende och öppenhet med sanningen,
på förbehållens absolutaste bankrutt.
Den kärlek som på sådan grund tillfälligt bjuder ömt farväl
är dömd att ständigt upprepat återförenas
och att vara i oändlighet - och längre.

44. *Gott umgänge*

Gott umgänge är utan tvekan det bästa
som livet kan erbjuda.
Att sitta uppe med vänner och prata till midnatt
och längre, till gryningen, utan att lida av trötthet,
att finna sig själv i en annan,
att finna i en annan människa rikare världar
och erfarenheter än ens alltför välkända egna,
att kunna av andra få inhämta råd
förnuftiga sakliga tankar om ens eget tillstånd
som man aldrig själv kan få vettig distans till,
att glömma sig själv i fromt sällskap med andra
är att återfå tron på livet och lyckan,
på sin egen framtid och möjlighet
och på sin kärlek, sin hustru, sin chans uti livet
att undfå det högsta som livet kan erbjuda.

60. *Korsfästelsen*

Värk, o mitt hjärta,
ja, pressa ihjäl dig av smärta
och njut av ditt lidande,
ty ingen plåga är ljuvare
än all den plåga som kommer av hjärtat.
Frukta ej smärtan och lidandet;
de är det främsta av tecken på hälsa,
på andens gudomliga hälsa,
som trotsar vart lidande fysiska öde och plåga i världen;
ty smärtan som kommer av hjärtat
är sanningens ögonblicks höjdpunkt i livet.
Så frukta ej plågan och smärtan och lidandet
utan bekanta dig med dem i stället
och trotsa dem, uppsök dem, frossa i dem,
ty allenast så länge du känner dem
är du en levande människa.

61. *Vänskapen*

Man träffas och trivs, och man umgås helt ytligt.
Man skämtar om strunt och man pratar mest skit.
Man har trevligt och festar och dricker tillsammans,
man skrattar och är bara glad,
och man hänger sig åt denna ytlighet,
fastän man samtidigt leds vid den
så till den grad att det är rent förbannat.
Är detta vänskapliga umgänge
och denna till det absurda uppskruvade tillgjorda ytliga glädje
sann vänskap?
Nej, vänskapen börjar där umgänget slutar.
Vid skilsmässan börjar den verkliga vänskapen.
Vänskap är vänskap blott när den är utsatt,
när prövningar ansätter den och när dess existens är ifrågasatt.
Tecken på uppriktig vänskap är känslor av saknad,
förmågan att omhulda minnen
och älskliga tankar om avlägsna vännen
längst inne i det allra varmaste hjärtat.
När vänskapen utsätts för hot och består,
då allenast är vänskapen vänskap.

65. *Hennes bröllop*

Hon gifte sig efter två år med sin fästman.
De kände varandra två år, och han älskade henne.
För henne betalade han hela hennes ohyggliga studieskuld
på nästan trettio tusen riksdaler
och friade till henne. Hon sade ja.
Första kvällen som de voro gifta
gick hon hem till en annan karl och sov över hos honom.
Hon var hela följande dagen med honom och såg ej sin man.
Efter en veckas äktenskap tyckte de de borde skiljas
och kom överens om omedelbar skilsmässa.
Prästen som vigde dem skällde ut henne, men hon bara skrattade.
Hela historien var för henne bara ett jippo, ett skämt, en tablå.
Och så avslutades hennes äktenskap, som var det tredje.
Hon har fått det rådet att, om hon vill undvika vidare skilsmässor,
ej på nytt gifta sig med sina män.

67. *Mormodern*

Fadern dog. Brodern skulle bli konstnär.
Vid unga år fick hon försörja familjen helt ensam,
sin storebror, moder och sin lilla syster.
Hon tvangs ifrån studierna för att försörja familjen
och fick aldrig så göra bruk av sin utomordentliga studiebegåvning.
Hon gifte sig och fick tre barn, och familjen blev hennes välsignelse.
Men ende sonen, ett ingenjörsgeni, som de gjort allt för,
tog vid trettio tre år sitt liv i ett främmande land.
Därmed brast hennes hjärta.
Dock fortfor hon så länge hon ännu levde,
och det var ett tjugotal år,
att med ursinnig idoghet sträva och arbeta,
odla sin trädgård och göra sitt allt för de sina,
för barnlösa dottern i utlandet
och för sitt äldsta barn, den andra dottern,
som övergav allt för att satsa på en religiös fanatism
jämte sjuttio fem procent av sina barn.
Arkemodern sov aldrig gott, sörjde i ett och var orolig
utan att någonsin minska sin spänning,
sin omsorg om sin ödesmärkta familj.
Och när maken blev sjuk tog hon ut sig totalt
för att göra hans livs sista sommar en sista välsignelse,
sov aldrig utan låg vaken och tänkte på nätterna
hur hon den följande dagen på nytt skulle glädja sin dödssjuka man,
tills han avled helt stilla.
Då var även hennes liv slut.
Intet hade hon mera att åtrå
än att få till slut åter vara hos
sin ende son och sin älskade make.

68. *Den bästa vännen*

Ensamheten är min bästa vän, min räddare i nöden.
När alla vänner sviker, då finns ensamheten kvar och väntar på en,
den evigt outtröttlige pålitlige och trogne dubbelgångaren,
som alltid träder en till mötes i det tyngsta mörkret,
den som evigt väntar på en, för att vara den allena följeslagaren
i alla väder, vått och torrt, i storm och kyla, ödslighet och torka,
i alla prövningar som ingen mänsklig vän förmår stå ut med,

för att mer och mer ta livet av en, krama musten ur en bit för bit,
utsuga all ens kraft och energi, moral och dygd till sista andetaget
med att grymt ersätta allting gott och positivt
med bitterhet och skuld, med grämlse och misstro,
misstänksamhet och en allt djupare misär och avgrund
av bekymmer, sorger, frustrationer och desillusioner,
för att leda en till döden, den slutliga befriaren.
Du är min bästa vän, o ensamhet och död, ty du,
allenast du, skall alltid vara mig för evigt trogen.

71. *Zodiakens barn*

1. *Väduren*

Väduren stångar sig fram genom livet.
Han stångar sig blodig ibland
men drar fram genom buskar och törnsnår
och når alltid fram. Inget kan stoppa honom.
Men klok blir han aldrig.
När han stångat färdigt
och ej längre motas av hinder och fiender
fortsätter han dock att stångas
mot vänner och spöken, mot luften och vattnet
och trotsar i trotsiga modet,
fast han gällar som idiot, som en narr,
som en hopplöst dum imbecill träskalle,
självaste döden och förgängligheten
och vinner i envishet evighet.

2. *Oxen (egentligen Tjuren)*

Oxen går stilla och betar.
Hans hjärta är varmt.
Hans liv är harmoni och idyll,
han är trygghet och frid,
och han vill bara väl.
Ingen vill så väl hela vår mänsklighet som trygga oxen,
där han i naturen helst stilla blott njuter
i vår Herres hage.
Men stinger ett bi honom,
retar man honom med något rött skynke,
då rasar han vilt och går bärsärkargång,
då är han oregerligast av alla djur,
då är han en tyfon som omöjligt kan stillas.
Han rasar omkring som en gräslig orkan,
vråker städer i havet och stångar ihjäl både skyldig och oskyldig,
blind för allt vett och för allt mänskligt tänkande.
Då är det enda att göra att söka sig skydd
och blott hoppas att stormen snart skall rasa ut,
så man åter får njuta av den frid och skönhet,
den medmänsklighet och det paradiset
som endast oxen kan skapa.

3. *Twillingarna*

Vem flyger och far allra ivrigast?
Vem är mest lekfull och uppfinningsrik i sin lek,
vem upptäcker mest spel och är trevligast i alla sällskap?

Vem kan stimulera så spirituellt varje mänska
och göra av livet en mer underbar underhållning?
Vem är komedianten i livet, den främste av lustspelsförfattare,
han som stjal var föreställning och gör tragedin till komik?
Vem är han som jämt driver med alla,
den kvickaste med alla flinka repliker,
den mest underfundiga, som aldrig någon kan fånga,
den ständige andlige flygaren?
Han är det som alltid spelar en roll,
men det är aldrig samma roll.
Han spelar jämt många roller på en gång
och kommer i gräl med buktalaren inom sig själv.
Han är kluven, en sann dualist, schizofren och på gränsen till vanvett,
men vad vore man utan honom?
Man hade jämt tråkigt, man skrattade aldrig,
man saknade livets behag och dess skönhet,
man var alltid ensam,
ty hans sällskap är bättre än alla andra,
ty ingen kan så höja andarna,
ingen kan vara så charmfull som han.

4. *Kräftan (egentligen Krabban)*

Vem är det som rör sig i sidled med ögon på skaft
ständigt rullande, misstänksamt blickande,
vakande åt alla håll? Aldrig rör hon sig framåt.
Hon backar, hon springer åt sidan med slående vighet,
och kommer man henne för nära så klipper hon till så man skriker.
Hon har en familj att försvara och ett universum av känsloliv
som knappast är av den här världen.
Ömtåligast ibland alla så har hon det hårdaste skalet,
den allra mest intuitiva av alla är hon den mest avskräckande
genom utseende, klor, försvarsberedskap och hård yta.
Hon känner var mänska i själen och litar ej på någon människa därför.
Hon är endast misstänksam för att hon vet,
hennes skarpa antenner är vaksammare
för var dallring i människors tankar och känsloliv
än någon uppfunnen radar kan någonsin bli.
Hennes ögon är osynliga, men de ser desto mer.
De ser allt som är osynligt.
Så hys ej hopp om att kunna bedra henne.
Vattendjur lurar man ej, ty de lurar i vatten
och dränker och nyper och bortkollrar en om man vågar försöket.
I vattnet så slocknar all eld, all luft kvävs,
och all fast mark försvinner.
Men det var i vattnet som livet begynte,
allt levandes urmoder är icke jorden men vattnet,
som omgärdar jorden, som ger jorden fruktbarhet,
som översvämmar och dränker var stad vid behov.
Alltings upphov är det obegränsade eviga havet,
som intet kan kuva, som ger liv åt allt;
och de varelsor som lever däri,
som när som helst kan sätta det i besinningslös storm
och ge upphov åt nyttiga vårsyndafloder
är visare än något rovdjur på land,
ty de är oantastliga,
lever på djupet i mörkret
och kan aldrig drunkna, ej storkna, ej kikna,
ty de är behärskade, och de behärskar
allt liv i vår värld,
och dess urmoder är livets första försvarare,
den oansenliga kräftan.

5. *Lejonet*

Vem tronar så grant i den högsta av salar,
vem är så förnäm och så stolt att han strålar,
vem är alltid konung bland djuren?
Jo, ingen bestrider herr Lejon den platsen.
Han är ju den mest imposanta, den mest dominerande,
den mest förmätne, den mest pretentiöse och fåfänge,
den enda som gör sig till i så hög grad
att ingen kan tävla med honom.
Han ensam vill vara den bäste, han ensam vill härska,
han ensam är nitisk nog att slå på trumma för sig,
ingen vill så väl synas som han,
alltid skall han stå mitt uppå scenen
och dramatisera var huvudroll utan att någonsin tröttna.
Vad vore vår djurpark förutan vårt lejon?
En scen utan ljus, en teater och pjäs utan huvudroll
och ett planetsystem utan en sol.
Ty han är ljusetets källa.
Han strålar av värme och godhet och välvilja,
duglighet, kraft och gudomlighet.
Låt honom härska. Giv honom all makt.
Aldrig skall han den missbruka.
Tvärtom är han endast den som kan bruka den rätt,
ty han vet vad som rätt är
och är angelägen att driva igenom all rätt i praktiken.
Han är nog den enda som orkar bemöda sig.
Låt honom stråla och skina,
låt konungen härska allena,
på det att vårt skådespel måtte bli furstligt och gott,
ha en huvudroll och aldrig bli slentrianmässigt,
på det att livet ej må bli för tråkigt.
Låt fåfängan härska i prakt
eftersom den så ivrigt bemödar sig om det.
Vi kan alltid ironisera och skratta i mjugg över honom
när han inte ser det.
Ty han ser allenast sig själv och vet inget om dem
som bedriver ett sådant spel bakom kulisserna som ej tål ljuset.
Han ser endast ljuset och njuter därav.
Må vi njuta av honom så länge han lyser.

6. *Jungfrun*

Vem är hon, den charmfulla skönheten,
som ingen själ kan begripa sig på?
Hon betar ju sig ej som en människa.
Hon är ju i motsats till alla andra
förnuftig och god, effektiv och högst redlig.
Hon till och med lever i enlighet med vad hon lär
efter det sunda vettets principer.
Allt vad hon gör är det blott ordning och reda med.
Aldrig att man får ge henne den ringaste hjälp,
ty hon reder sig själv.
Hon står högt bortom vimlets vulgära lättsinniga yra.
Man får ej ens röra vid henne. Ty hon är en oskuld.
Ej låter hon sig bliva älskad.
Om man endast rör henne spritter hon till i panik,
lika känslig och ömtålig som själva kräftan.
Ty hon är ett dallrande nervknippe,
lever på rakknivens spets
och gör sig mera oro, bekymmer och sorger än någon av de andra djuren.
Och därför så trivs hon så väl med skorpionen:

de två plågar livet av folk med sitt pathos,
sitt självplågeri, sin olidliga intensitet
och sin oroliga självupptagenhet.
Akta er, alla, för jungfrur och för skorpioner!
De lever ej i denna världen och är ej för oss.
Vi kan aldrig förstå dem.
Låt dem leka sina märkvärdiga för raffinerade lekar tillsammans,
han med hennes oskuld, hon med hans försåtliga gadd,
men de ensamma skall aldrig skada varandra,
fastän de försöker.
Så lev med din ständiga ångest det sundaste tänkbara liv
med diet, med effektivitet och med kunskap och visdom,
och låt ingen kränka din oskuld förrän du är villig att ge den
som man giver skatt av sin inkomst,
ty oskulden är din mest heliga gåva
som ingen, så länge du har den, kan tävla med dig om.
Den gör dig till ett ideal, dygdemönster,
till det enda helgon som finns bland zodiakens barn.

7. *Vågen*

Hon lever i jämvikt. Hon är blott behag.
Hon är livet när det är som ljuvast.
När hösten klart ljuder sin vackraste färgsymfoni,
då är året som ljuvast och vackrast,
då önskar man allt kunde stanna och ständigt förbli som det är:
det är Vågens välsignade tid.
Det är fruktskördens tid, då man får all sin lön
för all möda man hittills lagt ner.
Det är vinningens tid, resultatets och mättnadens.
Då har man allt. Då är skönast att sätta sig lugnt och bekvämt
och att dra sig tillbaka och njuta och ljuvt kontempera
allt livets gudomliga skönhet
och njuta av klassisk musik.
Det är jämviktens tid, då all rättvisa är etablerad,
då filosofin skördar lagrar,
då man har sitt allt på det torra
och blott önskar att få behålla det.
Vila och njut, ljuva Våg.
Alltför kort är din tid.
Den är faktiskt den kortaste på hela året.
Den är blott ett ögonblick, men just det ögonblick
vilket man ber att för alltid förbliva, för det är så skönt;
men det är strax förbi, alltför snabbt har all höstprakten vissnat,
och dödens skorpion står för dörren och väntar runt hörnet
med sitt allt förlamande gift.

8. *Skorpionen*

Han hänger sig, i ordets båda betydelser.
Han hänger sig åt allt han älskar och skonar därvid ej sig själv.
Han är självmördaren, han är alkoholisten,
han är den vanvettige konstnären, den religiöse fanatikern,
ledaren som leder alla i döden,
den självdestruktive samhällsomstörtaren,
han är det yttersta, ytterlighetsmänskan,
djuret som självt är en storm, en vulkan, själva döden,
det mest primitiva, ursprungliga, mäktiga, farliga av alla djur.
Han är självsvåldet personifierat.
Han njuter själv oerhört av att få vara det
men ställer till med ett helvete för all sin omgivning.

Såsom en mördare ler han blott åt sina brott.
Han är omänsklig och övermänsklig med sin genomborrande blick,
sin totala behärskning och döljer den hemska avgrund,
sin skrämmande tystnad, som gör att man måste starkt misstänka lömskhet,
sin perfektionism, osårbarhet och sin överlägsenhet.
Är han då Gud eller Satan? Man misstänker båda.
Men man måste kapitulera för honom.
Han är hal och oöverbärlig, kan ej besegras; han kan endast vinna.
Så frukta skorpionen och sky honom, eller bli själv såsom han.
Du har ingenting annat att välja emellan.
Men blir du som han kan du aldrig bli ren från ditt gift,
hur du än stinger andra för att bli befriad.
Du är då ett primitivt giftdjur så länge du lever
och kan endast hedra dig
genom att stinga dig själv.

9. *Skytten*

Sikta högt, djarve springare!
Strunta i världen, dess fåfänga, lyx och fördärv,
och spräng bort i galopp upp för berget i stället och sikta mot stjärnorna!
Där har du sanningen och livets mening, det enda av vikt här i världen!
Sjung högt i naturen Guds lov, och bry dig icke om vad de dödliga säger.
De vet ingenting, ty de tillhör den fåfänga världen,
dess trivialitet och dess mördande vardag
med endast bekymmer och sorger, elände och tallösa lidanden för ingenting.
Det är bättre då att ignorera den timliga fåfängan,
spänna sin båge till bristningens gräns
och ta sikte på det ideal som ej ryms i den dödliga världen.
Det spelar ej roll om man träffar; det viktiga är att man siktar och skjuter.
Man ser aldrig var det högt siktade skottet tar vägen,
men någon gång väntar belöningen för att man vågade sikta på det oerhörda.
Sjung högt, och gör väsen av dig, stolte och outtröttlige ryttare,
ty hela världen skall veta att den inget är emot dig.

10. *Stenbocken*

Skytten går bärsärkargång i naturen,
klampar fram som en buse och gör mycket oväsen av sig,
som oxen på flykt i panik i porslinsboden.
Snubblar och skadar sig gör han också i sin tanklöshet.
Smidigare är då jag, fastän mindre,
som hoppar på lättaste fot ifrån avsats till avsats
och når högre än någon annan.
Ty jag är en smidig och listig filur som förstår denna världen
och handlar därefter med vett och förnuft alltid ändamålsenligt.
Det finns ingen slugare hjärna än jag.
Ingen kan överlista mig, och ingen finns som jag ej kan besegra
i den svåra konst som är klättring på samhällets stege.
Jag ordnar och styr i det dolda,
jag skapar administrationer som varar i tre hundra år,
jag är imperiebyggaren som gör historien delvis stabil och solid,
jag är ekonomin, näringslivet, jag är den som håller all världen i gång -
i det tysta, fördolda, ty arbeta vill jag och ej däri störas
av sådant som ej är förnuftigt.
Så gläds åt, o värld, att jag finns, jag, den tråkige,
som dock består all den ordning och trygghet
som gör att var medborgare i vår värld där kan leva sitt liv
och därav, inom samhällets gräns, i en borgerlig tillvaro,

bilda familj, tjäna pengar och ha mat för dagen
och leva förnuftigt för en bättre ljusnande framtid.
Men det är ej allt. Jag är ej fullt så tråkig.
Men jag är den ende seriöse i zodiaken.
Inget av de andra tecknena kan man i längden
förlita sig på eller ens ta på allvar,
ty inget av dem menar allvar.
Från mig ensam kommer allt allvar,
all pålitlighet, vederhäftighet och all beständighet.
Lita på mig, alla offer för astrologins falska spekulationer,
ty jag ensam står när all världen och zodiaken faller.

11. *Vattumannen*

Vattumannen gör vad som faller honom in.
Likväl är han moralisk; han handlar ej någonsin fel.
Han är ryggrad allenast, och den ryggen har aldrig ont.
Den är dygd och moral, den är rättframhet, sanning och kärlek,
den är idel ädelmod; och det mest märkliga är
att den är lika självklart naturlig som luften vi andas.
Här finns ej förställning, ej lögn, ej passion,
ingen partiskhet, inga som helst överdrifter;
förnuftet och friskheten, sundheten, mänskokoärleken och medmänskligheten
är ett med naturen och självklart.
Allt ont, all vidskepelse, övertro, allt övermänskligt och omänskligt
är lika främmande här som allt mörker för lejonet.
Var denne vise mans lärjunge, njut av hans självklara godhet;
han är humanismen, som håller åt människorna livets vatten,
det renaste vatten, som är allt vad anden begär, och som aldrig tar slut.
Han är konsten i dess allra skönaste klassiska form,
han är bildningen, han är kulturen, han är mänskans adel,
för honom är ingenting främmande som blott är mänskligt,
och allt som är omänskligt och övermänskligt och sjukt onaturligt
förvandlas som genom magi i hans närvaro till något friskt, gott och positivt.
Lär av den mänskliga varmen profeten, för vilken det ej finnes ondskan,
ty han, som den siste i världen som kan undertryckas och kuvas,
som den enda fullkomligt fria och rättframma människan
duger om någon till att vara allas vår lärare.

12. *Fiskarna*

Fiskarna är icke en utan två - allra minst.
Vanligen är de flera.
De simmar i stim och är ej sällan legio,
fastän de är blott en enda person.
Vem är fisken, den hala och kalla,
den skygga och hemlighetsfulla,
som helst far och gömmer sig ut i de yttersta djupen?
Han är ibland varelses den allra minsta
och samtidigt den allra största,
ty Blåvalen, även, har skepnad av fisk.
Han är allt, och han är ingenting,
han är mager och lever på plankton och blir ändå störst ibland vidunder.
Styvast och starkast av alla, och envisast,
simmar han trotsigt mot strömmen
och ger sig ej vilka förkrossande hinder han än stöter på.
Uppför forsarna klättrar han, helt utan sans och förnuft,
för att återuppsöka sin barndom, där leka och dö för sin fröjd,
för sin lek, för sin fixa idé, för det otroliga och fantastiska.
Sådan är han i sitt väsen, i sitt element.
Men hur är han på land ibland människor?

Han är som den lilla sjöjungfrun,
 som uppgav fiskstjärten för att bli människa
 till priset av evig mördande smärta.
 Hans liv är ett kval utan ände, han lider i tysthet,
 han är alltid ensam och inbunden, alltid en främling.
 Han kan ej försvara sig och låter sig alltid nedtrampas.
 Han är den siste i kön, och han kommer ej någonsin fram.
 Han är fattig och blir aldrig rik, han är ensam och får aldrig sällskap,
 han är alltid olycklig och stänger själv ute lyckan ifrån sig.
 Han är den frivillige självplågaren och försakaren, offret, den borne martyren,
 som i brist på havet mest älskar att gråta för att göra ett åt sig själv.
 Vadan all denna sorg och misär, detta elände, denna tristess utan ände?
 Vad piskar sig fisken för? Jo, för att aldrig stå stilla.
 Han lever för rörelsen, i alla detta ords meningar,
 och måste alltid blott vidare framåt;
 att stanna för honom är värre än döden.
 Han visar oss vägen.
 Han känner till haven och har ensam utforskat alla;
 han känner till deras oändlighet och lever blott för att göra den oändligheten än större.
 Han är geografen och forskaren, den alltid rastlöse vidare sökande,
 som när han efter besvär utan ände gett människorna en ny värld
 icke stannar och mottar beröm utan strax kastar ut sig på nästa strapats,
 som blir kanske hans död: ingen leker med döden som han.
 Vi kan trampa på honom, vi kan fånga honom i nät, och vi kan äta upp honom,
 men det bekommer ej honom.
 Det struntar han i, och han avvaktar tyst rätta tillfället,
 så är han åter på språng, alltid vidare, utan att någonsin vila.
 Vi lever i Fiskarnas tidsålder: de visar vägen.
 Så följer all världen och allt universum den lidande rastlösa fisken
 på dennes oändliga resa - mot vad? Det är frågan.

81. *Tviolet*

Vad är mitt livs sista önskan?
 Att vara dig otrogen.
 Den minsta tanke som bort från dig för mig
 är en värre fiende till mig än den som vill döda mig.
 Vet alltid, minns, att ju längre bort från dig jag är,
 desto närmare dig är min tanke,
 ju närmare står din gestalt för mig
 just för att jag ej kan nå den
 och smeka den, krama den, omfamna den som jag vill;
 ty ej tusen och hundra miljoner uppriktiga kyssar på dina koralläppar
 kan riktigt uttrycka hur kär du är mig,
 min älskade,
 du som är mera för mig än mitt hela liv hittills,
 som har väckt mig upp från de döda
 och som endast döden skall mäka att skilja mig från
 om ens den.
 Ty mot dig är all döden i världen och världens historia
 ett fåfängt och meningslöst grin blott,
 det stumma och stelnade grinet av narrarnas narr,
 det förbannade dödsskallegryn som är intet och höjden av vanmakt.
 Du skall triumfera i evighet i dessa rader
 som kärlekens innersta väsens jungfrulighet
 som är det endaste jordiska eviga.
 På allting tvivlar jag i denna världen
 och på allting i vårt förhållande
 utom på detta: att jag älskar dig.

82. *Syndens drottning*

Som Anna Karenina klädd uti lila,
med utslaget hår som Isolde vid vigseln
med fadern till den som hon låg med,
så går hon omkring, demonstrerar sin ärelöshet,
lika avklädd och naken i själen
som hon är i sängen med alla de fyrtiofyra
hon älskat med.
Det syns på henne att hon är en hora,
hon skvallrar om det med sin smak,
alla skall känna på att hon utmanar dem,
alla skall acceptera att hon nu är krönt
såsom drottning av synden.
Vad är då den synd som är hennes domän?
Det är kärleken endast.
Om sanningens nakenhet, kärlekens okrökta ryggrad,
den ärlighet som ej förnekar vad alla förtalar,
den skönhet som står för att den blivit misshandlad,
bär namnet Synd vare synden välsignad
och all oskuld evigt förbannad;
ty den oskuld som dömer Synden
bär namnet Justitiemord,
då den ej kan veta något om skuld;
medan Synden, så länge den älskar, emedan den älskar,
allena är oskyldig.

84. *Midnattskonversationerna*

I midnattens mörker
långt bortom varandra
vi träffar varandra
och umgås i tidlöshet
som tvenne andar
som i denna evighet
gjutes till en.
Denna sällhet är detta livs högsta,
och detta mirakel är det mest otroliga.
Ögonen slocknar. Blott öronen hör
ljuva ord från knappt hörbara röster
som är livets ljuvaste,
därför blott att dessa röster förstår varann,
omfattar evigt varandra
i andäktig andlöshets tidlöshet.
Denna förening är detta moment
som varenda en människa som det har upplevat
måste be heligt att varda för evigt.

87. *Salome*

Du dansade framför Herodes.
Du visade hela din ungdom, din charm och sensualitet
och utmanade honom med din fräcka oskuld
så att han blev svag för dig
och gav dig makt över honom.
Du visste ej hur i din oskuld du skulle begagna den makten.
Du vände dig då till din moder, som genast utnyttjade dig
för sitt gräsliga syfte att komma åt Johannes Döparen.
Du visste icke ens vem denne Johannes Döpare var.
Först när du fick se huvudet på silverfatet,
Herodes' ohyggliga makts resultat,

resultatet av den makt som han gav åt dig över honom,
så blev du betänksam. Du undrade:
"Vem var då Johannes Döparen?
Hur kan min moder så hata en fattig och värnlös man?"
Och du blev intreserad av den nya religionen
och flydde från hovet upp till Galiléen
var du så fick varna och uppleva Jesus,
som du aldrig övergav sedan.
Du följde de sörjande mödrarna,
Maria och Magdalena, till Golgata
och var närvarande vid den ohyggliga gravläggningen.
Du var en av de tre som gick upp efter sabbaten
för att bli ett av tre vittnen till uppståndelsens uppenbarelse.
Du levde där bland de urkristna som inkognito.
De visste ej att du var konungens dotter,
och de respekterade dig för din hemlighet,
som de ej någonsin avkrävde dig
och som du tog intakt med i graven:
att du ensam vågat förälska dig i Jesus Kristus
som kvinna i man
och att du även stått för den heliga kärleken.

88. *Äktenskapets fullbordan*

Samlaget fullbordades utan att hava fullbordats.
Båda var helt tillfredsställda men utan att hava nått målet.
Vi älskade varmt hela natten, hon sög mig tre gånger,
men slidan förblev obefruktad:
blott långfingret lät hon få fullkomligt inträde.
Allt gav vi utom det yttersta,
och därmed var vi tillfreds.
Vi nådde den andliga fullkomning
som vi ej nådde i köttet,
men den intensiva frigörelsen av våra själar
var större och mera gudomlig och långt mera njutbar
än någonsin en fysisk njutning kan vara.
Det heliga samlaget fullbordades i sin helighet
utan att någon därvid blev befläckad.

89. *Nastasia Filippovna*

Älskar jag dig? Det är frågan som ej kan besvaras.
I sanningens namn måste erkännas att jag är skyldig
till att hava utnyttjat dig sexuellt,
då du gav mig din kärlek och jag ej var erfaren men dock var nyfiken.
Jag har i sanningens namn både våldtagit och även avrättat dig, -
på min jakt efter sanningen, - i vad jag skriver till andra,
om än jag rent fysiskt är oskuld ännu och du orörd.
Om du har förfört mig och fått mig i sängen hos dig
har dock jag för all tid litterärt förfört dig om ej skändat dig.
Du var en redan djupt fallen och vanärad kvinna,
om än du bar smäleken med den okröktaste ryggrad
som en mera helig gedigen och okränkbar jungfru än samtliga oskulder.
Men nu har jag litterärt dragit ner dig i smutsen,
och ordets smuts kan ingen mer tvätta ren dig från.
Såsom furst Mysjkins Nastasia Filippovna går du till historien
som en den mest tragiska, storslagna, fallna och älskvärda,
oemotståndliga och obarmhärtiga, galna och vassa omutliga kvinna,
i själen en alla lamsläende skönhet för eviga tider
på grund endast av sin förkrossande djupa tragik,
desto mer uppenbar och högt skriande
ju mera glädjefull, ytlig och glättig maskeringen är.

Hon representerar allt det som jag alltid har fruktat och hatat:
den krassa materialismen och steriliteten,
den omänskliga teknologiska funktionalismen
och det kallt beräknande utnyttjandet,
helt egoistiskt och opportunistiskt, därav
på bekostnad av allt det naturliga, mänskliga, goda och eviga.
De kallar maskineriet kultur och civilisation
som allenast för mänskorna bort från varandra
och hjärntvättar och isolerar dem
medan det i själva verket är endast
kultur- och civilisationssjälv-mord,
onatur och barbari, som allenast ger näring åt våld,
vilken verklighetsflykt som helst, droger och alkohol och anarki
och en obotlig negativism hos livskärnpunkten i varje samhälle:
ungdomen.
Krossa materialismen, det opportunistiska och egoistiska tänkandet,
och aldrig förr skall vår mänsklighet åter bli mänsklig,
som den dock ibland visat sig kunna vara.
Hon har alla prylar: en elgitarr,
en helsyntetisk musikmaskin som icke kan ge en falsk ton ifrån sig,
en katt som får P-piller, ja, tvingas intaga P-piller,
och själv har hon en spiral,
så att hon fritt kan knulla med vem som helst
utan att någonsin löpa den risken att få ett ovälkommet barn.
Sådan är denna värld som du skapat, o Gud.
Kan du göra den sämre?

Ur romanen "*Socialarbetaren*" (1984)

1. *Bitterhetens berättigande*

En romanförfattare som ingen läser
och som ingen heller önskar läsa,
och om någon ändå läser honom
har den läsaren ej något annat att prestera
såsom resultat av läsningen än klagomål.

En forskare som forskar gratis
och som giver gratis sina forskarrön
åt dammiga och torra akademiker,
som aldrig säger tack, som ignorerar honom
och som enda resultat av emottagandet av all hans forskning
har att återgälda honom avundsjuka, gnäll
och futtiga småaktiga protester grundade på ingenting
utöver dammigt fåfängt akademiskt torrt och elakt tvivel.

En sensibel musiker, som får en oanständig lön
för arbete på obekväma tider
och som heller aldrig röner något tack där för
är även en kompositör, men hans kompositioner
vill ej någon veta något av - de är för vackra.
Även han med all sin alltför välbehagliga musik
kan endast åstadkomma klagomål, protester och okunnigt gnäll.

En älskare av vänner och av kvinnor
blir förolämpad mest av dem han älskar,
blir som mest bedragen av dem som han älskar mest
och blir utfrusen som en utböling från varje sällskap
som han älskar, åtrår och åstundar att få dela.

Vad skall vi väl kalla sådan ensam man?
Sin egen lyckas smed? Sin egen bödel?
Han är varken eller, men han är den man
som alltför klart berättigar all bitterhet på denna jord,
och därför bör han hålla käften.
Men hans tystnad röjer denna världs och detta livets
största, djupaste, makabraste, mest skrämmande och svarta avgrund
av förtvivlan.

3. *Den evige ungarlen*

Den gåtfulle oskulden drar sig allt vidare undan.
Ej något kan inmönstra honom.
Otaliga damer har misslyckats med att få fast honom:
till och med nakna i sängen med honom precis lika naken
har de snöpligt misslyckats med att få honom naturlig
just då när de trodde sig lyckas.
Han gäckar naturen och all mänskligheten.
Han är ständigt hög och går liksom på moln,
och han är outhärdlig för alla som tror på systemet.
Hans idealism är obotlig:
om man skingrar någon av hans illusioner
så skaffar han sig endast nya.
Han är inte alls oförmögen till kärlek.
Han kan till och med ta sig ton till att fria.
Men friar han gör han det så ytterst tvetydigt
att ingen dam därtill kan säga ja eller nej.
Han är ensam och njuter av den ensamheten,
ty han är en självplågare, masochist och sadist
som ej kan leva utan sitt eviga lidande.
Sålunda grubblar han sig fram i livet
som en annan vandrare jude,
omöjlig att få något grepp om,
undgående intill förbannelse,
vagare och mera obestämd än någon kvinna
och mera en tvivlare än någon sann ateist,
mer en skeptiker än någon sann materialist.
Men vad lever han för? Blott för tanken.
Han flyr med sin tanke från världen för evigt
för att aldrig någonsin sjunka mot marken och stanna,
ty allt kan han uthärda, blott icke det
att ha tråkigt, och därför så kan han allt
utom att vänta på andra.

8. *Skorpionens outhärlighet*

Varför är Skorpionen den mest fruktade och värst beryktade
bland alla Zodiakens symboler?
Vad är det med Skorpionen, som så skärper
Mars, Neptunus, Pluto och Uranus,
de mest farliga planeterna,
men lamslår Månens spröda känslor
och all Venus blida kärlek med ohygglig fasa?
Ingen är så intensiv som detta nattdjur skorpionen
som befinner sig i evig kamp med helvetet inom sig själv.
Det finns i varje mänsklig hjärta en skorpion,
och den gör alltid ont.
Den luttrar som en Luther,
den fördömer all fåfänglighet som en Muhammed,

den är subjektiviteten själv som Augustinus,
och den är gudomlig kärlekssjukdom som hos Dostojevskij.
Doktor Jekylls skapare var en skorpion,
som tragiskt gick sin undergång till mötes
i sin kamp med Mr Hyde,
som var den lungsjukdom som tog hans liv.
Men hur har icke dessa skorpioner
sporrat sig och mänskligheten!
Kapten Cook dog som martyrer för sin gudomlighet,
som Hawaiianerna förlänat honom;
han levde för att spänna äventyrarsträngen
till sin högsta ton för att få sedan brista.
Selma Lagerlöf besegrade sin sjukdom
genom att bli Sveriges äldste skaldinna.
Fastän skorpionen är ett giftdjur och ej alls en örn
så rymmer skorpionens symbolik i sig en örn:
i sin heroiska batalj med livets värsta fasor
är skorpionen andligen en örn
om dock den aldrig lämnar vattnet
och dess djupa dunkla mörka säkerhet.
Månens känslor överväldigas av Skorpionens havspassion,
och Venus sjuka kärlek känner sig oändligt liten
mot den manliga Skorpionens heroism.
Skorpionen är heroisk i sitt sanningssökande självplågeri
som är så mäktigt att den ensam lyckas
luttra och förändra hela världen till det bättre
i sitt nit för att bli bättre själv.

9. Den mänskliga faktorn

Människans mest oantastliga rätt är att få vara mänsklig.
Hon har rätt att motverka datamaskinåldern
och att försvara sitt hantverk.
Hon har rätt att med alla medel bekämpa atomåldern
och att med terror slå till genom Green Peace
mot allt som är omänskligt och allt som hotar miljön.
Hon har rätt att fritt vandalisera, förslumma och nersmutsa
hypermoderna sterila likformade bostadskvarter
där var människa lever totalt isolerad och steriliserad
i höghus, betong, gråhet, och sådan ingenjörarkitektur
som är till för att döda all frihet till trivsel och till fantasi.
Hon har rätt att privat protestera mot samhällets
brist på förståelse för hennes mänskliga faktor
igenom att supa och knarka och sitta på lönnkrogar,
syssla med det som är brottsligt, förbjudet och farligt
och smita från skatterna.
Människan är född till frihet,
precis som naturen,
och ve den som exploaterar naturen till döds
och som vågar att inskränka människans frihet!
Den mänskliga faktorn är människolivets mest heliga mening,
och den som på något sätt vågar förgräpa sig mot den,
förringa det mänskliga värdet och inskränka människans valfrihet
mellan det onda och goda, det mänskliga och det naturliga och det gudomliga,
måste man anse som hela vår mänsklighets fiende.

11. *Ditt öde*

Giv efter för ditt öde. Sträva ej emot det,
ty då blir det bara värre.
Tag det lugnt, omfatta det med öppna armar;
det är bara ett naturligt händelseförlopp.
Om du försonas med det
kan det bli till godo,
men om du bekämpar det,
så kan det bara bli av ondo.
Mottag gudomens förmaning i ditt hjärta,
lyd ditt ödes undervisning,
så blir livet lättare i nästa liv.

12. *Et in Arcadia ego*

Även jag har en gång älskat,
sade han, den impotente luffaren,
som satt på Solrosen och åt
mest dagligen
i sina trasiga eländiga utslitna paltor,
med sin armsvett, fotstank och på några månader
ej bytta skjorta,
sitt oklippta stripiga okammade
på några år ej tvagna hår,
och skägget som ett sedan åratal
ej renoverat skatbo.
Men han hade en gång älskat,
som en annan skinntorr fnoskig Casanova.
Och hans damer var ej oansenliga:
sin tids mest mansförbrukande hetär
föll djupt för honom: han var hennes fyrtiotredje,
men han var den förste som först ledsnade på henne
förrän hon förbrukat honom.
Många var de höga damer
som mer suveränt förmådde leka
med små män som marionetter
än vad någon man förmådde kontrollera dem,
och som blott inför honom tappade sitt ansikte.
Han hade älskat;
det stod alltför klart att läsa i hans ansikte:
de blåa pliriga finurliga små ögonen,
den obestämningsbara åldern,
och den djupa vördnad som han ingav
och som övertygade en om
att denne man, som hade upplevt allt
ock kunde genomskåda allt
och särskilt kvinnorna.

25. *Livet, döden och helvetet*

Jag lever blott för döden.
Jag lever blott igenom att dö.
Så länge jag dör vet jag att jag lever.
För mig är livet döden.
Jag balanserar på en rakknivsegg:
det är mitt liv, och den ska vara vass,
och den ska göra ont, ty annars
är mitt liv ej mycket värt.
För varje dag så dör jag,
och det är mitt livs enda njutning.

När döden upphör upphör livet,
men när livet upphör upphör icke döden.
Därför är just döden det enda säkra här i livet
och det enda man kan bygga någon trygghet på,
ty allting annat är förgängligt.
Jag lever ständigt fullt beredd på döden,
jag kan dö i vilket ögonblick som helst,
jag kan få hjärtslag varje natt jag sover,
emedan jag vet detta och är ständigt medveten därom
så kan jag med att leva och att härda ut
med detta helvete som kallas livet.

27. *Kärlekens kompromisslöshet*

Hatkärlek är icke kärlek.
När kärleken övergår till att bli hatkärlek
kan ej förhållandet utvecklas mera,
och det är då säkrast att bryta det
innan den ene begynner att skada den andra.
Nej, vitsen med kärlek är att den är blott och bart kärlek
och ingenting annat. Den får icke uppblandas
med mindre ädla metaller, som gräl och kritik,
hat och vrede och negativism, pessimism
eller något som icke är konstruktivt.
Ty kärlek är endast kärlek och kan blott fungera
om den är total, tjugofyra karat och helt äkta,
och ej heller någonsin tappar ett uns av sin äkthet,
som ligger i ärlighet, renhet och skapelsedrift.
Ty om kärleken tragiskt förlorar
ett gram av sin känslighets vikt
så är vågen ej mer i balans
och den kärleken död och förlorad för evigt.

29. *Aquarius*

En ny tid gryr som är befrielsens.
Vi skall befrias från allt tyranni
och varje form av myndighetsgodtycke.
Ingen skall bestämma över någon;
blott förnuftet skall bestämma över alla.
Alla religioner skall förlora all auktoritet,
och endast de skall överleva som helt fria är från dogmer.
Överdrifterna och fanatismen skall försvinna:
aldrig mer en Martin Luther eller en Muhammed,
aldrig mer en Marx, en Lenin eller någon Hitler,
aldrig mer en demagog, och i den mån
traditionella monarkier fortbestår
skall dessa vara främst demokratins beskyddare.
Martyrium och självuppföring skall ej mera krävas av
en enda människa; blott heder och förnuft
skall vara ledstjärnan för alla.
Rättvisa skall vara livets högsta goda,
och den enbart skall all mänskligheten sträva efter
oupphörligt och gemensamt.
All intolerans skall vara enligt lag förbjuden,
och den stackare som hänger sig åt den ändå
med den irrationalitet, det godtycke och den dåraktighet
och självdestruktivism som därav följer skall man tycka synd om;
ty all destruktivitet skall då betraktas helt naturligt som en sjukdom.

Gud skall icke längre vara dödlig såsom korsfäst,
Satan skall förvisas till mytologi och sagovärld,
och enkelt mänskligt lugnt förnuft skall känneteckna
världens religion och ideal;
och denna bondska religion av sunt förnuft
skall innefatta och omfatta icke alla religioner blott
men även alla icke-religioner.

35. *Den siste hyresgästen*

Vintern var ovanligt sträng. Endast en bodde kvar i det hus,
den idyll, den livsmyllrande lustgård, som makthavarna
hade skändat och till varje pris ville riva
för att bygga där ett parkeringshus.
En bodde kvar, och han frös, ty makthavarna
lät honom frysa. Det var deras skyldighet
att se till att lägenheterna under och ovanför honom
hölls varma, så att det blev möjligt för honom
att kvarhålla värmen hos sig,
men makthavarna lät honom frysa.
Det var deras skyldighet att hålla huset i ordning,
men varje tom lägenhet i hela huset blev uppbruten
och lämnad öppen, så att vem som helst kunde hemsöka huset
och lunta, och makthavarna gjorde intet åt saken.
Det var deras skyldighet att se till så att dasshuset på gården fungerade,
men ingen kattskit på WC-stolsitsarna torkades bort,
vattenledningen lagades ej, lavoaren fick stå ruinerad,
och ingen fick skita där utan att därigenom bli
mera skitig själv än han var innan.
På tre långa månader gjorde makthavarna intet
trots telefonpåringningar varje vecka,
och så länge varade vintern.
Han lärde sig frysa i skiten,
den siste som bodde i huset,
som makthavarna ville jämna med marken
för att råda bot på idyllen där en gång för alla
och för att få bygga parkeringshus.
Och såsom alltid så segrade makthaveriet:
de fick bort den siste som bodde i huset,
men till vilket pris? Jo, till priset av
mänsklighet, anspråkslöshet och förnöjsamhet,
trivsel, idyll, pietet och kultur.
Det var priset som gavs för att få ett parkeringshus.

36. *Kuriren*

Jag är ingen frälsare åt er, fastän ni tycks se mig som sådan.
Jag bjuder er verklighetsflykt, och ni får den rätt billigt,
men ej gör jag det utan blandade känslor.
Förvisso har människan rätt till sin eviga verklighetsflykt,
hennes verklighetsflykt är berättigad med vilka medel som helst:
om blott hennes verklighetsflykt blir ett faktum och lyckas
så är allting tillåtet: litteratur och kultur, film och video,
vilken musik som helst, sex och narkotika, alkohol,
marijuana och haschisch, morfin, kokain, LSD, heroin
och tabletter: ej någon har rätt att förbjuda en människa verklighetsflykt.
Men jag är ej er frälsare för att jag giver er snö eller kitt eller gräs,
ty jag vet att en del av er icke kan handskas med droger
och följaktligen måste bli narkomaner, som jag själv har varit i årtal.
Ni har förvisso all rätt att få bli det om ni själva vill det så gärna,
men jag vet att då era öden och liv blir så tragiskt som mitt eget är.

Självordstankar blir er bästa vän som han varit min egen alltsedan jag började för tjugo år sedan, aldrig blir ni kvitt ert vemod, er sorg och ert helvete, som är den eviga ständigt allt svårare lusten att droga er mera, och aldrig kan ni mera sedan bli vanliga människor igen. Det finns ej någon flykt ifrån flykten, och aldrig mer en återvändo till det sociala, till identiteten i samhället och dess gemenskap. Som outsiders är ni obönhörligt allt framgent fredlösa rättslösa asociala suspekta och tacksamma kränkingsobjekt för samhällsapparaten med socialbyråer och sinnessjukhus. Det är viktigt att ni vet vad ni ger er in på, den verklighetsflykten är från era kroppar och från deras bästa; och att ni i stället kan finna er själ genom flykten kan ingen romantisk och frälsande drogkurir på något sätt garantera att alls är så säkert. Jag varnar er därför för drogerna, ty annars skulle jag ej kunna ge er dem.

40. *Narkomania*

Framtiden tillhör er, narkomaner. Sanningen är aldrig den officiella, de etablerade normerna. Ju fler som följer en och samma sak, desto falskare är den. De falskaste lärorna på denna jord är just därför katolicismen, all kristendom och kommunismen, islam och buddhismen och så hinduismen och givetvis även materialismen. Minst av religionerna är judendomen som av alla världsreligionerna därför är minst falsk om dock även den är till stor del blott falskhet. Men vad är då sanning? Att bryta mot mönstret och söka sig själv. Den är mest religiös som går mest emot samtliga religioner. Den är mest politiskt sund som mest går mot alla världens politiska läror, system och allianser. Den är mest mänsklig som går sin egen väg mot mänskligheten, den är mest social som är mest asocial, den är lagenligast som ej känner och följer och lyder en enda lag utom sitt eget förnufts och sitt samvetes lag. Alla normer och lagar och regler är till för att brytas, ty inramningar av den mänskliga anden, som fri är född evigt, kan alltid i evighet blott leda hän in i döden. Så var inte rädda, missbrukare, bröder i ödet och olyckan, för att gå vidare och trotsa lagen, systemet och samhället med att fromt ägna er åt salig verklighetsflykt och att söka er själva och anden och Gud i ert rus och i drömmarna, stämningarna och visionerna av er bedövning. Frukta ej att synas olika och annorlunda än andra, var ej rädda för att bli glada och öppet naturliga som Jesu barn, var ej tveksamma inför att odla långt hår och att klä er fantastiskt: ju mera ni vågar framhäva er själva och uttrycka er i ert sätt, desto mer har ni kvar av er framtid och världen att vinna.

55. *Barndomen*

Gyllenrött konstruktiv var du, min älskade barndom, min evigt välsignade och bittert saknade heliga barndom, i den mest välgörande vackra av alla miljöer, du älskade villastad med dina lummiga lunder och fria jungfruliga ängar och skogar och berg.

Du var konstruktiv, min goda barndom,
så glödande röd i sin kärlek och skönhet
tills livet blev svart av passion, tragedi, fanatism
och helt onödigt dårskap och olycka.
Vad är kultur? Det är det som är konstruktivt,
vackert, behagligt och positivt skapande,
det är den skapande driften hos människan,
i motsats till hennes svarta destruktivitet.
Var blott röd, mänska, så länge du än får leva,
och bliv aldrig svart av tillfredsställelse över din
destruktiva och sexuella fåfänga, din dårskaps hat,
fanatism, egoism, egenkärlek och blindhet,
av din lättjas ensidighet eller av dina köttsliga lustar,
din åtrå, aptit eller lystnad.
Var röd endast, älska för evigt så länge du lever
men utan att någonsin kränka och skända;
ty så endast slipper du ångra ditt liv,
och så endast är människans liv värt att leva.

63. *Modern*

Den enda ensidigt goda personen jag någonsin känt,
den som gav mig mitt liv, dödens,
all onskas motsats, den mest positiva
och den mest uppbyggliga faktorn i mitt liv,
en alltid välkomnande varm generös och livgivande famn,
den som jag alltid får nytt liv från
när mitt eget nuvarande hotar kapsejsa,
beständigt förädlade genom sin skaparförmåga,
förmågan att se allt och även det värsta
i uppbyggligt rosenrött skimmer,
en flicka som aldrig har åldrats,
beständigt den yngsta av alla och gladaste:
jag var långt äldre än hon när jag bara var tjugo år gammal.
Så vill jag karaktärisera min moder,
den människa som jag är skyldig mest tack ibland alla
för blott att hon är vad hon är,
om ej till och med bara för det att hon är.

64. *Ansiktet*

Tro icke att jag tycker om dig.
Du äcklar mig med dina långa mustascher,
ditt krulliga skatbo till skägg
och ditt slippriga slemmiga långa
avskräckande vidriga hår.
Ögonpåsarna är det som avslöjar mest om dig:
nattvak och utsvävningar, orgier, omåttligheter
och snusk utan ände: en rucklare är du,
den värsta som denna tid känner i denna stad,
och detta intryck förhöjs av din brist på hygien,
det att du transpirerar och luktar.
Och hur kan du kalla dig människa,
du som tar livet av kvinnor och barn
och som endast är till för att utnyttja
dem som du icke förbrukar och mördar?
Jag känner dig. Du kan ej lura mig.
Ditt allra gladaste leende är blott en mask
som är krampaktigt lögnaktig
och som blott charmar den dummaste.

Du är en nolla som bara så länge du lever
blir mera på minus. Ditt liv är blott
en karriär i fel riktning, en ond parasitsaga
som endast kan leda alla du känner och världen
åt helvete. Klipp dig och raka dig,
tvätta dig ren då åtminstone,
så att du kan dra åt helvete med hela världen
åtminstone med något sken av anständighet kring dig.
Och vet, att det ansikte som du för mig visar upp
där i spegeln ej någonsin kan lura mig.

Ur romanen "*Trasan och träskestens hemlighet*" (1985-86)

7. Den tragiska friheten

Att giva sig ut på de gyllene böljorna
helst i en öppen kanot,
att bli ett med naturen,
dess vildhet och skönhet,
dess gyllene värme och liv,
och i skydd av dess ohöljda realitet,
den totala konkreta helt avklädda sanningen
i dess mest naturalistiska mörker och grymhet,
förglömma allt mänskligt ont, dödens hot
och hela vår skräckcivilisation
med dess våld, hat, narkotika,
kärnkraftsvansinne, politiska missbruk,
experimentell radioaktivitet,
och den eviga mänskliga vidriga leken med döden.
Naturen är dödlig för all mänsklig dårskap
och därför den enda befintliga vägen till liv.
Men den vägen går genom besvärliga prövningar:
för att rätt komma åt moder Naturs charm och väsen
så måste man slussas förbi ut ur alla de mänskliga
vansinnen först. Alla fåfångor, alla personliga
dumma konflikter med medmänniskor,
allt dumt beroende av stimulantia och materialismer,
och framför allt slöheten, likgiltigheten, det intiga inom en
måste man själv operera kirurgiskt ur kroppen och själen.
Först då är man fri och en mogen själ för att ta del av
den utomordentliga friheten ute hos moder Naturen.
Att kämpa med stormarna, frossa i deras herkuliska överdåd,
flyga och susa med vinden bland träden
och flamma med åskan i natten
och njuta av att bliva våt genom ösregn;
att glömma allt ansvar för småaktigheter,
att slippa ta del av den mänskliga lågheten,
att endast få lyftas upp till det universella
och umgås med allt det allenast
som övergår och överträffar en själv,
att få flyga i tankarna utan att någon försöker
att dra dem tillbaka till jorden bakom lås och bom,
att få sjunga för full hals förutan att någon ber en hålla käft
och allenast ha hela naturens andäktiga tysta publik,
att få frossa i renheten och glömma all mänsklig fulhet,
att få dyrka fritt utan att någon hädar i närheten,
att få blott höra naturens musik och bakom sig få lämna
allt mänskligt elände i form av omänskliga oljud,
det är nog på denna jord den enda frihet som finns,
som all mänsklig civilisation är som gjord för
att inmura människan från till självdestruktiv olycka
såväl för människan som för naturen.

8. Olof Palme och Dag Hammarskjöld

Han är odräglig, tråkig och dyster.
Han tiger rent avskyvärt och håller inne med allt vad han känner.
Han verkar helt kall som en fisk,
hal som ålen och varför ej lömsk, dolsk och feg även
i sin utmanande och otillgängliga gåtfullhet.
När han ger uttryck åt något så är det blott
för att få andra att känna sig mindre,
för att kritisera dem, visa sitt missnöje med dem
och som översittaren uppfostra dem till vad de icke vill.
Är han omänsklig, är han vidunder och monster,
är han ett slags obotligt missfoster,
eller är han blott en människa?
Svaret på frågan kan man endast få
om man avrättar honom.
Om man därmed misslyckas
och han ej låter sig avrättas
är han ett monster, vidunder, tyrann
och ett omänskligt missfoster.
Men om han låter sig ödmjukas
blir hela situationen en annan.
Då märker man plötsligt, när det är för sent,
att han lärde en mycket, att han visste väl vad han gjorde,
att han gick i täten för andra och upptäckte nya oanade vägar,
att han var omistlig, att hans överlägsenhet ej var en sjukdom
men endast ett ädelt Prometheussyndrom.
När han blivit ett minne blott
blir han med ens lika stor
som han under sin levnad var avskyvärd.
Filmregissör Ingmar Bergman förkunnade en gång
att stora författare var endast de som var avlidna
eller som grät.
Det är mycket i det,
ty det finns inget mer mänskligt ödmjukt
än tårarna, än den uppriktiga sorgen,
som låter sig komma till uttryck konkret.
Och en stor koryfé som kan gråta,
överlägsenheten som visar förkrossande mänsklighet
med att emellanåt taga till lipen
behöver ej avrättas för att bli erkänd som stor.
Överlägsen är den som i sin överlägsenhet
inser att han alltid blott är en människa.
Den må man följa och lyssna till,
lära av och efterlikna,
ty han är långt större och mera väsentlig
i livet och nuet än vad han i människors minnen
kan någonsin göras till efter sin död.

9. Ödmjukheten

Ödmjukheten är ett livselixir.
Ödets offer är kamrat med hela världen.
Fattig, är han aldrig ensam,
ty majoriteten av vår mänsklighet
är fattiga som han.
Om han är utan bostad är han icke ensam,
ty majoriteten av vår mänsklighet
är bostadslös och fredlös liksom han.
Om han är utan bröd och pengar
och helt maktlös därigenom mot världsordningen
så har han flera milliarder med sig
som är allihop i samma båt.

Och är han ödmjuk i sin olycka
så är han glad,
ty han är då medveten om sitt sällskap av miljarder,
och han inser då att olyckan är ensamheten,
som allenast rika, etablerade och mäktiga få lida av.
Allenast maktlöshet ger lycka,
endast fattigdom ger god förnöjsamhet,
och den allena skänkes hälsa.
Ensamheten är en sjukdom,
som av makt och pengar endast kan förvärras
och som endast kan bli botad av förlust.
En sinnessjukdom, isolerande och grym
och ondare än något annat
är all makt, all rikedom, all ensamhet,
som måste tvärt beröva varje frossare däri
allt mänskligt sällskap, alla milliarder fattiga,
den maktlösa majoriteten av vår mänsklighet,
den lyckliga majoriteten,
som är nöjd med all sin ödmjukhet och ringhet
och som inte eftersträvar något annat
än att lugnt få hålla på med sitt
hur litet pengar det än skänker.
Krossa makten, ersätt den med ödmjukhet,
och hela mänskligheten skall bli frälst
från våld, förtryck och ofrihet.
Släpp ödmjukheten och förnöjsamheten fri,
och harmonin skall härska på vår jord.
Var glad åt all din tuktan, människa,
välkomna den och skratta åt den,
ty tyrannen är en löjlig man
som aldrig kan av evigheten tas på allvar.
Sälj din makt och bli en ödmjuk människa,
och hela världen skall bli din,
och hela mänskligheten skall med glädje följa dig.

23. *Två trasor i träsket*

För tio år sedan friade jag till dig.
Jag älskade dig då som jag aldrig älskat en kvinna tidigare.
Du bjöd mig till ditt hem, lät mig sova i din faders säng,
lät mig bo hos dig i veckor och allt utom gav mig till mig.
Och jag aktade mig alltid för att kränka dig,
ty jag visste vad jag betydde för dig.
Jag var din enda vän bland kladdande friare,
skändande kavaljerer, tyranniska sambos som brukade våld,
narkomaner och alkoholister som gjorde dig med barn
bara för att demonstrera sin äganderätt till dig.
Tio år efter mitt frieri har vi båda förvandlats till trasor,
hemsökta av taxeringsmyndigheter, trakasserade av socialförvaltningar,
klassade som parias av samhället, fullkomligt asociala,
förföljda av ödet, vanärade, exponerade, drivna till ständigt värre förnedringar,
du i egenskap av socialfall och ensamstående mor med barn
och jag i egenskap av socialfall och bankruttör och ekonomiskt inkompetent och handikappad
och utan utsikter att någonsin kunna få ett hederligt arbete,
eftersom jag visat att jag alltid kommer i konflikt med mina överordnade
vare sig de är arbetsgivare, socialarbetare, kuratorer eller psykiatriker.
Vi är två trasiga liv som dock aldrig har förlorat kontakten med varandra.
Skall vi våga se om vi kan lappa ihop två trasiga liv till ett helt?
Inte för att jag tror på det - din dotters fader hemsöker ju dig fortfarande
alltid när han är full och behöver någon att klå upp.
Men jag släpper inte kontakten med dig,
ty i vår trasiga värld behöver alla trasor varandra.

39. *Dödens dikter till livet.*

1.

Sörj mig ej. Jag är ju icke död. Jag är ju blott befriad.
Jag är fri och lever. Det är er som det är synd om,
som ej vågar dö, som är så fega att ni inte vågar följa mig,
som inte fattar vilken sällhet det dock är att vara död,
som måste leva kvar och stanna kvar i era sjuka kroppar.
Jag beklagar er, som är för fega för att våga göra slut på er.
Ett självmord är en seger över döden.
Sokrates begick det, Jesus gjorde det,
den yngre Cato gjorde det med stor bravur,
och många andra gjorde det som var för goda
för att tro på den katolska kyrkan.
Den som vågar ta sitt eget liv är saligast av alla,
ty vad han bevisar är att viljan starkare än döden är.
Är icke dessa rader blott beviset på att jag besekrat döden?
Mina bröder, svägerskor och vänner, mina älskade föräldrar,
lev och sörj mig ej. Jag levde blott så länge som jag kunde leva;
när mitt liv blev död och fängelse för mig
så måste jag begå mitt självmord. Det var ofrånkomligt.
Gläds med mig i döden, ty jag lever!
Aldrig skall jag svika er, och tecknet därför är
att aldrig ni skall glömma mig. Jag levde blott för kärlek,
därför dog jag ock för kärleken, för att den skulle segra över döden.
Var således lyckliga och glada, ty jag har blott triumferat.
Ni har ej förlorat mig. Jag har förlorat blott en skuldbelastad
halvt förgiftad kropp som var mig till besvär
och som ej någon kvinna ville ha. En sådan kropp
fann jag att man mår bättre utan. Glöm min döda kropp,
men fröjdas med min själ, som aldrig mer skall leva er förutan.

7.

Att få älska blott när det har blivit för sent,
att få älska allenast platoniskt när älskade vännen är död redan,
att såsom älskare endast få tjänstgöra som nekrofil -
det är hela mitt kärleksliv. Monica, kanske du älskade mig
såsom jag även älskade dig - men vi kunde ej någon av oss
giva uttal åt tanken av hänsyn mot din kavaljer,
som dock varit din man troget i tio år.
För hans skull sökte jag icke upp dig privat längre,
jag ville aldrig besudla hans säng och revir,
därför blev du försummad till döds under ditt sista halvår,
ej av den som älskat dig troget i mera än tio år,
men utav mig, som du älskade mera och som även älskade dig.
Genom tårarna och inom sorgkanter kan nu den kärleken endast bli uttryckt,
när det är för sent, när du krossat din huvudskål mot gatans stenar,
när hela ditt liv är tillintetgjort och intet återstår utom blott grämlelse,
samvetskval, ånger, patetisk och sentimental pekoral utan gränser
och dysterhet, vämjelse, tårarnas vrede och saknadens bitterhet.
Du var en moder för alla som kände dig, en äldre klokare syster,
en enbart god, kreativ, positiv och gränslöst generös famn.
Om jag inte fick älska dig medan du levde så kan inget hindra mig från
att nu älska dig desto mer vanvettigt när du är borta och död.
Du skall leva för evigt i mig, kära Monica, med ditt exempel.
Du var en romantiker och såsom sådan naturligtvis orealistisk
och idealistisk, ett offer för drömmar och verklighetsflykt
och ett barn av den enda bestående och sanna frihet som är fantasin.
Desto mer skall du älskas nu när du är borta
för det att du aldrig blev älskad tillräckligt varmt när du var här.

11. Spelöppning

Vad skall jag likna dig vid? En hägring i öknen,
en skorstensrök vid horisonten sedd svagt av en skeppsbruten,
en strimma hopp i en natt utan stjärnor,
den fullkomliga ensamhetens blott drömda förlossning?
Jag älskar dig fastän vi blott känt varandra en vecka,
hur ofta du än varit gift och hur många barn du än har fått,
ja, hur många män du än har haft och skall ha
när du även i framtiden ämnar bedraga mig med nya älskare,
såsom du alltid bedragit de män du har haft.
Du är blodet som rusar i kroppen och som gör mig levande.
Du är min själ, och jag har ingen sådan när du ej är hos mig.
Du är bättre än alla andra jag haft, ty du vill ej behärska mig,
du låter mig ha min frihet som jag ger dig din,
du är den kanske mest toleranta bland kvinnor,
en mogen, förnuftig och lyckligt osentimental ensamstående moder.
Det är bara mödrar och jungfrur som kan vara älskvärda.
Var du, som moder till många barn med många män,
av mig älskad så varmt som allenast en jungfru kan vara av mig.

14. Skattkammaren

Jag har en dröm som återkommer varje år.
Regelbundet infann sig berättelsen vid varje vår
när jag var barn, men under mogna år
har drömmen återkommit ständigt mera sällan.
Det är en historia filmad väl av David Lean i svartvitt
någon gång på fyrtioalet. Varje gång den återkommer
har jag inte känt igen den förrän den har mynnat ut i
en speciell scen, som är omisskännlig och som alltid är den samma,
och den är den vackraste av alla scener.
Drömmen är om två små pojkar omkring tolv år gamla.
Jag vet ej om de är bröder eller bara vänner.
En är mörk och något allvarlig. Den andra
är mer livlig, kanske ett år yngre, och han tillber den mer resignerade.
Den mörke hittar i en fornruin, ett väl begravet stendös
en högst sällsam skatt av gamla föremål;
en armring av rent guld i tre konstfärdigt snirklade formrena slingor
är det högsta fyndet. Gossen vill bevara skatten för sig själv,
men yngre vännen hävdar att han borde sälja den
och så förtjäna pengar på den. Detta anser hittaren att är ett gott förslag,
och båda vänder sig då till en gammal man som de väl känner
och har förtroende och tillit till. Den gamle fattar sakens känsliga natur
och lovar hjälpa dem diskret och få den fina skatten såld för dem.
Han reser in till staden och beger sig där till en berömd
pantlånerska. Han tänker att en sådan lösning vore lämpligast,
då pojkarna ju inte önskar mycket pengar och då skatten
därigenom inte heller skulle gå förlorad. Men med guldet i sin hand
blir tanten en förräderska, hon vägrar giva något för det,
och hon påstår att den gamle är en skurk som stulit det och
hotar ringa upp polisen. Han vill då ta armringen tillbaka,
men hon vägrar släppa föremålet mer ifrån sig, och hon ringer upp polisen.
Då flyr stackars gubben vettskrämd därifrån, han vet ju ej hur pojkarna
har kommit över skatten, och på kvällen blir han så djupt deprimerad
att han, eftersom han känner sig helt misslyckad och lurad grymt av hela världen,
dricker sig berusad. När han lämnar krogen blir han överfallen,
rånad på allt vad han äger och blir lämnad länsad kvar i rännstenen
helt medvetlös. När han omsider hittas är han döende,
han förs till sjukhus, och där dör den gamle gubben.

"Hälsa pojkarna att jag försökte hjälpa dem så gott jag kunde," är hans sista ord. Men ingen vet vad det kan vara för två pojkar det kan vara tal om. Pojkarna får därför aldrig veta något. Deras gamle vän är borta, spårlöst och totalt försvunnen med all deras skatt, och veckorna passerar utan att de får ett bud från honom. Det är sista sommardagen, och de båda gossarna syns ligga inte alltför tätt bredvid varandra ute på en brygga i den fagra solen. Vädret är helt lugnt, ett dis beslöjar solen som ej gassar alltför hårt, ett stilla sus hörs viska ifrån säven, och de båda gossarna fullt påklädda har sina huvuden mot land. Helt sakta glider kameran lugnt fram mot dem. De talar sansat med varandra, och den mörke säger: "Vad som än har hänt har skatten inte gått förlorad." Och den andre svarar: "Har du något kvar då, eller vad är det du menar?" "Skatten kan ej gå förlorad, ty vi har den här," berättar mörke gossen hemlighetsfullt, och han visar på sitt hjärta. Och den andre frågar: "Vad är det då för en skatt?" Och mörka gossen svarar: "Jo, det är vår oskuld." Bortom denna scen går drömmen aldrig, ty när den har kommit hit så känner jag blott alltför väl igen den, och jag vaknar. Hela förhistorien kan i det oändliga variera, men den stilla slutscenen är alltid samma bild: den mörke något mer långhårige tolvåringen med tankfull blick utforskande ett okänt bortom kameran, och hans mer livlige kortklippte blonde kompis intensivt betraktande den mer allvarlige förvaltaren av mänskosläktets ädlaste mest värdefulla, gåtfulla och outtömliga skattkammare.

16. Den perfekta relationen.

Vi är bara vänner och kan aldrig bli något mera. Som sådana kan vi för alltid dock bara bli bättre. De flesta befastade äktenskap är bara krig mellan parterna där båda krampaktigt vill dominera varandra och utan att lyckas. Då står rena vänskapen på ett långt högre och sundare plan. Vänner kan ej bedraga varandra, det uppstår ej svartsjuka mellan dem, den ömsesidiga och hänsynfulla respekten behöver ej någonsin skadas och den öppenhjärtliga naturligheten behöver ej någonsin ansträngas. Jag har ej någonsin kunnat bedraga en kvinna; jag har alltid hellre avhållit mig och lämnat henne i fred än jag någonsin kunnat riskera en god relations existens för en annan. När jag var i Norge så ringde det till mig en kvinna ifrån Göteborg som sökt överallt efter mitt nummer och slutligen lyckats uppspåra det bara för att tala om för mig att hon fortfarande tyckte om mig alltför mycket. Jag kan ej bedraga en kvinna med en annan kvinna. Då avstår jag hellre från båda. I stället må vänskapen odlas mer fromt och harmoniskt i fred för all känslostorm och alla vilda passioner och i desto säkrare trygghet för all tänkbar störning. En vänskap i evighet är nog det mest konstruktiva som finns, och det finns ingen annan perfekt relation än den fullkomligt rena.

17.

Det var inget fel på den mannen. Han var bara kvävd av sin mor och stagnerad i utvecklingen: aldrig hade hon låtit sin son växa upp. Han förblev alltid boende hemma, hans moder såg till att han tidigt fick sjukpension, så att han aldrig egentligen skulle behöva arbeta och lämna sitt hem. Om allenast den moderns ansträngningar stannat därvid! Men hon gick ännu längre.

Hon inkräktade på sin sons alla intellektuella intressen,
av vilka det främsta var klassisk musik.
Han var kanske begåvad med det ytterst ovanliga absoluta gehöret,
och han komponerade ivrigt i ungdomen
en riktig stråkkvartett och en tonal symfoni,
men hon rev sönder hans partitur och förbjöd honom syssla med sådant.
De ägde en flygel av god kvalitet och av det bästa tänkbara märke.
Hans enda vän råkade vara en musiker.
Denne var fattig och levde eländigt med bråkiga grannar.
Han brukade komma om söndagar för att få spela på flygeln.
Det var veckans höjdpunkt för hela familjen
tills modern helt sonika sålde bort flygeln
till vrakpris emedan, som hon sade, hon måste skaffa kontanter.
Familjen bestod endast av miljonärer.
Den fattige söndagsbesökaren och pianisten tog det som kritik mot hans konst
och upphörde besöka familjen, djupt sårad som musiker och förolämpad.
Och sonen tog livet av modern.
Det var den naturliga slutliga följden av hennes bisarra familjemetoder.
Hon fick som hon ville: den kärlek som hon skänkte sonen
gav han henne slutligen även tillbaka.

18. *Bananskalet*

Vem vill inte älska allt människosläktet
och blott vara god mot allt mänskligt,
allenast uppmuntra och arbeta konstruktivt,
icke stå någon emot och blott se allt det bästa hos alla?
Det finns inget oskadat barn som ej har så god vilja och allvarlig föresats.
Men detta människosläkte som är så gudomligt och ofelbart
och enbart gott kan ibland visa sig ganska konstigt.
Exempelvis satt jag en natt på en färja till Danmark och läste.
Jag satt i en cafeteria, det fanns inte många omkring mig,
jag störde ej någon och ingen ofredade mig,
och jag var djupt försjunken i allvarlig läsning,
när plötsligen någonting fuktigt och äckligt slår ner i min nacke.
Helt uppskrämd och chockad av blixliknande överraskning
tar jag med min hand reda på vad det är för ett obekvämt föremål
som träffat min nacke helt utan förvarning och konstaterar ett faktiskt bananskal,
helt nyligen avätet, gult, slafsigt, fläckigt och motbjudande.
Ett mysterium! Vem kastar tomma bananskal på oskyldiga passagerare?
Jag kastar blickar omkring mig och finner ej någon som verkar det ringaste skyldig.
Men snett tio meter bakom mig så sitter ett par helt alldagliga ungdomar.
Jag möter den enes blick och förstår genast sanningen:
dessa två har kastat på mig bananskalet blott för att utröna
om jag var mäktig att utröna vilka som kastat bananskalet på mig.
Jag har aldrig sett dem förut, de har inte ens talat med mig,
och de kastar på mig ett bananskal i nacken.
Nej, en sådan mänsklighet kan jag ej älska,
som fullständigt omotiverat tillfogar en annan en mördande skymf
och försvinner från platsen för brottet förutan att ge förolämpade parten
ens möjlighet till någon upprättelse.
När de skådat min blick och förstått att jag klart genomskådat dem
reste de sig ifrån bordet, gick ut och försvann ibland mängden.

Ur de uteslutna dikterna ur "*Ateisten*" (1988)

6. Risker

Lyckan och kärleken är egoistiska:
de vill blott ta hela världen med storm
utan att tänka på konsekvenserna.
Därför bör man alltid tänka sig för
innan man släpper lyckan och kärleken lösa,
ty när de väl har blivit lösa kan de icke vända tillbaka:
de kan endast då kontrolleras om de får ett slut.
Och där har vi kriteriet på kärlekens äkthet:
den är bara lycklig och äkta så länge man ej giver helt fria tyglar
åt deras naturliga självsvåldiga egoism.
Man kan aldrig tillräckligt ompröva ens egna motiv.
Ett förhållandes upplösning börjar ej med första grälet
men när ena parten ger anledning till det.
En anledning uppkommer helt omedvetet
när den ena parten först tror sig ha lurat den andra
med att i all hemlighet ha givit efter för sin egoistiska drift.
I en sann relation kan ej någon part någonsin lura den andra,
och om ena parten försöker och tror sig därmed komma undan
är det mycket bättre att han aldrig satsar på den relationen.

10. Livet

Himlen utbrister serent i en hög symfoni
över vår skönt välsignelsebringande universella förening.
Allt liv triumferar, all negativism och all död är förintad,
kvar står endast vi som all skapelsens krona
med vår allt besegrande fullmogna och oantastliga kärlek.
Må all tragedi se till oss och bekänna
att kärlekens gudomliga komedi är den fullständigt klart överlägsen.
Må livet förändras till en evig vår,
må all vinter och död aldrig mera slå till,
må vår härliga sol aldrig mera gå ner
i en ond dunkel natts djupa mörker,
må allt liv stå stilla och evigt förbliva vid liv
och allenast beständigt gå vidare, utvecklas och expandera;
för kärleken är allting möjligt och framför allt allt som är omöjligt.
Vad människor tvivlar och tror på är utan betydelse;
Livet allenast är summan av allt universum i evighet.

14. Diskbänksromantik

Att stå i stöket i köket bland diskblafs och barnslafs
är ganska banalt och vardagligt och oinspirerande.
Ändå så har det sin charm i sin yttersta trivialitet.
När du säger att min plats ej är bland de rapande barnen,
att jag inte skall bry mig om er vardagliga banalitet,
att jag inte ska känna mig pliktig att närvara och dela bördan
av vardagens utomordentliga brist på finess
så får du mig att känna mig utestängd från dig och barnen.
Men segern är din. Därigenom får du mig blott att lära älska
det tölpiga sölandet, barnens näsvisa fasoner och fräckheter,
bristen på verklighetsflykt, den totala andefattigdomen,
den gräsliga vardagen, diskblafset, barnslafset,
fruntimmerstjafset och vardagens yttersta futtighet.

26. Kärlekens språk

Hur skulle jag kunna ge dig min svartsjuka?
Hur skulle jag kunna tvivla på dig?
Blott din närvaro frälser mig från varje misstanke,
frälser min själ från all sjukdom och svartsjuka och brist på säkerhet,
gjuter mig samman med dig i vår eviga själs underbara fullkomlighet
och gör mig bättre som människa.
Du är min frälsning, min moder, min dotter, min kvinna och min enda vän.
Om du sviker mig går jag förlorad i träskegoismen,
och utan er tre skulle jag knappast mer kunna leva.
Förbarma dig över min svaghet, glöm bort all min svartsjuka,
tänk inte på hur min kärlek kan ta sig besatta och maniska uttryck,
och håll mig på avstånd för min egen skull och din egen,
ty den dag vi äntligen möts i en kyss i den mest paradisiska av alla sängar,
den som enkom bäddats för oss,
skall den dagen bli evig och kontinuerlig och aldrig ta slut
liksom även den kyssen, som vi aldrig skall kunna bryta;
ty den kärlek som talar blott genom tystnad är mera värd
än alla skalders poetiska ord, som blott missar mer säkert
ju närmare de söker sikta mot kärleken med sina fåfänga ord.
Ty det är vad den riktiga kärleken är:
den blott uttrycker sig genom fullkomlig tystnad.

Ur romanen "*Fallet Bertrand*", del 3 (1989)

1. Eremitens klagan.

Jag trevar i blindo i tigandets samhälle
var likgiltigheten är lag och var tystnaden kväver all skönhet och sanning.
Kulturkvalitet är förbjudet i denna vår värld
som behärskas av fulhet, nonfigurativ konstns barbariska bluffmakeri,
atonal musiks tekniska öken, förråande rockmusiks våld genom öronbedövande slagverk,
varför alla människor, avtrubbade av ständig hjärntvätt i form av massmediernas
ständiga hävdande av detta kvasikulturbarbaris etablering,
har gett upp och har kvar endast likgiltighet att uppvisa
inför varje ansats till hantverksgedigen och hederlig sanning och skönhet.
Vi har inga grekiska tempel nu längre. I stället har vi helt sterila betonglådor.
Levande vacker melodisk harmonisk musik är ett undantag
medan vårt samhälle helt domineras av högtalarskvalmusiks perpetuum mobile.
Konsten är helt dominerad av allt som är omänskligt
medan miljön och naturen och människovärdet alltmer går till spillo.
Det lönar sig ej heller att höja varnande fingrar,
att påpeka kvasikulturbarbariets bedräglighet och skadegörelse,
ty pressen tar icke in mera någon kulturkvalitet,
den är bannlyst från samhället genom en oskriven lag,
kulturella avtrubningens likgiltighets allestädes närvarande grå apati,
varför jag måste treva i blindo i människomörkrets förvirrade kaos
på jakt efter möjlighet att gräva upp dess levande begravda ihjältegnade andlighet
som alla tycks ha glömt bort att en gång existerade.

3. Min dotter

Du själv gav mig dig som min dotter.
Den gåvan är mig mera dyrbar än alla din mors millioner.
Hon tror att hon kan köpa tjänster av människor
och då vilka tjänster som helst, som en annan normal investering,
som konst som hon hänger på väggarna blott för att den ständigt ökar i värde,
men människokärlek och mänsklighet kan endast köpas med kärlek och mänsklighet,
det allra svåraste priset att giva, och det gav du allt utan reservationer direkt,
varför du även fick, och det fullständigt, vad du betalade för med så oerhörd frikostighet.

Min Miranda, ty det är vad du är för mig, liksom det var för gamle Prospero,
tillsammans skall vi väva drömmar av lycka
som för dig är självklar så ung som du är
men som jag aldrig vågade drömma om.
Lyckan fanns nämligen ej som begrepp i min värld förrän du gav mig dig,
den var ej någon realitet för mig, och varje möjlighet till någon lycka
var utestängd ur mina plikers, mitt ansvars och hela den mänskliga olyckans
överväldigande stormoceanens ohyggliga och kompromisslösa verklighet.
Ett enda ord från en jungfru, ett ord som var 'far',
och allt mänskligt elände tog slut lika tvärt som en natt i tropikerna.
Vad har vi framför oss? Lyckan. Och det är det enda
som, paradoxalt nog, är alldeles säkert.

6. *Läkarens facit.*

Alla människor behöver hjälp
men ingen mänska orkar hjälpa alla,
och de är för få, som orkar hjälpa några.
Men de få som finns har desto fler att hjälpa,
och ju fler de lyckas hjälpa, desto fler finns kvar för dem att hjälpa,
desto flere kräver deras hjälp och desto mera enträget
ju fler de visar sig stå ut med att ha ork till övers för med hjälp.
Men mänskan är begränsad av naturen,
och slutresultatet är ett och det samma för varenda filantrop:
hon storknar och kollapsar av överansträngning.
Detta måste varje präst, socialarbetare, kurator,
läkare, psykiatriker och psykolog ha ständigt klart för sig:
att enda målet med hans självuppoftande humanitära verksamhet
är nervkollaps, överansträngning, magsår, dålig sömn,
bekymmer i oändlighet som aldrig skänker vila
och ett liv i trasor utan någon mening, utan någon lön
och utan tillfredsställelse, med alla deras otack,
som man ej förmådde hjälpa, som bestående baksmälla,
som, i bästa fall, det enda resultatet av ens liv.

Andra dikter 1989

1. *Tack för att du finns*

Tack för att du finns. Ty om du icke fanns så fanns ej heller jag.
Ett liv begynte, som ej fanns förut, när vi två träffades,
och detta nya liv är enbart liv i motsats till den död
som allt det mörker var som fanns förrän vi fanns.
Vi såg varandra, och mitt liv fick en ny mening,
en ny glädje som ej funnits där förut
en ungdom som jag ej upplevat sedan jag var ung,
en kraft och entusiasm som kunde trotsa hela mänskligheten
och naturens alla stormar, och en plötslig visshet om
att jag för första gången i mitt liv ej längre levde ensam.
Jag har tänkt på dig med enbart kärleksdyrkan varje dag alltsedan dess,
och det är redan hundranittionio dagar.
Samtidigt har jag dock ryst och bävat inför dig,
inför din dramatik, ditt umgänge med döden,
ditt temperament, din alltför avancerade brådmognad,
men jag känner mig på säker mark och lugn när jag ser dina händer.

Ingenting uttrycker mera utförligt och väl en mänskas själ
än hennes händer. Jag har skådat spindelhänder,
som blott spinner dödligt nät av sina relationer,
jag har skådat giriga små klor som endast tar och aldrig släpper efter,
jag har sett ohyggligt lidande smärtsfulla händer vilkas ägare tog livet av sig,
men jag har ej förr sett händer såsom dina. De är enbart väna,
mjuka, varma, ädla, rena och behagliga.
Mitt första intryck av dig var av brädmognad och renhet,
och det är fortfarande de två mest framträdande karaktärsdragen hos dig.
Inför dem är jag ödmjuk och tillbedjande
och from som aldrig förr inför en kvinna.
Må den fromheten inför ditt väsen alltid hålla,
och du kan nog vara säker på att jag måhända mest av alla
kommer att slå vakt om denna fromhet,
ty den fromheten är du.

4. Mitt liv före dig

Mitt liv innan jag mötte dig var en sorg utan ände,
en tragisk och fåfänglig strävan mot ingenting och utan mening,
en kamp utan mål och ett Sisyfosarbete utan belöning.
Du uppträdde som en belöning för femtons års ansträngningar utan lön,
utan uppmuntran och utan någonting annat än nederlag, fiaskon och motgångar.
En som förstod mig, som låg på precis samma våglängd,
som var lika ensam och olycklig och lika rik i sin själ,
en som var lika god vän med döden som jag, och jag trodde jag kände den ensam
i levande tillstånd, var nog för att mitt liv totalt skulle ändras
från en uppförsbacke till en nedförsbacke av entusiasm.
Jag var fri innan jag mötte dig, det bör medges, och jag är ej fri mer
så länge du lever, men det är måhända ditt starkaste vitsord,
ty aldrig förut har en kvinna så omedelbart fått så oerhörd makt över mig.
Jag kan ej längre älska en annan. Det är ett förunderligt faktum.
Var stolt, sagomusa, för att du har lagt en mans hjärta i fjättrar
som ingen förut kunnat binda ens med pianosträngar av stål.
Det tog två dagar för mig att erkänna det för mig själv
att jag omedelbart hade kapitulerat totalt och för gott.
Aldrig slipper jag dig. Du är min hela kärlek så länge jag lever.
Men jag är så rädd om den att den står skriven allenast i hemlighet
här för att aldrig bli blottad, på det att den alltid må verka gudomligt och evigt
som levande uppriktig oemotståndlig och ohejdbar okuvlig kärlek.

5. Vi är en själ, du och jag

Vi tänker samma tankar,
strävar mot gemensamt ideal,
har samma sorg i hjärtat,
samma outgrundliga och ofrånkomliga dödslängtan,
samma bittra realistiska besvikelse på hela mänskligheten,
samma ofrånkomliga och djupa smärtas lidande därav,
gemensam tidlöshet i evighetens vemod av naturen,
denna fatalism och realism, som alltid vinner över glädjen,
samma nödtvungna distans till verkligheten på grund av gemensam smärta,
men just därför har vi samma innerliga romantik,
gemensam oantastlig skönhet,
samma osårbara fläckfria moral
och samma glödande universella kärlek
till den sanning som förtär oss
men som alltid skall bestå
emedan den är vår.

6. På Piazza Brá i Verona.

Florens är Dantes stad och Michelangelos,
Rom är imperiets, historiens och kejsarnas heliga påvestad,
Genua tillhör Columbus och sjöfararna,
Marco Polo och de koloristiska målarna präglar Venedig,
Verona emellertid är endast präglad av undantag,
andrahandsdiktare och små falsifikationer.
Den största av dessa falsifikationer är Romeo och Julia:
balkongen är inte ens trovärdig i sin prosaiska fånighet,
och Julias grav, vet varenda Veronabo, är blott en hästho.
Men att dessa älskare funnits kan ingen förneka att Shakespeare har skrivit om
och även lyckats bevisa åtminstone rent teatraliskt.
Emellertid är även denna stad märkt av Catullus,
en tidig poet av det lättare slaget i Rom före Caesar.
Och på något sätt är Verona en stad just för känsligare poesi.
Den är ej så dramatisk och slagkraftig som Dantes eviga upphöjelse
av sin mö Beatrice i Florens till himmelens höjder
men mera försiktig och känslig i stället. Catullus dog ung
och som den enda svärmaren någonsin i Roms antikpoesi,
och vår vän William Shakespeare skrev sitt allra ömmaste varmaste
känsligaste och ödmjukaste drama om Romeo och Julia i staden Verona,
och det var ej hans enda rent veronesiska drama.
Man vet ej vad de där befängda ungdomarna gjorde egentligen i verkligheten,
men dramat finns såsom en konkretiserad och oöverträffbar
beundransvärd kärlekens, ömhetens, renhetens, trohetens dröm,
och det räcker. En idealdröm som blir konkretiserad,
om än blott på scen och i saga, blir odödlig genast och det oundvikligt.
Den idealdrömmen är vad som mest präglar Verona
och ger den ett drag av opåtaglig subtilitet
lika svårfångad som själva kärleken i dess mest åtrådda renhet.
Förrän jag nu lämnade Norden skrev en vacker kvinna en kärleksdikt till mig
om barnet hon önskade med mig.
Jag kan aldrig ge henne ett sådant barn.
Endast renhetens kärlek och dess resultat
i dess renaste provocerade sanning
kan jag producera som barn,
och en sådan opåtaglig avlelse
kan endast bli lika fjärran från denna vår verklighet
och lika sann som falsifikationen om Romeo och Julia.

8. Den prostituerade oskulden

I hela mitt liv har jag varit förföljd
av desillusionerade damer långt äldre än jag
som ej lyckats få barn trots ett tiotal äktenskap
och ännu flera förlovningar och seriösa affärer.
Mig har de dykt på som ett djur endast avsett för avel
och krävt av mig barn utan att fråga efter
sin avelstjurskandidats disposition,
och naturligtvis kastade jag av dem alla och stångade dem.
Endast du ville icke ha barn hur lättvindigt som helst,
du var ansvarsfull och kände tveksamhet inför
att skänka barn till denna hopplöst fördärvade värld,
och blott därför har jag aldrig annat än visat dig omsorg.
Blott den mor som ej vill ha barn med den man som hon älskar,
blott den fru som ej går i säng med en man förrän hon blivit gift med den mannen,
blott den oskuld som känner världen så väl ifrån början
att hon med sin insikt kan tävla med prostituerades
har även utsikter att bli väl gift och det både ordentligt och lyckligt,
att få egna välskapta enbart välsignelsebringande barn
och att vinna all världen på kuppen.

13. Om äktenskapet

Bästa sättet att bli skild är att gifta sig.
För många, kanske för de flesta, börjar skilsmässan med bröllopet.
I Indien finns det enligt lag och gammal tradition
en form av äktenskap som nämns *Gandharva*-vigsel.
Det är äktenskap i hemlighet och utan vittnen
med naturen blott som medel.
Sådan vigsel är i Indien laglig, om den godkänns efteråt.
Egentligen så är ett sådant äktenskap den rakaste metoden
och det ärligaste sättet, helt befriat från allt bjäfs och prål
och reducerat till det enda absolut väsentliga: kärleken själv.
Jag kan ej säga att jag tror på äktenskapet
om det ingås med högtidlig tilljordhet,
kulisser in absurdum och en hycklande hop människor
som ej något har att göra med det gifta parets kärlek och privatliv.
Däremot så tror jag att det nog kan finnas evig trohet genom kärlek.
Kärleken kan aldrig misstros,
den är alltid ärlig, äkta, ren och helig
vilka uttryck den än tar sig.
Blott när kärleken styrs ut i masker
blir den falsk och dödlig, fåfänglig och destruktiv
och kan som illusionskuliss då endast falla
genom oundviklig och uppsplitande skilsmässa,
ty det finns ej någon så sträng form av hämnd
som kärlekens när den har blivit missbrukad.

27. Du

Vad skall jag likna dig vid?
Ett stormväder som våldtog mitt hjärta genast?
En hjältinna självuppoftande som ingen annan?
Lidandet med leendet som mask,
en outröttlig humor som en rolig gravsten
över ett misslyckat liv av frustrationer?
Mona Lisa som har överlevt sig själv men ännu ler?
Naturens egen friskhets frihet
under locket av en outgrundlig självbehärskning?
Du är mycket mera än allt detta,
ty du älskar, och den sanna kärleken
är alltid ojämförlig.

28. I nedan

Jag har givit upp och resignerat,
avstått från dig, kastat in min handduk,
dragit något gammalt över mig och helt kapitulerat.
Följaktligen är jag under isen och kan inte komma upp,
jag hittar ingen vak och inget lufthål,
jag är levande begravd i en hårt igenspikad kista
tio meter under jorden och kan inte komma ut,
men jag kan banka, skrika, klaga, gråta
även om jag bara måste kvävas såsom resultat.
Och du? Du skrattar, tycker jag är rolig,
fortsätter att vara glad på grund av mig
och triumferar som en absolut monark och kejsarinna
som behärskar oinskränkt situationen och mitt öde
medan jag förgås av grämelse och vanmakt och förtvivlan.

32. *Min lastbarhet*

Jag har beständigt utsatts för spekulationer i om jag är homosexuell emedan jag ej någonsin egentligen har setts med kvinnor. Sanningen om min eventuella homosexualitet är den, att jag har brukat utsättas för sådana försök från män med sådan fallenhet, närmre bestämt fem stycken sådanas försök, och vid ett av dem blev jag faktiskt bortförd och berusad utan att den mannen ändå lyckades få mig att falla. Aldrig har en mans invit till mig fyllt mig med annat än med avsmak. Aldrig heller har jag provat någon form av droger. Däremot har jag studerat noga båda företeelser, och studieresultatet har jag redovisat i två dramer och minst två romaner. Om jag ej har fallit själv för sådana svagheter har jag visat dock ett starkt intresse för att forska i förbjudna verksamheter. Summan av min lastbarhet är därför noll beträffande experiment med droger och med homosexualitet, men däremot kan aldrig summan nås beträffande mitt nästan vetenskapliga intresse för morbiditeter. Därför har jag alltid levt ett eller flera dubbelliv, och dessa mina hemliga gränslösa dubbelliv kan aldrig någonsin kartläggas, kanske ej ens av mig själv.

Meditation (14.7.1990)

Vi känner ej varandra.
Vi har aldrig sett varandra.
Är det till vår fördel eller nackdel?
Det får vi väl se när vi får se varandra.
När blir det och var?
I detta land inom en månad?
Kanske i det ljuva Grekland som du drömmer om?
Måhända i ett lamakloster i Tibet
långt bortom tid och rum i evig säkerhet
inom buddhismens klarsynta och mänskliga förnuft?
Måhända i den indiska mystikens värld
eller i Bangkoks farliga och underliga romantik.
Jag vågar icke spekulera mera,
ty den värld som öppnat sig för oss är alltför stor
för att jag ännu skulle våga tro på att den kan bli sann.
Vi vet ej någonting alls om varandra
utom dock en enda ej alldeles oväsentlig sak,
nämligen, att vi redan, utan att ha sett varandra,
har varandras ideal och drömmar nästan skrämmande gemensamt.

Hyllningssonett

Ljuva flicka, tag vår hyllning, dig vi ägna denna dikt
förutan toner men dock med uppriktighet av högsta vikt.
Vi följt dig länge med tillgivenhet på kort och längre sikt
och hoppas kunna hålla livet ut förutan känslösvikt.
Ett åttioårigt liv av lidanden och prövningar förutan tal
har uppfyllt hennes liv med äventyr, upplevelser och ödeskval,
två världskrig och tre nationaliteter har ej givit annat val
än att blott härda ut med allt och överleva allt i kyrkans sal.
Det är just religionen som har gett dig all din styrka,
all den fromhet, karaktärsfasthet och dygd vi dyrka,
du har funnit din personlighet i helig kyrka
sammansatt av andra mänskohjärtans kärleks styrka.
Tappra moder, tag emot vår varma uppriktiga djupt tillgivna hyllning
med ett tack för allt vad du har givit oss av livserfarenhetsuppfyllning.

Naturens klagan

Jag tål ej gräl och aggressivitet, disharmoni och ofrid.
Skona mig från människorna, ty jag tål ej deras låghet.
Skona mig från motorbåtars helvetesoväsen, bilars gift och oljud,
flygmaskiners himmelsdunder och politikernas massmediala och ohyggliga intriger.
Varför kan ej alla bråkiga och aggressiva människor plåga blott ihjäl varandra?
Varför måste all naturen störas av omänsklig onaturlighet,
och varför måste all vår världs gudomlighet och skönhet
fläckas av självdestruktiva dumma människors idiotiska förstörelse?
Jag tål ej dumhet, oförstånd, stridslystenhet, provokationer eller missljud.
Jag blir sjuk av sådant, vilket även all naturen blir.
Jag håller mig till självklarheter: att allenast frid ger frid,
att endast konstruktivt och träget arbete ger resultat,
att livet blott bör främjas och ej någonsin tvärtom,
att allting destruktivt och negativt är endast dårskap
medan endast kärlek lönar sig i längden såsom något positivt.
Men varför krigar människorna då så hänsynslöst mot hela världen och naturen?
Ingen kan ge svar på denna angelägna fråga
som besvaras blott i döden med en evig tystnads sömn och ro.

Mördaren

Jag är inte hård som mina fäder.
Jag kan inte gräla och befalla såsom de.
Jag tål ej höra någon form av hårdhet ens,
jag tål ej uppleva den ringaste konflikt,
ty sådant är så väsensfrämmande för mig,
det är så lågt, så fult, så smutsigt, djuriskt och föraktligt,
så omusikaliskt, onödigt och dumt, så plågsamt, kraftnedsättande,
det är ett sådant slöseri av energi på oförnuftigt ändamål,
all aggressivitet är såsom bitt av svartaste giftspindlar,
och varför skall människan sänka sig till en så låg nivå?
Om ni ska gräla, anklaga, förtala, uttrycka förakt,
om ni ska säga något som tar bort så mycket som ett hårstrå
av en mänskans mänskovärde, då är ni ej bättre än hyenor
som angriper värnlöst och försvagat djur för att det lever
och för att det är så lätt att göra as av.
Den som angriper och tar till våld mot någon mänska,
och det gäller även tvångsmedicinering,
honom räknar jag som föga mer än som min egen mördare.

Fallna änglar

Vad lönar det sig till att tvivla?
När ingenting är roligt längre, vem blir glad åt att få veta det?
Om du vet hemligheter om det mänskligas elände och dess tragedi,
vem kan du glädja med att avslöja så sorgliga mysterier för?
Behåll dem för dig själv och tig.
Om du därav vill skapa fram litteratur är det din ensak,
men bed aldrig andra läsa om det.
Begrav i ensamhetens tystnad nattens desperata skrin,
sätt munkavle på din förtvivlan,
bind de händer som vill lyfta knutna nävar,
gråt men endast under täcket så att ingen ser det eller hör det,
och låt ingen någonsin få veta sanningen om ditt elände;
ty varenda en av alla dina medmänniskor lider själva
av eländet som är mycket värre för dem själva
än vad någonsin ditt helvete kan bli för dem.
Låt det bli din stolthet att de andra icke känner till
att du är lika tom och ruten inombords som de,

att din osalighet ej är det minsta olik alla andras,
och att även du, som alla andra, endast är en fallen ängel,
utstött ifrån paradiset ner till jorden för att leva här
ett skamligt liv som alla andra
i det eviga mänskliga helvetets förbannelse,
ett hopplöst mörker utan himmel eller Gud
där människan allsmäktig och allenarådande styr allt
åt helvete till undergång för hela mänskosläktet.

Etna i åska och månsken.

Du skälver i mörkret, du jätte av liv och av skräck;
om du vaknar är en skön välmående värld helt puts väck;
du allena kan lägga Sicilien så som i en säck,
men det finns ingen som vågar säga till dig: "Maffian släck!"

Ty Sicilien beror av din mytiska fruktansvärdhet;
du är icke så vacker som dina kolleger Vesuvius
och Japans förtrollande lika utslocknade sevärdhet,
men du är desto mer fasansfull som gamle Erebus
fastän din snö skänker liv åt en värld av gudomlighet.

I dessa dagar av fullmåne har åter Tyskland förenats
just som mina tåg på Sicilien i blixtar och moln har försenats.
Men fullmånen har lyst igenom och givit min värld en förklaring:
en mera dramatisk värld har aldrig funnits i denna förslavning
av underbar skräckromantik i intim blyxtbelysning av dagning.

Skilsmässan

Jag beklagar, men vi måste skiljas.
Det är inte ditt fel och ej heller mitt,
men jag är sådan att jag ej kan giljas
då min ensamhet är livsnödvändig för mig.
Ensamhetens isolering är min frihet,
utan den är sömnlöshetens marritt
som blott gör mig glädjedödande för dig
och alla andra: ingen gläds åt att jag är social
då jag som sådan endast blir för mig själv ödesdiger.
Detta är väl mitt livs fruktansvärda hemlighet:
jag kan befrämja mänskorna med kraften hos en tiger
blott om jag ej kommer dem socialt för nära:
då blir jag för dem och för mig själv fatal
då de är liksom du mig alldeles för kära.

Häpnad

Du okända gudinna,
kärlekens prästinna,
att jag skulle finna dig
så underligt lik mig!
Vem kan väl fatta ödets raljerier
det behagar medelst fånerier
gäcka allt privat initiativ
med förnuftsvidriga galanterier!
Vem kan komma någonsin till rätta
med den kärlek som är ödets eget liv
vars sanningssaga ingen kan berätta
utan att brutalt inkräkta på en evighet
vars okränkbara lag är att förbli en gåtfullhet.

Till den älskade

Din integritet
är själva livets helighet,
det ädlaste och vackraste,
det dyraste som finns i världen,
det mest oskattbara, högst av alla värden.
Vad bryr jag mig om den yttre skönheten
när endast själens renhet spelar någon roll,
när mänskovärdets sanning är den yttersta skönheten
som förgyller allt i mjuk och ljuvlig moll.
Den melodin vill jag bevara, vårda och förklara
som en dyrbar pärla i en musslas hemliga beskydd,
osårbar, ouppnåelig och ypperlig, det underbaraste,
den rena ärlighetens, som gör all orenhet hälsosamt och härligt brydd,
den vill jag till min död mot hela världens oros anstorm innerligt försvara.

Släng dig ut på fria vingar,
kasta loss och var dig själv!
Hela världen för dig svingar
mycket lägre än du själv!
Vad är allt gott här i världen
utom bojor för din fot!
Sparka loss den snikna flärden,
låt ej något stå dig mot!
Allt är lögn som verkar säkert,
allt är falskt som säger stopp!
Men det finns en frihetshävert
mot allt ont i tidens lopp!
Endast friheten är sanning,
endast fantasin är guld!
Så var sann mot samvets maning
och var mot din lycka huld!

Förstå mig rätt.
Jag sökte aldrig någonsin en kvinnas kropp.
Jag sökte rent och slätt
en vänskapssjäl som kunde ge mig hopp.
Men alla kvinnorna bedrog mig.
Kött var allt de ville bjuda ut,
som om ej världen hade nog av sånt förut,
och aldrig fann jag någon själ som svarade emot mig.
Ty en själ som spørjer kräver själsligt svar,
och fysiskt svar på själslig fråga är ett knytnävssvar.
Blott därför har jag aldrig kunnat lita på en kvinna.
Själens som jag sökte kunde jag ej finna.
Skulle jag riskera då en funnen själ
med att besudla den med tarvlighet och gräl?
Nej, aldrig. Hellre då mystik och tvivel i oändlighet
än någon form av något ont i riktning ändlighet.

Sinnligast av alla,
så kallade du mig,
du sköna, kloka gamla sköka.
Och vad är då sinnlighet?
Blott glädje över livet,
lika oskyldig som lammet
som glatt skuttar kring
och rullar av sig dammet
skrattande av oskuld i naturens rena hägn.

Och jag var sinnligast av alla,
och dina män var fyrtioen,
och du var den som kunde locka påven
till ett glädjeskutt i sängen!
Oförskämdhet, du är bara oskuld,
och du åtråvärda sinnlighet,
du är blott livets rätt att äntligen få leva.

Hon älskade i åtta år en ängel och vampyr.
Han kunde icke själv ta hand om sig.
Han var ett hemlöst barn som saknade en moder.
Hon förbarmade sig över honom
och uppfostrade den fallne ängeln
till en skön demon av våld och lusta,
till en obetvinglig mörk vampyr,
till en skön onskans furste,
som väl etablerad i hennes oskyldiga berså
blott våldtog, misshandlade, var brutal
och knäckte hennes godhets hjärta.
Hon blev hård och kall, nersliten, oförsonlig,
som en moder våldtagen av egen son.
Men hon förblev en moder.
Det blev hennes räddning.
Alkoholiserad, utan något mänskovärde kvar,
förnedrad till ett djur
kom den osalige vampyren hem med brutna vingar.
Och hon tröstade den fallne ängeln
som en mor sitt barn.
Han hade brutit hennes vingar
blott för att förlora sina egna
medan hennes än var kvar,
men dock med sin begränsning:
ej mer kunde hon ge honom nya vingar.

Vad är väl Aids och syfilis mot sinnlighetens glädje?
Vad är ansvar värt med all sin vikt i guld
mot frihetens och jublets himmelska sublimitet?
Det finns ej något mer föraktligt än pedanteri,
som binder känslorna i källarfjättrar
och som offerar mänsk själen för en illusion om ordning.
Endast känslan kan ge innehåll åt livet,
endast känslan föder liv och gynnar livet,
all okänslighet är död, och varje motstånd mot en känsla
är en mördare, som måste genomskådas genast.
Ge mig liv, och ge mig kärlek, lär mig leva blott för mina känslor,
ge mig Aids och syfilis, men låt mig känna att jag älskar.

Rasism.

Hata inte negrer.
De är bara människor.
Var då rättvis, människa,
och hata endast hatet.
Hata dem som hatar negrer,
kyl ner deras hat med kallt förakt
och vänd dem ryggen helst offentligt.
Hata även negrer men blott om de hatar.
Hatet endast är värt kallt och oförsonligt hat,
men allt som kärlek är är värt att älskas.
Älska negrer om de älskar,

älska även de rasister som kan älska,
när du älskar.
Älska allt som doftar kärlek,
giv det all din värme och uppmärksamhet,
din uppmuntran och all din kärlek,
men låt hatet kvävas ensamt isolerat
i sitt eget fängelse av hat,
det mest självdestruktiva av allt vacuum.
Nonchalera det till döds,
ty endast det kan hjälpa det,
och hatets enda medicin är döden.

Avståndstagande

Jag hatar er inte, o kvinnor,
men vad ni är för ena luder!
Ni vandrar på jorden som blinda fallgropar
för män, ansvarslösa och fullständigt tanklösa,
livsfarliga i er nyckfulla naivitet
och för mannens själ döden direkt om han faller;
ni går i ert sinnliga tänkande fram som fatala och fala sirener
och märker ej själva hur dödlig er sång är
för män i dess oemotståndlighets höga förförelse,
och när ni går över liken och gravar av män
som har fallit och drivits till självmord av er,
så går ni bara glättigt förbi med en lätt axelryckning
och undrar helt fräckt: "Och vad tog det åt den?"
Det finns ingen så hög grad av grymhet på jorden
som er blotta tanklöshet, okunnighet och naturliga åtrå.
Jag hatar er inte, men tyvärr så känner jag er,
och jag säger därför bara: "Akta er för mig!
För jag vet precis vad ni går för och skyr er som pesten!
Ni har blott er själva att skylla om ni kommer in i min väg,
och jag vägrar, som ni, att ansvara för följderna!"
Homosexualitet i all vanära, men kvinnlig sexualitet
är blott en millimeter ifrån samma botten och skam.
I det långa loppet så är det precis samma helvete.
Den enda skillnaden blott är att det kan bli barn,
det kan uppstå en oskuld, ett hopp
genom kvinnans förfärlighet, fall, skuld och vanära;
men även det barnets oskuld blir satt i en värld dominerad till hopplöshet
av endast sexualitetens obotliga skuld, skam och vanära.

Alla män är barn

Alla män är barn
för mödrar att ta hand om,
självupppoffrande, barmhärtiga, värnlösa kvinnor
prisgivna åt hårda män som ser dem mest som skarn
i sin olyckliga brutalitets och blindhets svendom.
Det är kanske orättvist, som någon vist påpekat,
att allenast kvinnorna kan rätt förstå de dumma männen,
medan männen aldrig kan förstå ens sina mest förtroliga väninnor.
Det beror på att de visa kvinnorna i männen alltid ser små barn,
helt menlösa och blinda, mera barnsliga än barn
och desto mera barnsliga och blinda ju mer de ej fattar att de blott är barn.
Hjälp oss att förstå vår barnslighet, o ljuva kvinnor!
Endast ni kan med er vishet visa oss vår rätta själ som vi förnekat
för oss själva, de obotligt dumma, fåniga och fåfänga förbålda männen.

Ögonpåsar

Dassig, eländig och usel
vaknar han på golvet i en trasig bädd
med skrynkligt ansikte och fransig pyjamas
med så många hål, att det är svårt att sticka ben och armar rätt
när man tar på den, blinkar dumt med svullna ögonpåsar,
kan ej öppna ögonen emedan de är så igengrodda av nattvak,
suckar, hostar, rosslar, petar sig i näsan, stönar, snörvlar
och ser alldeles förfärlig ut, ty spegeln visar sanningen:
ett trasigt, slött och rynkigt ansikte helt utan liv,
som om han varit ute på kalas tre dygn i rad
och druckit femton snapsar varje gång
förutom glögg och portvin, sherry, cognac och Martini,
gästade nattläger hos horor, svirat sig till sömns:
inför ett sådant ansikte måste man undra:
vad gör du på nätterna egentligen?
Men varje kväll är han dock fräsch och ung på nytt
och redo för en ny natts måttlösa utsvävningar
i fantasin med endast skrivmaskin och penna som sitt enda sällskap.

År av mardrömmars umbäranden,
är de äntligen över? Kan det efter sådana stormar
bli solsken igen? Glöm bort solen och månranden
med alla timliga skurar och karlar som gormar,
glöm bort alla grälör och krig och allt bråk och ståhej,
glöm bort skymferna, tårarna, misshandeln och tragedin,
och förglöm framför allt alla plågsamma mäns konterfej,
deras missförstånd, otålighet, hänsynslöshet och grin
av sadism och beräknande illvilja; allt sådant är ej
värt luft ens; det är bara flugsurr av dagsländors flin
som ej något alls kan åstadkomma mot integriteten och anden.
Naturen är kvar fastän kåldolmar svunnit som hövolmar,
och vad du nu blott behöver till skänks av en vän utan kön
är en äntlig natts sömn med blott saliga drömmar som lön.

Egoismens fasansfullhet

Höjden av egoism är att vilja ha en annan mänska för sig själv.
Ytterst få är de som inte är helt dominerade av denna egoism.
Jag är rädd för egoismen. Den är det enda jag fruktar i livet.
Låt mig leva, låt mig älska, men låt mig aldrig äga det liv jag älskar,
och låt mig aldrig få behålla min kärlek för mig själv.
Jag är alla, jag tillhör alla, och i mig själv är jag ingenting.
Jag lever blott i andra och genom andra.
Vad andra ser i mig är bara det som icke är.
Kritisk får man vara endast mot sig själv,
men den som kritiserar andra dömer blott av fördom.
Allt som är är levande och heligt och oantastligt,
och endast sitt eget liv har man rätt att fördöma och döda.
Lev, värld och människor,
och minns mig blott som den som älskade er alla.

Faraos fåfånga.

Vad väntade du att få med dig till den andra sidan, gudomlige Farao?
Hela din rikedom, allt vackert guld, dina skepp, allting utom din själ?
Det var blott för din fåfångas skrytsamhets skull
som prins Moses en gång gjorde uppror mot dig
för att finna en mera bestående Gud än ditt glitter och guld, dina later och olater.
Samtidigt var du dock höjden av naivitet. Aldrig kommer man från
att den stora civilisationsenhetstanken kom till genom dig,
genom ditt riksförenande, genom din ordning och din underbara generositet.
Vad som slår en mest av alla fina skulpturer av Farao är hans "Stage Presence",
hans självsäkerhet och hans lysande och övertygande starka skådespeleri.
Men just den är hans fåfånga. Gagnlöst tog du med dig guld in i graven, o Farao,
hur mycket guld du än tog, ty din grav blev fullkomligt utplundrad ändå
av vandaler som logiskt nog tyckte att de bättre kunde behöva ditt guld än du själv.
I din fåfånga ligger du fullkomligt naken, o Cheops, och inte ens kvar i din grav,
som är tom, utan guld, utan någonting alls utom tomhet och nakenhet.
Eller var det kanske meningen? Kanske du insåg att du såsom död aldrig skulle bli
så respekterad som levande? Kanske du insåg, att du aldrig kunde ta med dig den makt,
som var den enda faktor som gjorde dig så respekterad och rik?
Kanske genomskådade du människosläktet och skrattar fortfarande åt det,
med tomheten i din gravs mörker, med en cynicism utan gränser?
Ja, skratta åt mänskorna, Cheops, ty de förblir obotligt fåfånga.
Kanske kurerade du din personliga fåfånga just genom byggandet av din rekordstora grav,
men för människosläktets, turisternas, alla småaktiga människors fåfånga,
(fåfånga hör alltid samman med småaktighet.)
har det nog aldrig någonsin funnits det ringaste hopp.

Vem är du, min okända älskade?

Har jag ej ännu fått nog av min fåfånga,
min blinda tillit till kvinnliga nyckers opålitlighet,
detta största av mannens självbedrägerier?
Vad hjälper väl insikt om svaghet och ömkligt självbedrägeri
mot den faktiska kärlekens stormande anfall?
Vad orkar väl vettet förmå mot den överväldigande kärlekens övermakt?
Bedrägeriet var icke att falla för kärleken mot allt förnuft
utan det att man trodde sig ha blivit botad mot kärlekens våld.
Jag är mindre immun och mer sårbar än någonsin,
kärleken kan inte ens eunuckerna värja sig för,
ty det finns ingen högre naturkraft, ej någon mer allsmäktig makt,
ingen mer oberäknelig anfåktelse, inget starkare väsen
än kärlekens makt när man älskar en kvinna.

Henning Enedal in memoriam

Värld, du har fel.
Du läser inte dikter. Du tittar på TV.
Du lyssnar inte till melodier. Du ställer bara till med oväsen.
Du lyssnar inte till naturen. Du gapar och dansar hårdrock.
Du tar inte vara på känslorna. Du dödar dem med materialism.
Du ser inte sanningen. Du ägnar dig bara åt verklighetsflykt.
Du orkar inte läsa böcker. Du låter dig hellre hjärntvättas av massmedia.
Du struntar i dina självmördare. Därför blir de bara fler.
Du älskar inte din nästa och glömmer din kristendom.
Din nya religion heter självgodhet, själv tillräcklighet och ensamhet.
Du lever mest för att spara, äga och köpa trygghet, men allt är bara illusioner.
Snart är du så tråkig, o människa, att ditt enda nöje blir döden.
Jag är ett av offren för dina misstag, o hemska värld,
men vi är många tusen och så många, att du aldrig mer kan blunda.

Henning, poet, kastade sig under en spårvagn våren 1993.

Ur "Rapport från Tibet" (1993)

Nam Tso.

Förlåt att jag föraktar er, o mänsklighet,
men vad är ni mot all naturen?
Vad är all er intriganta ävlan
mot naturens frihet och jungfrulighet?
Vad är en mänsklig storstadsöken
mot ett paradiset där aldrig människor satt sin fot?
Vad är all mänsklig ljusomstrålad makt och prakt
mot glansen från en ostörd midnattshimmel?
Människan är värdelös och intet
mot den frid som andas från en orörd skog,
en obesudlad sjö med drickbart vatten
muromgiven av ett obestig fjällmassiv
med oinskränkt naturfrihet för fauna och för flora
så långt bortom alla mänsklighetens nidingsverk som möjligt.

Barkhor och Jokhang

Man följer med strömmen. Man lämnar all världslighet bakom sig.
Det avskyvärda kinesiska Lhasa, de hemiska moderna kvarteren,
de gräsliga uniformerade stenmilitärerna, allt sådant upplöses
när man slår följe med strömmen av fromma och mänskliga,
enkla och alldagliga tibetaner, som alla sugts in emot centrum,
mot stånden, mot Lhasas bakgator, mot Barkhor, mot Jokhang,
mot trängseln, mot tiggarnas högkvartersparadis, mot själva hjärtat av Lhasa.
Där sitter de alla och helst mitt i gatan: de mässande munkarna,
alla de vanskapta tiggarna, alla de fromma och trasiga pilgrimerna,
medan strömmen av vandrande sökare alltfört går vidare in emot templet.
Där möter man de allra frommaste: de som prostrerar sig.
De kastar ut sig på stenarna handlöst och reser sig åter
och slänger så ut sig igen framför ingången till det för dem allra heligaste
medan bönerna aldrig ett ögonblick upphör att rinna fram på deras läppar.
Vi inträder i portens dunkel och i detta oformligaste allra heligaste.
Det är likt Markuskyrkan i den lika sällsamma staden Venedig:
oändliga vindlingar, läktare, trappor och stegar, kapell, labyrinter och osymmetri.
Man kan icke ta på detta tempels mystik och dess helighet;
allting är heligt här inne allenast av andakt och vördnad och känsla.
Hit när ingen okänslig grym automatisk kinesisk kall överhöghet.
Ockupanterna av detta land kan förstöra, men aldrig kan de komma åt
vad som gör detta land och dess andlighet så oåtkomligt för världsliga tänkesätt.

Ur "Strulresan"

Gryning över Messina

Du glöder i gryningens matta vulkaniska sken,
vilda avlägsna ö bortom vågor och strömmar,
som ofta omstörtat förryckta imperier i sken
mot sin undergång och icke enbart sikuliska drömmar.
Din varma vulkaniska doft av en oerhörd styrka
som rör sig på farliga djup av det undermedvetna
är både mer vild, svår och säker än någon from kyrka
som motstått barbarstormar i nästan två tusen år.
Denna glans av en böljande purpur som höljer Messina
i intensivt respektgivande evigt skön vår
är på något sätt höjden av all romantik och förtrollning
som lägrar sig över besökaren som balsam över hans sår,
även de som gått djupast i själen och hjärtat och det icke medvetna,
för att ge en högre mening åt hans livs behållning.

Mondello i månsken

Du ryter, o hav, i ditt eviga drama mot stranden
i frossande slösande ousinlig energi
som om vågorna var lika många otaliga barn
som du fritt kunde frikostigt slänga konfetti med handen
och det utan att ens riskera bankrutt på en sådan espri.
Men du har konkurrens i din dramatiks slösande flarn,
ty i zenith står månen som din egen härskargudinna
och sprider det guld över vågornas skum som blott ljuset kan ge
genom nattlig sordin som ackompagnemang till vårt sällsamma liv
och till ödets finvävnad vars gåta ej någon kan finna,
till kraften i de relationer som ingen kan fatta och se
och som trots all självdestruktiv livsdramatik alltid fortsätter trotsa allt liv
och dess dödlighet genom blott vänskapens skönhet och evighet
som hav och månsken förena i treenig samstämmighet.

Athens fullmåne

Din måne är ljuvare än någon annan,
du frihetens eviga vänliga gyllene stad,
ty din värme för mänskorna strålade samman
i ljusaste gladaste gamman, och i högre grad
än vad jag vet att någon stad annars kan komma åstad.
Varför måste jag lämna dig då, när jag trivs bättre här
kanske än någon annanstans, och varför stannar jag hos dig så kort,
kortare än någon annanstans, fastän bland städer jag har dig mest kär?
Jag beklagar, men sådant är ödet. Det kallar mig bort
från din kärlek och värme och ljuvhet till dyster rapport
om blott arbete, plikter och ansträngningar av den digraste sort.
Men mitt hjärta bor kvar i Athens varma fullgoda månsken
och glöder i Nordens köld vidare för att ej alls glömma bort
att en dag åter framträda ur katakombernas fängelsegravsten
för att återupplivas här i Athen och dess strålande sken.

Ur "Nya indiska turer"

Darjeeling

Det glänser silver över nejden.
Silvret tilltar ständigt över höjden.
Silvret glänser intill bländande extas.
Där ligger berget över alla andra,
högt omstrålat av serenitet och himmelskt majestät.
Och byn, som ligger i dess skugga,
som ett barn av detta skönhetsparadis,
som lever av det höga Kanjenjungas återglans;
så generös är denna livgivande strålning
att den lilla byn direkt blir alla kullars drottning.
Kanjenjunga, du är kejsaren och majestätet,
men din stad Darjeeling speglar denna suveränitet
och blir bland drottningar den nog mest åtråvärda
genom att hon stjal ens hjärta
och blott lämnar kvar den ljuvligaste nostalgi.

Den älskade till sin make

Somna, domna,
slumra, du lugna,
tumla och drumla ej mer,
gudarna ser dig och ler,
allt ditt är intighet,
allt vårt är evighet,
kärleken kan bara tillta,
bitterhet kan bara avta,
för oss lever livet allenast,
för egot är alltid som klenast,
jag älskar dig genom en evighet
av universums förklarade salighet;
för denna kärlek vibrerar all etern av liv
mera okänt och osynligt än någon luftandes viv;
men vi ser det med vårt tredje ögas mer själsliga aning,
och det är vår hemlighet: vi ser den kärlekens maning
som finns i allt levande livs universums odödliga sanning.

På behörigt avstånd

Förlåt att jag tänker på dig.
Jag har aldrig trott på någon kärlek och lycka för egen del,
sådana ting är en överklig lyx och en orealistisk förryckthet;
jag tror blott på arbete, har bara arbetat, anser att ingenting börjar om inte med arbete,
och ändå har allt det här astronomiska arbetet inte lett någonstans
på tjugofem år av kroniska överansträngningar.
Sunda förnuftet upprepar ändå att man aldrig kan få någon lycka
om man ej förtjänat den genom sitt arbete.
Hur kan man tjäna ihop till sin lycka då,
om man ej ens lyckas tjäna ihop litet pengar?
Mitt yrke gav mig aldrig pengar, och därför har jag aldrig heller trott
på någon lycka och allra minst på någon kärlek för egen del.
Men det är ljuvligt att tänka på dig, – och förlåt att jag gör det.
Det lindrar den gråa fientliga verklighet
som man har kämpat emot hela livet
och det utan något som helst resultat,
utom det att den alltid är kvar.
Må min lindring av tankarna på dig ej störa dig
eller på något sätt komma för nära.
De svävar blott ömt på behörigt, respektfullt, oåtkomligt avstånd
och kommer ej närmare än goda drömmar
som skingras totalt när man önskar betrakta dem närmare.

Min kärlek

Min kärlek är ej arbete men skönheten
när arbetet ger resultat av kärleken
i kreationen, konstruktiviteten, expansionen
från det absoluta mörkers våndas outhärdlighet
som kommer av den tysta ångestdepressionen
från dess yttersta förtvivlans avgrunds olycksalighet.
En arbetsnarkoman går ständigt hårt i clinch med verkligheten
och sig själv i ofullkomlighetens nakenhet
då aldrig resultatet kan bli lika skönt som drömmen.
Det är skaparsjälens evigt onda cirkels svaghet:
just för att den är oacceptabelt svag i sin realitet
fortsätter skaparen att brottas med dess ofullkomlighet i evighet,
men denna kontinuitet är själva kärleken:
att aldrig släppa greppet om den ouppnåeliga drömmen.

Ur "Samtal i Jerusalem" (1994)

Palestinierns klagan

Baruch Goldstein, det var inga muslimer du mördade.
Det var dina egna bröder, systrar och barn.
Det var dina närmaste vänner, som du mejade ner
med berätt mod, överlagt, utan urskiljning.
Det var inte Israel du stred för och hjälpte.
Det var Israel du angrep och mejade ner och ville förstöra.
Det var Israel du sköt ned bakifrån, din egen moder,
och det överlagt med avsikt och noggrant planerat.
Så gör inga araber. Så gör inga människor.
Du var värre än en förrädare och värre än ett svin.
Din fega massaker på fredligt folk i bön på en helig plats
gör dig till mördare på Israels innersta helighet och själ
och därmed till en värre mördare än någon judeföljare i historien.
Du har bara än en gång fått ditt eget folk att förblöda,
din stackars vanvettiga amerikanske självmördare.

A Vision

by Gustaf Fröding, Swedish poet (1860-1911),

translated by request.

Hell was open to my eyes
full of begging voices and hoarse cries
for just a drop of water.
I heard voices stutter desperately,
despairingly, in flames atrociously
shining hot in fiery slaughter.

Glances painfully erring
for vain comfort stirring
in fights of desperation, –
Faces terribly shivering,
breasts in anguish quivering
in languishment and desolation.

Then one tormented rose
resembling to the devil;
his face was like a withered rose
with traces of pride though not of evil.

A faint light crossed his eyebrows,
as if again a distant dawn was casting
a ray into his lost and weary side-rows
of some kind of newborn daybreak everlasting.
And he said: "It is ourselves
who make our torments ache,
who nourish all those flames
that make us boil and bake.
But let us make an effort and forgive ourselves
to end our selfish woes and tribulations,
and let us always strive towards the future only
and not dig our trenches turning down and backward solely
just to find old grievous sins and shames
but instead get rid of all our introverted complications."

And gradually the flames abated
vanishing around the devil's apparition;
and how splendid was the sight
of everything becoming bright,
and how the fallen angel's brows elated
in a more majestic and magnificent complexion,
and how his lips began to tremble from felicity
and broke into a smile, –
it was as if a breath went through of pure serenity
extinguishing all flames of hell and guile.

(from "New Poems", 1894.)

(Since this translation there has risen a considerable English interest in this Swedish poet,
and there is now a collection of his poems available in English.)

Ur "*Cypern i våra hjärtan*"

Famagusta

Det sägs att Desdemona
ännu gråter över Famagusta.
Det finner turken värt att håna,
han som berövat staden all dess lusta.
Tom är staden. Endast dödens militär,
som ser till att ingen får ha roligt,
och som minst har roligt själv, är där,
medan Cyperns liv, blott var ej turken går, är soligt.
Desdemonas död var ingenting mot Cyperns våldtäkt.
Kloster, målningar och mänskoliv förstördes där mer svårläkt
än vad Desdemonas och Othellos själssår någonsin kan bli.
Våldtaget ligger hela Famagusta där inför turistens upptäckt,
på taggträdsavstånd ser han där i kikarsiktet Cyperns själ alldeles uppfläkt.
En värre tragedi än Cyperns kan man nog idag ej varsebli.

Förtryckets lönsamhet

Förtryckta folk,
jag är din tolk
inför det allomfattande världssamvetet.
Vad är allt våld och ont förtryck
mot att en enda får ett ryck
och tågar ut i korståg mot allt sketet?
Älskade förtryckta kärleksidkare,
aldrig kan ni räkna mig till era svikare,
de som på vapen gör sig rikare
och säljer ut all mänsklig rättighet
för att behålla kommersiella privilegiers falska sprättighet
och tjäna pengar på förräderi och ynkedom
för att med orätt skaffa rikedom
och satsa den på mer förtryck och orättfärdighet.

Ur "*Den mirakulösa strulresan till Cambridge*"

Cambridge

Välsignade lärdomsstad, tack för din fullkomlighet.
Du är hjärtat av all tolerans och högt spirande tankefrihet.
Medan Oxford tenderar att mera studera sig själv, sin förträfflighet
och därmed i narcissistisk introversion gå mot självgodhet
strävar du, Cambridge, beständigt bortom dig själv och din härlighet.
Allt vad du redan har åstadkommit, med Milton och Newton, din skönhet,
med Rutherford, Maxwell och Hawking och andra i underbar talrikhet,
bortser du från för att hellre bemöda dig om ständig kontinuitet
och bekymra dig om världens framtid och välfärd för hela vår mänsklighet.
Oxford begrundar sig själv och förkovrar sig genom sin burgnare storhet,
där finns en solidare basis för rikedom och monopolvetenskaplighet,
medan du hellre studerar och utforskar gåtor bortom alltings möjlighet
med mänskliga resultat, såsom upptäckten av svarta hål bortom alltings orimlighet.
Tack, Cambridge, för att du har adopterat mig. Det är en ära som känns som en gränslöshet.

Trams

Allt vad kvinnor säger, är och gör är bara trams.
De bara svävar ut och vill ha roligt utan sans,
och allt de åstadkommer med sin nyckfullhet är bara flams.
Jag gitter ej gå med dem i en sådan barnslig dans.
Då går jag hellre ensam och förnekar barnet inom mig
och umgås mest med döden som min enda pålitliga vän.
Med kvinnlig ytlighet må den vulgära hopen roa sig,
men lättsinnet är ingenting för mig, fastän jag ej är sven.
Då drar jag mig långt hellre ensam in i mörkrets farlighet,
det gränslösa okändas omedvetna inre värld,
där kärleken är endast andlig i platonisk härlighet
och ej kan nås av ordets maktkamp och prestigens svärd
men jublar salig i from androgyn fullkomlighet
i höjden av sin egen frihets osårbara hemlighet.

She

How shall I consider her?
She is too much for earth's desire.
Every manly heart must stir
and secretly admire
her wisdom's personality
combined with beauty's modesty
in perfect unattainable respectability,
too much for men's morose brutality.
She calls for higher education
in men's hearts. Qualification
is her absolute condition.
Without that – no inspiration.
Touch her not with your suspicion,
for her honour must have recognition.

Mitt svenska språk
min klippa och min sång
den enda fasta grunden i mitt liv
det enda jag har att stå på
du dyra ord som är min själ
mitt blod och hjärta,
ty ordet är all grund för allt liv.
Bortom ordet finns det inget liv.
Det är det enda som berättigar människans existens.
Det är där hennes mänsklighet börjar.
Det är där allting slutar,
ty då ordet tystnar har ordet förlorat sin själ.
Mitt svenska ord var allt jag fick i livet
som gav mig liv och något att leva för,
ty alla andra språk,
världsspråket engelska,
den exakta franskan,
den pedantiska men systematiska tyskan,
den passionerade spanskan och den vackra italienskan,
den sunda grekiskan och den djupa ryskan,
den hårda manliga finskan och den feminina polskan,
alla andra språk byggdes blott på dig,
mitt modersmål, min grund i livet,
mitt enda halmstrå i en ocean av bara turbulenser.

Mästaren sade: Alla synder kan förlåtas, blott icke den.
Alla brottslingar kunde han förlåta, blott icke barnaförföraren.
Och det hemska är, att detta det enda oförlåtliga brottet
har tusentals olika manifestationer.
Att förföra barn med sex är blott en om dock den grövsta.
Min styvfar tvingade mig som sjuåring att dricka sprit.
Allt kunde jag förlåta honom, blott icke den förödmjukelsen,
som fick mig att känna mig ovärdig mitt eget liv för alltid.
Barn kan även förföras genom bortskämmelse,
och det är kanske den vanligaste förförelsen av dem:
de uppmuntras till självdestruktivt självsvåld.
Men vilken form detta det grövsta av alla brott än tar sig,
om det är genom sex, genom sprit eller narkotika,
genom pornografi eller bortskämmelse,
så förblir det det skändligaste av alla brott,
ty barnet är höjden av oskuld och mänsklighet.
Barnet är livets chans och hopp om en ny början och framtid.
Allt gott finns hos barnet.
Det grövsta av alla brott
är att förstöra godheten hos barnet,
ty godheten är aldrig större eller mera löftesrik än då.

Kvinnliga biktfäder

Kvinnliga biktfäder finns i varje hamn
och sjömännen är deras gladaste biktbarn.
De är inte bara mer effektiva än vanliga biktfäder.
De kan dessutom vara ypperliga lekkamrater.
När sjömannen går i land är han en uppdämd fördämning
av passioner och lust och den gladaste entusiasm och energi.
De kvinnliga biktfäderna vet ingenting bättre.
Fastän de saknar kyrkans respektabilitet
är de kvinnliga biktfäderna också egentligen något mycket heligare,

mera hederligt, respektabelt och förtroendeingivande,
ty de ljuger aldrig, och de känner människan.
Det finns inga bättre människokännare,
och vanligen har de genomskådat dig innan du klätt av dig.
Men deras genomskådande är barmhärtigt och varmt.
De dömer dig aldrig och straffar dig aldrig,
och din enda bot blir din förlösning.
När man lär känna dem förstår man bättre ordet,
att bara den som prostituerar sig känner mänskorna.
Endast den kan rädda människor som känner dem,
och bästa sättet att lära känna mänskorna
är att prostituera sig gratis.

Jungfrudomen

Jungfrudomen är en illusion,
ty det finns själar som föds redan våldtagna.
Men illusioner är alltid heliga,
vare sig de handlar om lycka eller trohet,
dygdens renhet och jungfrulighet
eller något annat man tror sig ha
och som just därför måste bli våldtaget och rövat.
Mest ironiskt av allt jungfruligt
är den mytomspunna jungfrusilen,
den yttersta symbolen för den yttersta illusionens dårskap,
hur allt jungfruligt förvandlas till en last.
Jag har känt narkomaner som har betecknat jungfrusilen,
den första injiceringen av heroin, som livets höjdpunkt,
varefter allt naturligt försvann som oväsentligheter.
Kvinnor och barn blev värdelösa, karriären skrotades direkt,
allt offrades för den yttersta egotrippen
att förlora sin själs jungfrudom genom den första kanylen heroin
som måste bli hopplöst vanebildande.
Men så stor var illusionen om denna jungfrudoms uppoffrande
att de gärna slungade sig ner i detta svarta hål
för blotta illusionens skull, som hade större makt
än någon sexual- eller naturkraft.
Akta er för illusioner. Allt är illusioner.
Att droger är vanebildande, att hjärntvätt kan fungera,
att man måste komma till antingen himmelen eller helvetet,
att Gud måste finnas eller inte finnas,
att man antingen dör totalt med kropp och själ eller överlever sig själv totalt,
allt är myter och illusioner, föreställningar och självbedrägerier.
Bättre är det kanske ändå då att födas som en färdigt våldtagen själ.

Kärlekens anatomi

Kärleken är den största illusionen,
det yttersta självbedrägeriet
och höjden av oemotståndlighet.
Det finns ingen kärlek utom kärleken till sig själv,
och därför är kärleken så absurd och idiotisk.
Kärlekens anatomi är, att man kan identifiera en annan med sig själv
så till den grad att man känner igen sig själv i den andra.
Denna självidentifiering är vad som kallas kärlek,
då man erkänner sig själv i den andra,
ger sig själv det erkännande man alltid behöver men aldrig får
genom att erkänna den andra,
som man inte fattar att bara speglar en själv.
Så uppstår den så kallade kärleken.
Den dör när man hos den andra upptäcker vad som inte är av en själv.

Den dör då man vill ha kvar sig själv hos den andra
och forcerar denna vilja, så att den andra reagerar
på liknande sätt – så att båda avlivar varandras illusioner
om sig själva hos den andra.
Därför är kärleken aldrig bestående.
Men om någon inte kan älska sig själv kan han aldrig falla för kärleken.
Därför är de flesta som verkligen älskar sina medmänniskor
de renaste celibatisterna.
Det finns ingen kärlek som leder till sex utom kärleken till en själv,
och den sexuella leken är bara den yttersta egoismen.

Ur "Expedition Tibet maj '97"

Gryning i öknen

Kylans grepp om natten är en terror gastkramande och hård.
Isen täcker täkten, vinden tjuver, allt är köld och dödens bård.
Men ljuset tänds livet. Först det snuddar lätt vid högsta fjällens krön
för att så förgylla, värma och ge glädjeliv åt snön.
Så börjar öknen glöda: röd, förtrullande och vaknande som livet självt från graven,
rödglödande, grannare än något annat, tindrande av vaknat liv från djupen;
sjöar glittra, fåglar kvittra, allt förgylls och stormar an som haven
från en säker död mot livets strand, med nöd och än en gång förlupen
ifrån undergångens mörker till det sanna livets oförgänglighet från avgrundsstupen.

Korståg (1998)

Vem började eländet? Var det Picasso, när han övergav realismen
för artificiella effektsökerier i blufftillgjordhet och så kallad kubism?
Hela konstvärlden ballade ur i hans sällskap: Salvador Dali
med sin surrealistiskt förvridna absurdhet, Kandinsky och Klee
med sin steriliserade geometri, alla falska skulptörer
som ej kan skulptera men göra sig märkvärdiga genom konstig abstrakthet
som ingen person kan begripa och ej ens skulptören och som om ett sekel är värdelöst skrot,
alla omänskliga arkitekter med Le Corbusier som det ledande monstret
och alla avsiktliga språkkorrumperare och språkförstörare
som kallar sig modernister och tror att de utvecklar språket
med att skriva böcker och konstig så kallad lyrik utan interpunktion
och med lösryckta satser och meningar utan subjekt eller ens predikat.
Vad är det för ett ofog och bluffmakeri, löjlig apkonst och omänsklig ovärdighet?
Hur kan detta helt sjuka och vidriga, vanvettiga barbari kunnat tillåtas bli dominerande mode
i samtliga konstgrenar? Hur kan väl någon normal och naturlig person alls stå ut
med så kallad modern musik, som ej ens är musikalisk, för att inte tala om
dessa hest vrålande apor på scenen med enbart elektrisk hysterisk musik
dränkt av trumbatteriers krigskulsprutevåld, allt förstärkt intill öronförödande dövhet?
Hur kan vår tids människor alls tolerera allt omänskligt bluffmakeri
och all meningslös parasitism som idag tillåts helt dominera all den västerländska kulturen?
Ta bort allt det onda och fula, och värna i stället om eviga värden,
som skönhet och sanning och kärlek, det mänskliga och det begripliga,
allt som förståndet kan njuta av och finna värt att bevara
med stolthet åt framtiden med ärlig uppmaning:
"Se vad vi har åstadkommit! Kan ni göra någonting vackrare,
bättre och mer imponerande? Kan ni på samma sätt glädja en framtid
med livfulla och oförgängliga konstverk, som vi lyckats ge som exempel åt er?"

(tillägnad Eino Hanski,
som Pingstafton får sin staty av Sten-Åke Cederhök invigd på Liseberg.)

Den skygga fågeln

Det prasslar ett viggpar i vassen.
Om kvällarna sjunger och leker de
sakta, försiktigt på avstånd,
så gå ej för nära, stå stilla helt tysta,
ty ringaste disharmoni
och det klenaste stämningförstörande buller
förjagar dem genast på flykten från avbruten lek.
En flyttfågel är blott en tillfällig gäst,
som blott kommer för sommaren
för att få leka och njuta av ljusets tillfälliga dagar.
Håll kvar denna flyktiga gäst om du kan!
Han är känslig som hela naturen,
och vid minsta misstämning flyr han,
och du vet ej någonsin när du får se honom åter.

Gengångare

Melankoli kallas den telepatiska hemlighetsfulla kontakten med gengångarna.
Den är mer ett svart hål mest av sorg och av saknad men även av skönhet,
och just denna skönhet är det mest väsentliga och det mest levande
i denna outrannsackliga och utsägliga själskontakt.
Medier förstår den direkt. De behöver ej alls få den definierad.
Värre är det med de flärdfulla ytliga materialisterna.
För dem är melankoli blott en sjukdom, en livsfarlig skadlighet,
som de är rädda för, ryggar tillbaka för och skyr som en allergi.
Ty de kan ej se den andra sidan av saken.
De ser bara nöjet och flärden, den intiga tidsbundenheten,
den flyktiga vinsten, förnöjelsens dagsländetillvaro,
den mest förgängliga av alla livets aspekter.
De ser ej de döda och skyr alla minnen,
förnekar all telepati och betecknar all melankoli som en pestaktig farsot.
Förlåt dem. De även skall en dag få skåda de döda
och tvingas förstå deras dimensions mörker och djup
när de själva går över den yttersta tröskeln
och finner att livet på den andra sidan
ej är mindre levande än det liv som de har lämnat.

Ur romanen "*Offer*"

Gryning över Garwhal.

Man svävar fram liksom på molnen
över Himalayas branta vilda kullar,
i spökligt ackompanjemang av månen
som i fullhet glöder över bergens bullar.
Men så ljusnar det i öster, glöden tilltar,
spökligheten växer som i rus av flammor,
allting kringvärvs av extasens blixtar
som omfamnar alla Himalayas gömmor.
Värld av universums hemligheter,
vilket öde döljs hos dig, du vilda värld,
där allting mänskligt blott förändligas till eter
och där intet är så maktlöst som just våldets svärd?
Du skakar mörkt, jordbävningens avgrund,
som för att förgås med hela världens rund,
men kanske samtidigt för att bevara mänskligheten sund?

Över gränsen.

Smygande om nätterna, gömda under dagarna,
nådde vi snöbergen efter tjugo dagar.
Fortfarande låg gränsen på flera dagars avstånd.
Den hårda terrängen fick oss att försmäkta.

Över oss flög ett bombplan,
mina barn skrek till av fasa,
jag gömde dem i mitt sköte.
Utmattning skar sönder mina lemmar,
men mitt sinne varnade mig...
Vi måste gå vidare eller stanna och dö.
En dotter här, en son bredvid mig,
en baby på ryggen,
vi nådde till slut isens vidder.

Vi kröp över många monstruösa berg,
vilkas dödsfilar ofta övertäckte andra resenärer.

Mitt i de vita dödsfälten
skakades våra falnande själar
av åsynen av en grupp ihjälfrusna kroppar.
Blod hade sprutat över snön.
Militärerna måste ha upptäckt dem.
Vårt land har tagits av de röda drakarna.
Vi bad till Yishin Norbu
med hopp i våra hjärtan,
med bara böner på våra läppar,
utan någonting att äta;
med endast is att släcka vår törst med
kröp vi vidare natt efter natt.

En natt klagade min dotter över att hennes fot brann.
Hon snubblade men reste sig igen på sitt frostbitna ben.

Sargad och skuren med djupa blodiga sår
vacklade hon och vred sig i plåga.
Nästa dag var båda hennes ben angripna.
Belägrad av döden runt omkring mig
var jag försvarslös som moder.
"Amala, rädda mina bröder.
Själv stannar jag här och vilar."

Tills jag inte längre kunde se hennes försvinnande gestalt,
tills jag inte längre kunde höra hennes döende klagan,
såg jag mig ständigt om tillbaka i tårar och förtvivlan.
Mina ben bar mig, men min själ stannade hos henne.

Långt senare i exilen kan jag fortfarande se henne
vinka sina frostbitna händer emot mig.
Äldst var hon, men bara i tonåren.
Det måste ha varit svårt för henne att lämna sitt hem.
Jag tänder varje natt mitt ljus för henne,
och hennes bröder deltar i mina böner.

- Tenzin Tsundue, 1999, övers. från engelskan.

Yishin Norbu är ett annat namn för Dalai Lama.
Amala är tibetanska för 'moder'.

Requiem.

De äro millioner, de okända glömda,
av människans okunnighet evigt dömda,
som mördats i massor och det utan slut
utan en ögonblinkning av ett dåligt samvetes spår
hos tyrannerna, de som bestämmer och sätter sig över
allt mänskligt i tron att all mänsklighet bara är ond.
Det är just deras misstag.
Det finns inget ont utom destruktiv handling,
som kommer av likgiltighet eller okunnighet
om den genuint mänskliga uppbyggligheten.
Men alla de mördade lever ännu.
De finns kvar som osynliga skuggor i etern
och kan aldrig spåras men endast förnimmas.
De lever, de döda, och vi får ej glömma dem.
Så blott allenast kan vi kanske undvika framtida folk mord:
att ständigt bevara de oskyldigt mördade massorna inom oss,
påminna ledarna om deras skuggor för evigt
och aldrig upphöra att delta med offrande tankar
i den största sorgen av alla: de oskyldigt mördades,
ty det är de som mest sörjt för vår mänsklighet.

Tillägnas konstnären-filosofen
Carl-Gustav Lilius
med maximal komplimang.

(4 juni 1999)

Elegi utanför tiden

Man är åtminstone oskyldig
till det kapitalistiska samhällets avföring
där all kultur är omöjlig som inte är lönsam.
Lönsam opportunism är det enda tillåtna
och allt annat är bannlyst, levande begravt och kvävt till döds.
Därför dominerar TV av dåliga tvåloperor och reklam.
Därför dominerar filmen av destruktivt våld och sex.
Därför dominerar konsten av fulhet och abstrakt meningslöshet.
Därför dominerar litteraturen av obegriplig oklarhet och nonsens.
Och det värsta av allt: därför dominerar musiken av missljud och ljud,
disharmoni och falskhet, oväsen, apkonster och vulgaritet.
Och alla dessa dominerande element befrämjas, då de ju är lönsamma.
En bästsäljare får vara hur dålig som helst bara den säljer,
en religion får vara hur falsk och vulgär som helst bara den säljer,
kejsarens nya kläder får vara hur obefintliga som helst bara de säljer,
och vad som helst är tillåtet bara det säljer.
Sålunda är hela kulturvärlden en enda grov prostitution.
Och allt det som inte säljer? Den melodiska, känsliga musiken?
De vackra, romantiska filmerna med vettig dialog?
Den figurativa konsten, som man kan se vad den föreställer och njuta av?
Litteratur med budskap som har något att berätta?
Vackra hus som kontrast till betongbunkers?
Kärlek utan våld och pornografi?
Osäljbart, bannlyst, löjligt, absurt och otidsenligt,
medan i stället det omänskliga, det destruktiva, det fula,
miljöförstöring och våld, denaturalisering och avhumanisering,
ökenspridning framför allt i städerna breder ut sig mer och mer
för att död, förödelse och undergång må ta herraväldet över världen.

Ur "*Festresan*" (2001)

Den eviga vänskapen

Vi träffas då och då emellan seklerna,
vi ses och råkas och, om det är möjligt, älskar ömt varandra
för att strax därpå försvinna för varandra bortom horisonten.
Men man dyker alltid upp igen, som skepp som sjunker
under horisonten bara för att dyka upp på andra sidan
långa tider senare, som Maghellan, med överraskning,
varpå återseendet ofelbart alltid blir det hjärtligaste tänkbara,
och kärleken blir varmare än någonsin fastän den dött emellan.
Och det är vad vi mest lever på: kontakterna med dem vi älskar,
även om vi endast ser dem kanske blott en gång på fyrtio år
men genom något under alltid finner dem igen, på andra sidan tiden,
i en annan dimension, i andra tider, under andra former.
Men den rena själens kärlek, som är högre än all vänskap och all kärlek,
hör odödligheten till, och håller oss vid liv för evigheten
just för att vi någon gång på nytt skall kunna än en gång
förkovra oss i detta enda liv som finns.

Ur "*Hälsoresan*"

Vänskap

Vad är heligare än en relation?
Det finns ej ljuvligare väsen,
någon mer fantastisk emotion,
en mera levande fabrikation
än relationens resultat: en vänskap,
ännu heligare såsom vibration,
som dock väsentligen förpliktar;
ty vad är en vänskap som ej håller?
Vänskap som ej alltid biktar
trohet över alla gränser
och bevisar tidlöshets stabilitet
kan aldrig skryta någon giltighet.
Ärlighetens trohet är det enda måttet
för en evighetens vänskaps hållbarhet.

Hälsan

En vacker värld med goda människor,
ljuvligt medelhav med frisk natur,
en sol som bara strålar av varm generositet
och sprider liv och lycka åt ett paradisiskt land,
god mat att njuta av i måttlighet
med vin som lämplig glädjedryck
att smycka minnesvärda vänskapsstunden,
och en hälsa, som blott medför detta underbara
att man slipper tänka på sin kropp och bry sig om den –
är det för mycket begärt? Kan man begära mera?
Jag kan ej begära mera och begär ej mer
och vågar ej begära ens så mycket;
ty hur väl jag vet hur få det är förunnat
att ens komma så långt att begära något
av det endast mänskligt och naturligt, självklart goda.

2002

Vem älskar jag och varför?
Det kan ingen tala om för mig.
Jag vet blott att min kärlek lever,
att den verkligen är där
och för mig ständigt vidare på evig flykt
på gyllne vingar mot än större höjder.
Den kan aldrig stanna. Den blott håller på,
kan aldrig se tillbaka eller ens förstå
sitt eget ofattbara väsen, som blott är
en känsla av magi och någon svindel,
som en stämning som av rosors doft som aldrig sinar
men blott pressar fram mig ytterligare
genom en forcerad makt, som bara
störtar mig ner i en evig avgrund.

Ja, jag älskar. Det kan ej förnekas.
Vem jag älskar spelar därmed ingen roll.
Det enda viktiga i livet är att älska,
ty det är all livets själva urkraft,
som mirakulöst och outtröttligt
upprätthåller hela universum.
Ingenting är värt respekt förutom detta liv
som ger den enda verkliga respektabiliteten
genom den magi som är gudomlig
och som mest manifesterar sig i skönhet,
denna gåtfullhet och egenskap som ingen fattar
eller kan definiera då den är all livets
yttersta oemotståndliga mysterium.

Arbetslöshetens hopplöshet är helvetet på jorden,
själens brinnande förtäring utan slut,
en avgrund utan botten som man ständigt faller ner i
och som oavbrutet tilltar i sitt gastkramande mörker.
Ingenting är outhärdligare
än den vistelsen i limbos hopplöshet
förutan möjlighet till frihet eller någon skymt av ljus.
Men i den yttersta misären kan man göra bruk av fantasin
och därmed treva sig med slughet runt problemet,
skapa arbete av ingenting och överleva
som en Robinson på obebodd och isolerad ö.
I nöden testas kreativiteten och personligheten,
och om man blott har det minsta av nåndera
kan man arbeta sig ut igenom att fundera.

I nattens mörker skiner stjärnorna som bäst,
då är de unga, tindrande och glada
i sin ouppnåelighets oantastlighet
och öppnar då allt universums evighet
för sällspord mänsklig inblicks skimrande inspiration.
Då vaknar fantasin och skaldeådran hos poeter,
då förgyller drömmarna en andlig värld,
då vaknar andarna och driver på all kreativitet,
ty då är tystnaden naturens och all världens herre,
då försvinner allt ståhej och buller, larm och skråll
för att i stället öppna vägen för koncentrationen.
Alla kreativa andar andas bäst sin arbetsluft om natten,
ty kreativiteten är ett hemligt värv i smyg
som kräver ensamhet och tystnad för att kunna vara dryg.

Endast skönhet ren och klar är adelsmärket för all poesi.
Den lider ej av maktkomplex och paranoia
och är ej behäftad med dramatiska intrigers överdrifter
eller något annat fantiserat eller sjukligt vanvett.
Poesin är naken i sin skönhet när den är som sannast,
den förbjuder lögn och dikt i kravet på sin stränga sanning
och omöjliggör allt orent, oegentligt, falskt och dumt.
Så känner man igen poeten: han kan inte ljuga
och är skön i sin omedelbara sanning.
Lögn och dikt uppfanns av prosaisten,
och han breder ut sig vidlyftigt däröver,
ty dess väsen kräver att man ständigt breder på
med nya lögner för att dölja gamla.
Men poeter som är sanna är för goda för att svamla.

En regnig dag och ingen tröst i kylan,
men du infann dig, min älskade,
tog ledigt från din outhärdliga situation
för att få träffa mig för första gången på ett dussin år.
Det regnade och var extremt förfärligt väder,
men vad gjorde det? Vi var de samma alltjämt
som för tjugofem år sedan när vi träffades
och umgicks genom ödets underbara nycker
fjärran härifrån på dina resors vingar.
Har vi ej förändrats sedan dess?
Jo, vi har nått det stadiet ren i våra liv
att vi blir bara blondare,
men skönheten finns kvar – vi ser den i varandra
nu när ödet låter oss få samman vandra.

Ja, min älskade, låt oss bli älskare,
fast även kontinenter skiljer oss
och obarmhärtiga decennier.
Jag struntar i dem, ty vår kärlek har ju hittills
visat sig besegra dem och med den äran.
Vad spelar tid och avstånd för en roll
när kärleken är tidlösheten själv?
Det enda friskhetstecknet i vår tid
är att ta avstånd från den och stå utanför
dess skändliga manér och moder, dess vulgaritet,
dess lättsinne och fulhet och dess ignorans.
Vi står ju över sådant, ty vi älskar,
och vår enda lag är skönhetens beständighet
och den okuvliga kontinuiteten i all kärlek och all trohet.

Ja, min vän, jag är alldeles fullkomligt förstörd,
försatt i upplösningstillstånd och mera död än levande.
Att livet kunde vara hemskare än helvetet
förstår man inte förrän man är där
försatt i det mest tomma ödsliga av vacuum
som i en öken garanterat utan någon endaste oas.
Blott kärleken och längtan håller ändå en vid liv.
Man vet ju att det som en sjukdom skall gå över
och att man en dag skall vara fri från denna abstinens
och åter kunna frossa i att alldeles förbruka sig.
Men helvetet är här i nuet och är en hel evighet,
ty nuet är all evigheten. Tiden växer ej men är konstant
i nuet alltid. Är det då ett helvete,
så är all evigheten samma helvete.

Den nya tidens sjukdom är en dödlig farsot,
och den heter stress, när allting offeras
blott för att man snabbare skall leva,
fortare förbruka livet, tjäna mera pengar,
ignorera ständigt mer av livets högre värden
och förytligas beständigt in absurdum.
Men ej någonting är snabbare än tanken,
och i detta lurar stressprofeterna sig själva
och de offer som försvinner in i deras malström:
det är tanken just som går förlorad,
eftertankens kloka renhet spolad ner i toaletten,
och därmed försvinner alla vettiga begrepp
som visdom, smak och urskilningsförmåga.
Allt vi får i stället är en smak för livets plåga.

Känslighet är själens barometer.
Överkänslighet är ej en nackdel utan bara
mera pålitligt och högre preciserat mätningssinstrument.
Det är en gåva och en dygd att värna om och utveckla
och framför allt förvalta, ty det finns ej högre gåva.
Musikern som ej tål falska toner,
snobben som förkastar låghet och vulgaritet,
naturromantikern som avskyr allting fult
och klassikern som hatar modernistiskt strunt
är alla brännmärkta av överkänsligheten
och det krav den ställer och det samvete den medför
som gör dem till vägledande fyror
för den ignoranta massan och majoriteten
som förgicks i mörker om ej överkänsligheten gick i täten.

Känslighet är inget kvinnligt, bara mänskligt.
Båda könen är privilegierade.
Men misstaget begås, att männen ofta undertrycker känslor,
som om känslighet var något ovanligt förvekligande väsen,
medan kvinnor ofta överdriver sina känslor,
som om detta skulle understryka deras kvinnlighet
och som om kvinnligheten gav dem rätt att hänge sig åt sina känslor,
ty i själva känsligheten ligger själen och personligheten,
som är mer accentuerad, högre stående och högre utvecklad
ju större känslighet personen lider av.
I takt med detta finner man dock ofta,
att ju större känslighetsintegritet,
dess större självbehärskning kombinerad med intensitet.

Förhållanden är alltid svåra och blir lätt traumatiska,
då själar ej kan kollidera utan smällar,
utan svidande friktion och sår som varar sig
och utan kvalfulla bestående lektioners minnesbetar.
Är det bättre då att undvika friktion och kärlek?
Ingen kärlek finns som ej gör ont och ej ger ärr som svider.
Ja, det vore kanske bättre då att undvika förhållanden,
men det dessvärre är omöjligt.
Det är omänskligt att vara ensam, ty ensamhet kan endast leda
till den själens mörker som är sinnessjukdom, oftast paranoia,
medan det är helt naturligt ofrånkomligt
att man ej har något liv om icke genom dialog.
Kan smärtan då i själsliga friktioner lindras?
Ja, om konsten lärs blott att allt kärleksövertramp förhindras.

Ingen kan förbättra din situation utom du själv,
och allra minst gör någon det på eget initiativ.
All världen skiter i dig, och den leds av bara egoism.
Man kan dra den slutsatsen därav, att man har skyldighet att klaga
om det föreligger anledning därtill.
Om man ej klagat kommer ingen heller att beklaga dig.
De flesta väljer då att tåga och att lida
bara för att inte göra saken värre.
Man undviker rättegångskostnader på det sättet.
Men det minsta man kan göra är att stå för sanningen,
påtala missförhållanden och säga som det är,
och det behöver inte vara klagomål.
Och så gör sanningen som mest effekt:
helt avklädd, naken i sin renhet och perfekt.

Ingen kärlek sargar djupare
än att ej bli accepterad som den är.
Ju djupare den älskar, och med desto större ärlighet,
dess större är den risk du löper att få stranda på ett skär;
ty aldrig accepteras känslors rätt för vad de är,
ty du är ensam om dem, och de kan blott missförstås av andra.
Känslorna är själens språk som kräver själens ögon
för att över huvud taget kunna ses och fattas.
Detta sker i regel aldrig, och du blottar dina känslor blott
för att den andra i sin blindhet skall få trampa ner dem,
i okunnighet och utan att bli varse ens vad det är som han gör.
Så älska ej förutom tyst på säkert avstånd,
dyrka blott förvissad om att vad du dyrkar utom räckhåll står,
då klarar du dig genom livet, och din själ får inga hjärtasår.

Prästens bön

Jag älskar er och vill er bara väl.
Vad annat kan jag säga? Hälsan tiger still,
och jag mår bara väl, och önskar er allt gott
och kan ej önska annat. Därmed är allt sagt.
Det gäller alla er jag känner som jag älskar,
och ni är ej få men snarare ett otal,
kanske flera hundratal och tusental,
ty jag kan ej själv räkna er och hålla ordning på er,
då ni är så många och ni inbegriper även
så otaliga som jag ej känner
men ändå vet att finns där ute,
alla ni som ägnar er åt konstruktivitet
och älskar vad jag älskar mest: rättfärdigheten.
Var välsignade ni alla, ty ni tillhör evigheten.

Livet överlever endast genom samarbete,
då det är en dialog, som för att hållas levande
är helt beroende av egen kontinuitet.
Om svar ej erhålls på ens frågor,
om ens önskingar ej tillfredsställs av andra,
om ens ambitioner stoppas och man möts av stängda dörrar
är det kört, och livet kan ej existera utan grogrund.
Därför är jag dig så tacksam att du finns, min vän,
som svar på mina böner, du som alltid svarar mig
vad jag än kommer med för jobbiga besvär.
Ty utan detta bollplank, utan denna "feedback"
vore all min strävan blott ett slag i luften och i mörkret.
Den som har en vän har alltid något framför sig att sträva till
och finner alltid vägen vidare och hem.

Låt poeten leva. Han gör ingen skada.
Lämna honom med hans skaldegärning blott i fred,
ty arbetet han gör är viktigt och unikt,
då det är enbart konstruktivt och rikt
och gör av ingenting en värld av kommande inspiration.
Han åstundar ej något vidare än att få vara med sin poesi i fred,
så att han ej störs i sitt skapande, som bara kräver ro
och frihet från trakasserier, stress och orons störningar,
som framför allt är oljud, avbrott, krav och annan låghet.
Är det av en skaparkraft för mycket att begära?
Ja, det tycker dumheten och stör med alla medel,
kräver uppmärksamhet på materiella bagateller
och anklagar diktaren för självupptagenhet.
Det är att ingripa och bryta skapandets gudomlighet.

Ack, mitt hjärta klagar högt och innerligt av smärta
inför detta avskeds bittra stund och svåra plåga,
ty vem vet när vi kan ses igen? Det kan ta år,
och ovissheten är i sig en gruvligare tidsrymd
än den längsta tid, så länge den blott är begränsad.
Ljuvligare samvaro än vår kan jag ej tänka mig,
trots alla gräl och upprördheter, svår oenighet och bitter fejd,
ty kärleken är desto mera innerlig där bakom
och mer äkta ju mer svåra prövningar den överlever.
Det är kärlekens definitiva klaraste kriterium:
att överleva med sin trohet vilka schismer som än uppstår.
Kärlek är ej kärlek om den avskräcks bara genom sår.
Om den ej överlever intill döden är den icke kärlek
utan bara en för stunden övergående tillfällig dödlig lek.

Sorgens gyllne skimmer
döljer ögats glimmer
som vill spränga tårars dammar
men hålls tillbaka av hjärtats kammar.
Ty sorg är icke äkta riktig sorg
om den ges utlopp och får komma ut.
Den äkta sorgen gråter endast inombords
och visar aldrig tårar, som blott simmar under isen,
smärtans hårda is, men obönhörlig i sin frusenhet
begraver alla känslor levande, men varför?
Ja, det är mysteriet med den äkta känsligheten.
Den får icke komma ut, ty är den äkta får den inte synas.
Den är alltför heligt känslig för att prostitueras
och kan därför blott privat i andakt praktiseras.

Poeten lever i sin egen värld,
en bättre värld än denna och långt mera värd att leva för
då den består av enbart själens rena ljus och skönhet.
Därför är det viktigt att han fritt får ägna sig åt den i fred,
ty endast han kan rätt förmedla den
och därmed åtgärda vår sköna nya fula värld,
den hemiska realpolitikens värld,
som utesluter allting andligt och vars människor därför
törstar efter just allt det som blott poeten kan förmedla.
Det är ingen sjukdom att han har sin egen värld,
hans främlingskap för oss är icke schizofren.
Tvärtom, han äger visheten och nyckeln till allt liv och skönhet
som vår värld i sin materialiserade industriella öken
har förlorat i självdestruktiva galenskapsförsöken.

Den största katastrofen under förra seklet
var ej världskrigen, atombomben och kommunismen
utan uteslutandet av estetiken
för att ge fritt fram i stället åt allt grovt och fult,
vulgärt och äckligt, lågt, barbariskt och banalt.
När självkritiken upphörde med estetikens lagar
föll all världen från en höjd av humanistisk skönhet
till den asfalthemiska verklighet av hård omänsklighet,
betong och höghus, skyskrapor och vild materialism,
kapitalistisk hänsynslöshet med licens till obegränsad exploatering
med fatal global miljöförstöring som dess enda vinst.
Funktionalismens hemska triumf var endast möjlig
genom det fullkomliga åsidosättandet av estetikens lagar.
Kan något rädda mänskligheten från dess sista dagar?

Varning! Hon har charm. Det är ett farligt tecken.
Hon kan lätt förföra bortom all kontroll,
manipulera intill vanvett och med fullkomlig okänslighet
helt glömma bort dig, skrota dig och ägna sig åt någon annan.
Charmen är förförelseförmågans signatur,
sirenförtrollningens oemotståndlighet,
musikförklädningens bedårande förljugenhet,
den alarmerande fascinationsförmågans varningstecken.
Varför är då charmen så livsfarlig?
Jo, den är ett mänskligt fenomen hos både män och kvinnor.
Den har charm som blivit bortskämd till en absolut självsäkerhet,
som han-hon aldrig tröttnar på att utnyttja för eget nöjes skull.
Den charmförmågan utnyttjas till spänning, som i farlig sport att köra fort,
varvid man struntar i att andra överkörs, då de är ändå bara lort.

Självföraktet

Fallen ner i helvetet, i sexträsket igen
kan man blott känna sig patetisk, miserabel och misslyckad,
för det är just vad man är: en ömklig stackare
som har förlorat allt och framför allt sitt mänskovärde.
Detta vet man, ändå njuter man av sin förnedring,
frossar i den och upprepar den och längtar efter den,
försöker stå emot dess frestelser men vet att det är gagnlöst.
Det är bara att gå under i sin egen ruttenhet och resignera,
bjuda vett och all filosofi, all högre strävan,
allt förnuft, all ordning i sitt liv farväl
och frossa i det lägsta, mest banala och vulgära,
det mest vederstyggliga och oestetiska av allt.
Hur kan man falla från så hög höjd ner till sådant djup
helt frivilligt och inte känna ånger ens inför sin egen lyckas stup?

Det är nödvändigt att älska. Man kan inte leva utan.
Kärleken är livets morot som pådriver åsnan,
det är alla vi stockdumma människor,
på evig kretsgång kring vårt arbete, vår brunn,
som vi är fjättrade vid och ur vilken fläck
vi aldrig kommer. Vi står stilla,
men den attraktiva lurendrejaren som kallas kärlek
håller oss ändå i gång och det entusiastiskt.
Det har vi att vara tacksamma för endast,
ty om den ej fanns, så skulle alla lurendrejerier
och bedrägerier, alla lögner genomskådas,
och vi skulle stå där arbetslösa vid vår brunn och utan morot
med vårt liv blott fullt av tomhet. Älska därför utan prut
så att åtminstone cirkulationen hålls i gång och livet ut.

Glädjen är en ytlig narr som bara luras,
ty han infinner sig blott för att försvinna,
han är lurendrejarfyren som bedrar
och lurar en att segla upp på grund
för att få plundra en och ta ifrån en allt.
Han är ett irrbloss som ger sken av paradiset
blott för att ge en helveten av grämselse
för att man klenetroget gick på den lätte.
Tro ej på ditt glada sällskap, deras skratt
som bara är en mask för deras tragedier.
Glädjen är blott en patetisk dröm
som envar måste vakna ur blott för att finna
att allt vad du drömde var ditt eget självbedrägeri,
en verklighetsflykt blott, ett dumt enfaldigt svärmeri.

Så flyktig är ej dagsländan som all din glädje.
Skrattet är dess dans kring ljuset
som ofelbart leder blott till svedda vingar,
så att narren aldrig mer kan flyga.
Det är helt naturligt att på så sätt ge sig hän
åt nöjets uppslukande virvlar
och helt mänskligt att förgås i dess förintelse,
ty alla är vi blint självdestruktiva.
Blindheten för ödets allvar styr vårt liv,
och därför överlever vi trots allt,
ty om ej blindheten barmhärtigt dolde sanningen för oss
om livet och oss själva skulle vi nog aldrig utstå det.
Som nattens fjärl flyger vi mot säker död i ljusets bloss
blott för att fåfängt slippa natten, som har skapat oss.

Hennes giftighet är mördande, men vad gör det?
Det är ditt eget fel att hon är giftig.
Är hon en reptil, så är det du som har gjort henne till det.
Alla hennes destruktiva egenskaper är du själv ansvarig för,
ty det är du som med din kärlek har gjort henne sådan.
Det finns inga undanflykter.
Kärleken är ensam ansvarig,
och det är du som älskar – kvinnan är blott älskad.
Det är icke hennes plikt att älska men att vara älskad blott,
och hon kan blott den plikten sköta om du älskar henne.
Älska henne, och hon är en ängel och en ljuvlig slav
som i allt skall betjäna dig och älska dig.
Men om du föraktar henne skall hon bli en dödlig mara,
ty din kärlek endast gör att hon för ditt liv ej utgör en fara.

Förläggaren har inga tårar, ty han är ju Gud.
Han råder över sina skalder, dömer över deras barn,
bestämmer deras kvalitet och låter en av hundra överleva,
som då funnit nåd hos honom och tilltalat hans inkrökta smak.
De andra är en syndafloed av papper bara
vars orddiarréer ej ens läses – det behövs ju ej,
de är ju ändå redan förtidsdömda automatiskt
till förgängelse och död. Och skalderna som skapat dem?
De har ej någon talan. De är självbegravda under sina pappersalster
och kan aldrig räkna med ett mänskovärde ur förläggarsynpunkt.
De är bara till för att bli refuserade
för evigt, oupphörligt ständigt upprepat tills de är döda.
Och de bör betrakta sig som lyckliga om de alls får
ett nådigt svar i form av refusering för sin skapartår.

Din låga, misslyckade klåpare,
varför kommer du beständigt i min väg
till synes blott för att anstränga dig med nit
att dra mig ner till din nivå och få mig lika billig.
Du är sabotören i mitt liv, som alltid stänger in mig,
tystar mig i sången och avbryter min musik,
slår pennan ur min hand och ersätter min tankefrihet
och dess kreativitet med ytlighet, vulgaritet och hjärntvätt.
Att jag aldrig än har lyckats styra fri från dig,
din klåpare och sabotör, hjärnskrynklande och människoförminskare,
som aldrig själv är medveten om din diletterism
men hämningslöst begagnar den till att förringa andra.
Ingen ansträngning har varit större i mitt liv
och mera fåfång än att undvika ditt låga kiv.

Livets urkraft

Det finns ingen hunger såsom fantasin
som kräver näring för att själen alls skall överleva.
Det är själva själens enda kraft, som kräver
ständig kontinuitet i form av näring,
som är kreativitetens egen fantasi.
Och därför är att resa livets viktigaste kraftförnyelse,
den enda viktiga utbildningen, som aldrig borde sluta.
Res och läs, och läs och res, och res och läs:
i böckerna finns fantasins välsignade livsfrukter,
såsom oändlig erfarenhet till all vår mänsklighets förkovran.
Allt går ut på detta själens krafts förnyelse,
vars huvudsakliga livsnäring är den rena fantasin.
Allt som befrämjar den är gott;
allt som begränsar den är sjuklighet och ondska blott.

Förbannelsen

Var inte rädd för den,
för du blir ändå aldrig av med den.
I det förflutna lever den för evigt,
gamla synders oförlåtliga svagheters misstag,
som påverkar livet i generationer
och gör bara oskyldiga till offer.
Att genomskåda dunklet, penetrera spökena,
avslöja dem, analysera dem och få dem definierade
är blott en nödvändig försvarsåtgärd.
Att släktingar blev galna, sinnessjuka och gick under genom självmord
skall ej du behöva sota för.
Bekänn vad de har gjort, då de ej själva gjorde det,
och du skall fylla ut ett farligt vacuum
blott, för att bereda levande ett bättre livsrum.

Min lilla flicka, inte är du vacker,
men din charm är desto oerhördare
och gör dig inte bara oförglömlig utan,
vad som värre är, omöjlig att fortvara utan.
Du är kvar hos mig, och jag blir inte av med dig
då njutningen av dig i hjärtat hos min själ
blott fortsätter kontinuerligt in absurdum.
Har då våra själar blivit ett
och oberoende av våra kroppar?

Det var länge sedan jag upplevde sådan längtan
efter att få dela kropp och själ med någon annan,
men vi fann varandra genast genom själen,
och så oupplösligt gick vi genast ömsesidigt in
i själen hos varandra att vi ej behöver kroppens sinn'.

Arbetslösheten

Låt mig få arbeta, eller låt mig få dö.
Vad är arbetslöshet utom tomhet,
förlust av en själv, en förtorkning i öknen,
en plåga och sjukdom av ständig förtvivlan
som bara kan accelerera?
När arbetslösheten blir påtvingad en
är det värre än någon grym fängelsevistelse.
Det är en sjukdom som bara kan leda till döden
om den ej kureras och det utan dröjsmål.
Arbete ger frihet och lycka,
och motsatsen kan bara leda till djup katastrof.
Hellre arbete utan förtjänst än väl avlönad arbetslöshet.
Om man tillåter sig att få arbeta ända till slutet
kan jag vara nöjd med mitt liv trots allt brutet.

Jag ville gråta ut mitt hjärta
blott för att bli av med all min smärta
om det icke var för det att jag väl visste
att hur mycket jag än grät för att befria mig
från sorgens bittra avgrundsdjup av ändlös smärta
jag därmed blott skulle öka och fördubbla den.
Jag blir ej av med minnet, som blir tyngre blott
ju mer jag önskar lätta mig från bördan av dess tyngd.
Så släpar jag mig fram med tyngre fjättrar för vart år,
alltmedan mina fötter varar sig av minnets skavsår
utan att det finns den minsta lindring någonstans i världen,
ty min själ blir jag ej av med, och där är det såren sitter
för att vara sig evinnerligen och förblöda
utan att jag ens mig själv kan döda.

Ur "Requiem" (2003)

12.

Cancer är en av de hemskaste av alla sjukdomar,
en smygande försåtlig lömsk förruttnelse som kommer inifrån
helt utan förvarning och utan att manifesteras på något sätt.
Först när det är för sent uppträder den med dödlig skadeglädje,
när det inte finns mer någon återvändo;
och när patienten då i trots mobiliserar alla sina krafter
för att ta upp kampen med den, och han segrar över den,
så kommer den tillbaka sedan i retur än mera dödlig
för att triumfera när patientens krafter tagit ut sig.
Cancern bara lurar sina offer till att tro att de har vunnit,
och i allmänhet går de på självbedrägeriet och tror sig ha triumferat
medan döden hänler och introducerar sista rondan.
Många har jag sett gå under i den ojämna och orättvisa kampen
som ej lämnar offret någon chans men bara krossar honom
bit för bit tills ingenting är kvar och ej ens själen
i det slutgiltiga yttersta totala nederlaget.

Döden kommer sedan som den plågsammaste tänkbara tortyr
som dras ut i en grym oändlighet med ständigt högre plågor
som blott kan bekämpas med bedövningsmedel, droger,
falska illusioner om att smärtan ljuger och att kroppsörruttnelsen ej äger rum,
ett grymt bedrägeri som bara desto säkrare för rakt in i den svarta döden.
Vem förtjänar sådant? Varför händer det? Hur kan det ske?
Hur kan Gud tillåta en sådan orättvisa och omänsklighet?
Och varför straffas just de bästa, de som minst förtjänat det?
Det forskningsområdet är för oändligt,
och de bittra frågorna är för otaliga i sin rättmätighet.
Men en sak tror jag jag har märkt:
att tro sig skönja skuld i frågan är ett misstag.
Sjukdomen har ingen lag, och ingen har gjort sig förtjänt av den.
Man hör om folk som anklagar varandra för dess utbrott,
"det var ditt fel att hon dog i cancer då du gav henne ett helvete,"
och sådant, och ej något kan då vara mera fel,
ty det är ingens fel, och elaka beskyllningar kan bara göra saken värre.
Tig och lid – det är det enda som kan lindra, eventuellt.
Och enda trösten är att det blir bättre sedan, kanske, på den andra sidan.

19.

Det är tungt att samla på sig patienter.
Överallt så ser jag bara tragedier, och det är omöjligt
att åtgärda alla. Det är till och med omöjligt
att åtgärda ens den minsta av dem.
Ty de bara uppstår oförklarligt,
vanligen av misstag, alltid ofrivilligt,
och för sent blir folk medvetna om
att de har fastnat i dem och så blivit offer.
Sedan är det bara att i bästa fall försöka överleva dem.
Det kanske i sällsynta fall är hälsosamt att skratta åt dem.
Sorgen till exempel stiger lätt de sörjande åt huvudet
så att de börjar tävla eller skryta om vem som är den som sörjer mest,
som om en annan sörjandes demonstrationer vore förolämpande och otillbörlig konkurrens.
Den verkliga och innerliga sorgen är den mest privata dock av alla angelägenheter
och syns aldrig utåt, ty den gråter bara inåt.
Den kan ingen dela. Den kan heller aldrig förevisas,
ty då blir den prostituerad och fördärvad
genom att de som ej kan förstå sig på den får besudla den:
det blir en ovärdig vulgarisering,
som när kärlek övergår från samlag till okänsligt gruppsex.
Så kan sorgen bli till något löjligt.
Heligast är sorgen när den ägnar sig åt att försöka lindra den för andra.
Därför tröstar sörjande varandra bäst,
men den sorg är den djupaste som måste sörja ensam.

23.

Hur har ni det där på andra sidan?
Er existens är förknippad med både vissa fördelar och nackdelar.
En klar fördel är er rörelsefrihet:
ni har inga fysiska begränsningar utan kan röra er fritt
utan fysiska medel vart som helst när som helst.
Ni kan resa på mindre än en sekund från en plats till en annan,
hemsöka en anhörig och fara till nästa på ett ögonblick,
så ni slipper minsann sakna underhållning och omväxling.
Er största nackdel är dock att ni aldrig får sova.
Utan det fysiska behovet av vila är ni kroniskt vakna
och därmed oroliga och rörliga och faktiskt osaliga,
och detta får den känna på som står i kontakt med er:

er osalighet och ständiga vakenhet smittar av sig,
så att den som känner de döda aldrig får någon sömn.
Han tillbringar sina nätter med att liggande grubbla över er oro,
hans deltagande med er måste medföra hans egen osalighet,
och detta är ett klart problem, både för honom och för er.
Ni behöver denna kontakt, och han kan inte släppa den, då han känner ert behov.
Den ständiga oron på andra sidan är värre än någon oro här i världen,
och därför är faktiskt denna världens oro och bekymmer att föredra,
för den kan man koppla av från, somna bort ifrån och vila upp sig från.
Så sömnen är den stora fördelen med livet:
den finns ej på andra sidan, där den verkliga ångestoron finns
som de odödligas enda verkliga och ofrånkomliga helvete –
eller åtminstone upplevs det så av de levande.

30.

Döden är en vän. Hon är den yttersta befriaren
som genom sin förlösning renar oss från allting oegentligt,
oväsentligt, falskt och orent, fåfängt och förgängligt,
medan bara det väsentliga, det eviga och det egentliga blir kvar.
Men när man sålunda lär känna döden som en vän
så framstår hon som alltmer attraktiv och som en fresterska.
I ett fall som jag kände innebar en nära god väns död
för hans då närmaste väninna ett så oemotståndligt sug,
att hon själv tog sitt liv det samma året: en märkvärdig dubbeltragedi.
Och det är faran med den goda döden:
i intimt vänskapligt umgänge med henne kan hon bli oemotståndlig,
mera så än någon innerlig förälskelse, så att man intet annat kan än ge sig hän.
Och det är därför som det händer, att de närmaste ibland blir galna av sin sorg.
De saknar positiv kanalisering av den, vilket är nödvändigt
om man alls ska komma över den och klara av den.
Somliga vill ha den kvar och aldrig komma över den,
de sörjer passionerat hela livet, som miss Havisham i Dickens praktroman,
och även liksom änkan uti Windsor, drottningen Viktoria,
som isolerade sig efter makens död och undandrog sig all offentlighet.
Det måste inte vara skadligt. I Viktorias fall drog England bara fördel av det.
Men det är viktigt för ens egen överlevnad att man bearbetar sorgen
och helst praktiserar och konkretiserar den.
Att låta tårarna få flöda ut i skapandet av konstverk
är väl det mest konstruktiva och det bästa sättet.
Bästa trösten är det fortsatta intima och privata umgänget
med den förlorade och då bäst genom de konkreta minnen han har lämnat kvar,
i skrift, i bilder, i hans livsverk och de relationer som förblev bestående.
Det sämsta sättet är, som somliga tyvärr gör, att förtränga minnena
och till och med avlägsna dem, förkasta dem och rensa ut dem ur sitt liv.
Då kommer de tillbaka blott i mera plågsam form.
Nej, bearbetning är det enda raka, frossa i de levande reminiscenserna,
bevara dem och pränta ner dem, gör ett altare av alla bilderna
och redigera minnesböcker, skriv om honom,
allt konkret av den som inte längre är konkret är gott.
Sjung om honom, odla minnena och värna om hans levnads sanning,
prata om honom ad infinitum, festa till hans minne,
sorgen måste ut, ty det är inte acceptabelt
att en kär förlorad vän ska få förbli förlorad.

40.

Så är vi bittert reducerade till nollor
av ett samhälle som i vinsthungrig rationalisering
hänsynslöst irrationaliserar bort all mänsklighet
så att en cancerpatient får vänta i sex månader på diagnosen,

som då blir en hemlig infernaliskt underförstådd dödsdom.
Läkarslarv? Förvisso, och den omänskliga faktorn.
Individualitet, personlighet, unikheter, outhärlighet och godhet
förekommer ej i statistiken, där allt reduceras rationellt
till nollor eller ettor, för att det skall passa i datorerna.
Så går vi under och försvinner, okända och anonyma,
vad vi än har gjort och vad vi än har varit.
En diktare som skickar in sitt mästerverk anmodas deklarerera
om han önskar manuset tillbaka efter refuseringen.
Han svarar ja och väntar på sin refusering.
När den kommer påminner han om förlagets löfte om retur.
Förlaget svarar ytligt känslolöst att manuset förstörts
då diktarens deklaration ej tydligen nått fram.
Om man försvarar sin integritet är man ej mer än en Quixote,
den mest fåfänga av narrar, som bekrigar sina egna fantasier,
den mest sorgliga av skepnader, ett melankoliskt dårhushjon.
Då är det bättre och det enda riktiga att låta sig omhändertagas,
undersökas nog, överlåta hela sig åt läkare och myndigheter
och med tålmod snällt vänta hur länge som helst på resultatet,
diagnosen, som i bästa fall ej är försenad mera än ett halvår
men som lika fullt då i det finstilla är hemligt dödlig.

43.

Rätten att få sörja i fred
är inte bara oantastlig men även högst väsentlig.
Sorgearbetet är tyngst av alla arbeten
mest för att det är det mest ensamma av arbeten,
men man kan bara klara av det ensam.
Låt den gråtande få gråta ut i ensamhet,
ty annars blir han aldrig av med sina tårar.
Det är det brutala receptet, hästkurens formel,
det hårda bandagelets lag i sorgearbetet.
Naturligtvis är det då lättare om flera delar samma sorg,
de kan då trösta sig tillsammans,
men om man är ensam om sin sorg
kan ingen trösta en och ingenting
förutom endast sorgen själv och den man sörjer.

46.

Av alla dumma lögnar och vidskepelse är döden väl den värsta
som det stolligaste skräckbelagda tabu,
som om döden var ett slut och något att förfasas inför
såsom någonting förskräckligt, när det bara är en början
och en helt naturlig övergång till ett nytt liv.
Så är ej döden något slut, ej något slocknar,
det är puppan som läggs av för att dess fjäril skall få triumfera,
och ett lik är blott ett avlagt och kasserat skal att likvidera.
Varför då en sådan skräck för döden,
varför denna vidskepliga feghets ynkliga föraktliga och infantila fruktan,
varför dessa omskrivningar och undvikningar
som bara är en löjlig fördom och rent käringaktigt skrock?
Man måste kunna tala ut om döden och den döde,
tabu är det orättvisaste som finns och det oklokaste,
ty med att frukta ämnet, sky det och förtränga det
så bygger man sig bara egna murar
som man murar in sig bakom såsom i ett fängelse
av ömklighet och feghet, stollighet och barnslig rädsla.
Låt den döde leva! Livet börjar när han dör!
Låt honom hemsöka dig, bjud honom som gäst

och njut av att få underhålla honom,
han skall stanna hos dig såsom tacksam gäst så länge du behagar,
och han lämnar dig så fort du bara önskar.
Att förtränga dödsprat och allt umgänge med döda
är att såsom strutsen sätta huvudet i sanden
för att slippa se och höra något obehagligt av ren stollig feghet.
Skjut fördomarna i sank, utrota dem och spräng åt fanders alla tabun!
De är bara till för att begränsa mänskligt tänkande
och hålla mänskan ner i vidskepelse och skrock,
när allt vad döden egentligen handlar om är endast frihet.

50.

Problemet är att ingenting är roligt längre.
Vad behagar mig en dålig film med taffliga effekter och bedrövligt trams?
Förr kunde jag se vilken film som helst med god behållning,
men all positivitet har upplösts i ett intet.
Inte heller får man tala om det. Döden är ej någonting att skämta om,
ty den är så allvarlig att man ej får prata om den.
Allt allvarligt är ju bannlyst genom att det är så tråkigt.
Inte heller får man vara öppet negativ och våga kritisera något,
ty det är ju negativt och därför bannlyst genom att det är så tråkigt.
Inte heller får man säga något ont om något som är fult,
man får ej stämpla atonal musik och rockmusik som oljud,
ty det är att förolämpa och diskriminera den:
den har ju som musik all rätt att höras, och man får ej säga något ont om den,
hur djävligt den än låter. Inte heller får man förolämpa någon annan form av modernism.
Den har ju samma existensberättigande som all realism och all ordentlig konst,
hur mycket den än skiljer sig från det som kan förstås,
och man får inte avfärda bluffmakeri som nonsens, ty det är diskriminering.
Och så vidare. Allting är tabu, yttrandefriheten är ett skämt,
ty sanningen är alltid förolämpande och måste därför vara tyst.
Stäng in allt seriöst som skrivs i byrålådan, så att aldrig det får höras eller ses i ljuset,
ty sanningen är förolämpande då den diskriminerar lögnen.
Det är strängt förbjudet att förlöjliga och avslöja auktoriteter,
ty de kan ta illa vid sig, och ja-sägarna och anhängarna kan därvid bli sårade.
Smek Kina medhårs hur det än förtrycker tibetanerna och Falun Gong och alla oliktankande
och saboterar Internet och härskar genom våld och lögn
och avrättar i förväg dömda syndabockar utan rättegång
som högt uppsatta lamor: ju mer respekterade och älskade de är,
dess mera skyldiga och tacksamma att ställa inför rätta är de med en självklar dödsdom.
Respektera alla skurkar och banditer som ju håller vår affärsvärld levande
igenom sin energiska beslutsamhet, som bara är opportunism och egoism:
förvisso håller de i gång det västerländska samhället
igenom att med hänsynslöshets blindhet köra över alla som är mjukare.
Man får ej kritisera sådant. Då är man en kverulant,
och sådana finns det ej plats för i ett progressivt moraliskt samhälle
där mänskovärdet och dess odling genom kunskap och kultur
för samhällets maskineris och ordnings skull nödvändigt måste vara av en sekundär betydelse,
ty pengar är ju allt.

64.

Hur känns det, käre vän, att vara död?
Hur är det där på andra sidan att ha allting kvar,
identitet och minne, alla sinnen skärpta och fördubblade i klarhet,
självkänslan total och skörden fullbordad, summerad och komplett av livet,
och allenast sakna eller vara utan kroppen, det konkreta,
medlet till att leva och kommunicera?
Ja, man vägrar fullkomligt att vara död,
man vägrar acceptera det då man ej är det,

det är självklart, döden är den fullkomliga lögnen,
man blott driver vidare ifrån en existens till nästa,
från en fest till nästa, med blott en transport emellan,
som ger anledning till reflektioner.
Det är inte konstigare än att somna in och vakna –
skillnaden är endast den, att när man vaknar
saknar man den kropp man hade när man somnade.
Det är förvisso häpnadsväckande sensationellt
men inte alls märkvärdigt – bara helt naturligt.
Så är du där kvar alltjämt fullfjädrad som dig själv
och mera så än någonsin, och klarare än någonsin
lär jag sålunda lära känna dig, som den du var ursprungligen,
fast närmare och mognare och ädlare än någonsin,
och finner dig som vän en närmare person än vad du var i livet.
Visst är det märkvärdigt. Men man vänjer sig,
och småningom lär man sig acceptera det
som något fullkomligt naturligt –
det är inte konstigare än att drömma
och att vara medveten om vad man drömmar.
Det kan hända vem som helst,
och det är kanske just det enda som du saknar nu:
att kunna drömma, då du inte längre sover.
Men å andra sidan är ju nu din existens
ej något annat än just bara äntligen den ljuvligaste dröm
att kunna njuta av och vara fullt medveten om i vaket tillstånd.

67.

Sorgen får ej bli ett enkelriktat introvert självändamål.
Om sorgen sätter upp blockader, stänger dörrar, avbryter kontakter,
stänger ute ljus och glädje och blir egoistisk såsom manifestation,
då är den sjuk och ruttet och behöver opereras bort.
I sorgen finner man varandra, man avskärmar sig ej från medsörjande,
man stänger inte in sig i ett fängelse av bitterhet och grämlig
tvärtom så söker man sig utåt för att finna andra att få dela sina känslor med,
det är en kris som kräver sällskap och förståelse och reunion och samarbete;
ty det bittraste av alla arbeten, sorgearbetet, är som ensamjobb
det mest omänskliga av alla i sin tyngd och outhärdlighet.
Så dölj ej sorgen, gå till togs med den, bär sorgband, skryt med den,
så att folk fattar att du inte saknar känslor utan desto mera lever för dem.
Ty det är vad sorgen är: en prøvosten för känsloliv.
Om man är en människa så har man känslor,
och då ger man genom sorgen sig fullkomligt hän åt dem.
Om man begraver dem i stället och förkväver dem är man ej mänsklig,
och då dömer man sig själv till det mest outhärdliga och svåra utav allt:
att ensam plåga sig till döds, tills sorgen för en samman med den sörjda.

84.

Hur är det att dö? Det är bara att drömma sig bort
och att avstå från kroppen och sinnena och hålla fast blott vid drömmarna
och deras sanning och aldrig mer vakna ifrån deras skönhet.
Så enkel är döden: att ej mera avstå från sanningen
och endast avstå från lögnen, allt det som bedrar,
medan endast det inre, det innersta och allt som finns där består.
Allt som kommer från den inre världen, från själen, är sanning
och tillhör din egen personliga evighet, som endast är allmän egendom,
medan allt yttre, som sinnena står för, blott är sken och bedrägeri,
vanlig dödlighet, lögn och förvillelser.
Minnet består av de känslor och bilder du fotograferat i själen,
det är ditt kulturarv som du bär med dig för evigt och ständigt förkovrar,

alltmedan det minne som endast är manifesterat i kunskap och färdighet
endast är fåfänga. Håll dig till drömmarna.
De visar vägen till vad du för evigt har kvar till att leva för
medan din dödlighet bara är summan av allt ditt livs fåfänga,
timlighet, flärdens förgänglighet och allt förutom din kärlek.

86.

Avskedets kärlek är definitiv.
I ditt livs sista ögonblick avgöres allt,
då summeras ditt liv, och om summan blir kärlek så har du gjort rätt för dig,
då har du lyckats, då har du ej något att förebrå dig och ej något att ångra,
och då kan du lugnt lämna allt och gå vidare
via en tillfällig fullständig frihet i ljuset till nästa lektion på din evighetsväg.
Men märk väl, att just det ögonblicket,
det sista, är allt vad du äger att leva för.
Det ögonblicket blir avgörande för ditt liv, och det sätter din stämpel på livet
för de efterkommande, dem som du kvarlämnar, de som har känt dig,
dem som du uppgått i och lämnat kvar något hos av dig själv,
alla dina bestående minnen. Och det är din mänskliga plikt
att de ensidigt färgas av ett enda ord, som är kärlek.
Om du endast lyckas med det har du visat dig värdig ditt liv,
och då blir ditt livs slutliga avsked ditt livs högsta njutning och kärleksakt.

89.

En människas mänsklighet mäts i hans tårar.
Den som ej kan gråta är ur mänsklig synpunkt en uttorkad brunn,
medan den överkänslige, som lätt blir rörd och lätt faller i tårar,
har kunskapens rötter långt inne i människohjärtat
och är såsom källa till kunskap och liv uteslutande.
Så är överkänslighet, blödighet, lätttrördhet, ömhet,
romantiskhet, fallenhet för svärmeri, drömmier och sentimentalitet
inget negativt eller föraktligt men bara livsfrämjande positivt.
Så begrava inte tårarna, frys inte ner dem
men öppna ditt hjärta i stället för känslorna, låt dem få vädras,
låt dem få flyga i frihet, och låt dem få ersätta fördomsfullheten,
fixeringarna, den kallhamrade intoleransen och negativismen,
förnekandet, stängandet av dina dörrars ventiler och de förutfattade meningarnas dogmatik.
Den som bland alla människor har mest rätt i livet är den som mest lider, det gråtande offret,
alltmedan hans plågåre, de empatilösa, bara är okunniga i sin självmordsdrift
mot sina själar, sitt livs möjligheter och mot sitt livs upphov och urkälla: sitt eget känsloliv.

91.

All den kärlek som du givit till en annan
är den säkraste av alla investeringar,
ty efter livets fullbordan summeras räkningarna,
och då får du all den kärlek du har givit bort tillbaka
med en bonusränta mera underbar än vad du vågat drömma om,
ty kärleken förräntar sig och lönar sig långt mer än något annat.
Kärleken är aldrig orättvis, ty när den väl är given frivilligt och uppriktigt
så dör den aldrig men ger endast utdelning och återbäring i oändlighet.
Den kan ej påverkas av inflation och marknadskriser
men är starkare som kapital än ens det rena guldet.
Var ej därför någonsin försiktig eller rädd att investera
kärleken i vänskap, relationer eller vanliga kontakter,
ty ju mer du ger av den, dess mer förräntar och multiplicerar den sig,
och allt vad du ger i kärlek kommer alltid i överraskande form tillbaka
när du som minst väntar det och alltid i den form som du förtjänar.

94.

När livet inte räcker till och empatin tar slut,
skall man då bara resignera? Skall man acceptera nederlaget,
säga till den älskade att man ej orkar älska längre,
duka under för de överväldigande motgångarnas övermakt
och acceptera ödet som sin överman och döden som en ond beseegrare?
Nej, aldrig. Man kan alltid lägga in en högre växel.
Pessimismen är en ursäkt för att slippa kämpa mer,
en undanflykt för att fejt slippa livets ständiga överansträngning,
som är nödvändig för överlevandet och för allt livets strävan.
Och att avstå därifrån är det definitiva nederlaget och ett andligt och moraliskt självmord
och som sådant det mest livsfientliga och dumma man kan göra.
Vägra acceptera döden, unna livet att få överleva döden,
låt din död blott bli din tröskel till din evighet,
och du skall triumfera alltid liksom livet självt,
som då skall alltid strida för dig vid din sida.

100.

Kärleken är evig och det enda som är liv.
Så länge som man älskar är man levande och endast då.
Det spelar mindre roll vem eller vad man älskar,
bara det är någon annan än sig själv.
Ty egoism och egenkärlek är den enda säkra döden,
livets återvändsgränd och dess mardrömsfälla,
som kan karaktärsförändra den mest obestickliga och goda själ till motsatsen.
Du har ej någon viktigare uppgift i ditt liv än blott att älska,
allting annat är högst oväsentligt, ovidkommande och dumt;
den enda röda tråden i ditt liv är att du älskar någon annan än dig själv,
den enda meningen med livet och din enda ursäkt för att leva.
Kan du uppfylla den uppgiften, som är ditt livs utmaning,
måste ditt liv bli en strålande succé vad du än gör,
och att ej klara detta är omöjligt, om man en gång lever och kan fatta
att man bara är en människa.

102.

När en kvinna börjar manövrera är det dags att dra sig ur.
Hon börjar aldrig manövrera förrän hon tror hon har vunnit
och hon känner sig ha blivit säker på sin sak.
Det misstag hon begår och som hon aldrig inser själv
är att hon genom sina manipulationer och manövrer bara gör sig avskryvård.
Hon tappar all sin glans, förlorar all sin skönhet och sina behag
och framstår bara i all nakenhet som en i snikenhet förlorad själ.
En toffelhjälte är en man som aldrig genomskådat denna snikenhet och egoism
men fallit undan för den, blivit hennes manipulationers offer
och gått med på att bli manövrerad intill sitt fördärv och egna undergång.
Men samtidigt är varje man försvarslös inför kvinnans manipulationer och manövrer,
ty vad är en man som bjuder kvinnor motstånd?
Han är ej en man men möjligen en mes och dum som sådan.
Nej, den enda vettiga försvarsåtgärd mot kvinnor som har börjat manövrera
är att fly och överge den kvinnliga intrigen fullkomligt och genast.
Annars fastnar man ohjälpligt i ett spindelnet av träskbeskaffenhet,
och det är klokare att fly och dra sig undan än att slåss mot omöjliga odds.

104.

Det händer, att när någon avbryts i sitt liv av orättvist förlopp
emot sin egen vilja innan han är redo, genom sjukdom, olyckshändelse och krig
förblir han vanligen närvarande i sinnevärlden som i limbo
med ett ouppklarat öde, brottandes långt efter döden med sin orättvisa
utan att få klarhet eller något svar på sina frågor.

Oron dröjer kvar och kan ej stillas,
och den kan allenast stillas genom kvarlevandes deltagande i den,
deras inkännande och förståelse; ty fastän han är kvar i sinnevärlden
kan han inte ses men endast kännas.
Desto tydligare kan han kännas om man koncentrerar sig på känsligheten,
och då kan man även telepatiskt och transcendentalt kommunicera.
Det kan bli ett evigt argument, ty den problematiken är olöslig:
orättvisans grymhet och problem, det ofullkomna livet,
livet som man ej fick leva, känslorna man ej fick ge,
det uttryckta, kärleken som bromsades och stoppades,
ett skri av desperat förtvivlan, frustration, desillusion och vanmakt
som i styrka, makt, moralisk kraft och giltighet
har rätt att ljuda och att höras i oändlighet och i all evighet.

107.

Vad allt vi icke gjorde kan vi ännu göra.
Enda skillnaden är att vi ej kan göra det nu i praktiken.
Men i stället kan vi göra det med desto större innerlighets välbehag
i drömmarnas förklarade idealisms romantiska beständighet;
och det är ingenting att skratta åt, ty ingenting är sannare
och verkligare än just allt som sker i andevärldens ideella värld.
Vi kan fortfarande umgås och diskutera, utbyta erfarenheter,
trollbinda varandra genom filosofiska förunderliga argument och andemeningar;
ty inget språk är mera uttrycksfullt och har mer möjligheter än telepatin.
I den är allting klart och omöjligt att missförstå,
ty drömmars språk kan man ej taga miste på,
då det är bara rena känslor.
Sanningen är bara känsla. Fakta är dess resultat,
men känslans tanke är upprinnelsen till sanningen
och till den verklighets konkreta oförneklighet som utgör resultatet.
Ingenting är falskt i känslans och i tankens värld,
ty ingenting som tänks kan någonsin förnekas.
Så vistas vi tillsammans i den renaste filosofin,
den högsta renhetens och godhetens,
gudomlighetens paradiset av idel tankens känslspråk
som i sin skönhet dominerar och omvälver hela världen
i en högre grad av universalism än hela universum.

110.

Är det fel av mig att anlita dig som mitt samvete och spegel?
Det känns som att du ger mig klarsignal, och du är effektiv dessutom.
Sanningen består av nio tiondelar tvivel, sade någon,
och det är den luttring livet och vi alla väl behöver
för att kunna överleva alla med någon bibehållen självrespekt,
den ständiga personlighetsrenhållningen, som oavbrutet kräver dödens närhet
för att kunna sporras till förnyade ansträngningar för livets skull.
Så stanna gärna kvar och flåsa i min nacke, död, och påminn mig
om livets angelägenhet helst oavbrutet,
även om det innebär personlig isolerings ensamhet till döds
i hypokondriska neuroser, psykopatologiska inbillningar
och andra hallucinationer, som ej dödliga kan se
som annat än som schiziga idiosynkrasier;

men dödens närhet och umgänget med den är ej annat
än en helt naturlig kontinuitet, precis som dagliga klosettbesök,
förutan vilken renande process ens liv blott vore
dödliga förstoppningar och stampande på samma ställe,
stagnation och själsligt självmord, kort sagt, dödlig andefattigdom.

111.

Jag tar mig ut till någonting jag vunnit,
men min vinst är bara någonting jag funnit.
All min tid förrunnit,
ingenting jag hunnit,
jag har bara brunnit.
Så har allt försvunnit.

114. Smärtgränsen

Det finns ingen smärtgräns.
Det vet alla de som har lärt känna smärtan
och sett den i vitögat i all dess ohyggliga realism.
Ty det finns ingenting mera tånjbart än smärtgränsen.
För varje gång man får anledning odla ny hjärtesorg tänjs gränsen ut.
Första gången man erfar en chockartad smärta
blir man genast medveten om den ohyggliga smärtgränsen
som är ett slags mekanism och försvarsåtgärd för att förtränga den.
Men varje gång ett nytt trauma förlamar ens liv är det längre till smärtgränsen,
som ständigt utvidgas mer och mer ju större anhopningen av ens smärtoskörd
lagras i hjärtat och själen och fyller dem med mörkrets ångestförtvivlan
i skriande bitterhets vrede som aldrig kan bli förlöst.
Den kan bara växa konstant inom ramen för den ständigt längre utvidgade smärtgränsen
som aldrig känner av någon begränsning.
Där sitter vi alla som fångar i livssmärtans fängelse och det på livstid
alltmedan dess rörelsefrihet ironiskt nog blott expanderar
på livstid med smärtan inom det med åren allt mera svåröverblickbara
oändliga lidandets fält, som man vänjer sig vid
att blir alltmera oöverkomligt i sin bitterljuva
till slut icke mer existerande smärtgräns förskräckliga brist på begränsning.

115.

Du är död, men du lever.
Jag lever men är död.
Det borde jämna ut sig,
men tvärtom är det den totala obalansen.
Jag är död för att du inte lever,
men du lever för att jag ännu lever
fastän jag är död, för att du är död.
Måste jag då leva för dödens skull,
för att du som död skall besegra döden?
Men även jag är dödens, som vi alla.
Du kom först i mål, och det är orättvist,
ty tävlingen gällde att komma sist i mål, inte först,
om det var en tävling, vilket det inte var,
ty det gällde ju bara att leva.
Men vad är det för ett liv utan den som vi alla älskade
och som mest förtjänade att få leva
bland alla dem som älskade dig?
Det orättvisa är att kärleken förbytts till sorg
genom en skilsmässa som ingen ville –
en påtvingad, brutal skilsmässa, som ingen var ansvarig för.

Följaktligen måste jag klaga och protestera
mot höjden av oacceptabilitet
och det i evighet.

116.

Den trötta tröstlösheten förbättras knappast av
att man inte har någon att gråta ut hos.
Ditt musikinstrument responderar inte till Brustna fingrar,
och din stolthet låter dig inte gråta så det syns.
Dina relationer är för sorgliga,
då de alla bara stänger dörren,
och dina enda verkligt goda vänner är döda.
De svarar inte heller.
Du har dem inom dig, där kan du älska dem i fred,
men de kan inte svara, bara tiga.
Återstår då endast Gud, den mest tigande av alla,
den mest vanvettiga av tröster,
det yttersta storhetsvansinnet,
den befängdaste av idéer,
som likväl inte kan avvisas med någon säkerhet.
Din ensamhets livstids fängelse är du själv,
din personlighets bur, ditt inlåsta innersta,
som aldrig kan bryta sig ut ur sin naturliga isolering
förrän kanske genom döden.

117.

Hur kan man skriva komedier
när livet blott är tragedier
som skriker dig i ansiktet varenda dag
med ständigt tilltagande mörker
byggande sig upp omkring din själ
så att du snart ej kan se något annat
i din ständigt krympande och mörknande
mer skrämmande och avskyvärda värld?
Drag något gammalt över dig,
gå hem och lägg dig,
sov ihjäl dig där i verklighetsflyktsdrömmar
frossande i självömkan och patetism.
Det är den enda sanna självbefläckelsen,
att erkänna sig vara den man är,
ett fiasko, att bekänna sig besegrad,
att ge upp med alla sina ideal
av skönhet, sanning, ärlighet och disciplin
inför det fula, låga, populistiska, vulgära, billiga,
barbariska och medelmåttiga,
det tarvliga inkrökta dagfjärilssamhället
med dess hjärntvätt och miljöfientlighet
i form av en kultur av bara sopor.
Tyck synd om dig, ty du kan inte göra något annat,
då allt annat, vad det än kan vara och vad du än gör
blott är en suck att nära mänsklighetens likgiltighet med.

118. Återkomsten

Välkommen tillbaka, min älskade.
Välkommen åter, ni flödande tårar
av värme och äntlig befrielses rening.
Jag vet nu att du kommer alltid tillbaka,
ty din kärleks godhet var allt livets yttersta pålitlighet,
och kontakten emellan oss är inte mindre för att du är död,
utan snarare motsatsen: intensifierad, förädlad och renad.
Om kärleken finns där finns du där,
och kärleken fullkomnad är du personifierad.
Det kan knappast bli mera enkelt,
och därmed har vi livets fundamentalaste sanning,
att endast den älskade innebär liv.
Detta är nu bevisat i underbarhet
av din närhet som kärlek fastän du är död.

119. Requiem

Utan karta, utan kompass
står man helt ensam i världen
utan de enda som kunde leda en rätt
de enda man var beroende av
de som älskade en mest.
Mina fyra bästa vänner
har alla passerat över gränsen
för att aldrig mera återvända
men blott för att småningom kalla en till sig.
Det enda rättvisa i livet i världen
är att vi alla måste dö,
att döden även måste drabba de onda
hur nedrigt de än kom undan
oberörda av allt det onda de förorsakat andra
som aldrig glömmer sina lidanden
men alltid måste leva vidare med dem
så länge som de lever.
Ni har det bra,
ni offer där bland skuggorna,
som redan lidit färdigt
och som väntar på att få välkomna
oss till er ljusa frihetsvärld
från det lidandets rike i mörkret
som vår skuggtillvaro är
här bland ruinerna
av era ljuva minnen.

120. Elegi

Vart har ni alla tagit vägen
som släppte kontakten
som övergav mig i mörkret
som dog ifrån mig utan förklaring
som bara försvann ut i mörkret
utan att säga adjö
i den mest mördande distansiering
den som aldrig förklarar sin tystnad
den yttersta döden
det apatiska försvinnandet
självuppgivandet i självförintelsen
utan förklaring och utan anledning.

Jag fruktar inte döden, men jag fruktar tystnaden
hos grymheten i det yttersta tigandet
som berövar en allt inklusive en själv
i den långsammaste tänkbara död
av en ständigt accelererande förtvivlan och vanmakt
inför förlusten av allt
som gjorde det värt att leva
mera för andra än för sig själv.

Kan man bli mera död
än då själen är död fast kroppen lever?
Nej, det är den yttersta döden.
Hellre då en död kropp
om bara själen får leva.

Framkomsten

Vad är varje resas vedermödor mot den lättnad
som en framkomsts underbarhet är?
Man kommer fram till paradiset efter genomvandringen av helvetet
hur ljuvligt detta än har varit och hur enkelt slutmålet än är.
Man reser genom himmelska gudomliga och jungfruliga drömlandskap
vars skönhet ändå aldrig kan nå upp till framkomstögonblickets sällhet.
Allting löser sig, man blir befriad, man blir frälst och kommer hem,
ingenting kan vara ljuvligare, ingen resa finare än det.
Och det är kanske meningen just med att resa: att få komma hem.
Den ljuvligaste resan då är att få ha ett antal hem på vägen att besöka,
att få komma hem till, gamla vänner att få komma fram till,
finna oförändrade och friska, gamla ljuva minnet att återuppleva,
genom oförgängliga miljöers trollkrafts oemotståndliga charm.
Att resa bort för att få komma hem så långt bort hemifrån som möjligt –
att få vara hemma borta och ändå där även ha ett hem att komma hem till –
sådan resa är det alltid värt att komma hem till.

Sista refuseringen

Den kom i ett kuvert
som alla andra refuseringar
men med en skillnad: manuset var inte där.
När jag då ringde upp dem med den frågan
varför refuseringen ej åtföljdes av refuserat manus
kom det okänsliga svaret:
"Vi kan inte återsända refuseringar –
det blir för dyrt."
"Vad gör ni med dem då i stället?"
"Vi förstör dem. Men det borde ni väl veta?"
Och hur skulle jag ha vetat det?
Om de har sådana rutiner måste de väl informera sina insändare därom
så att de får veta vilka risker de utsätter sig och sina manus för.
"Ni menar inte att ni bara bränner upp dem, mitt livs blod och tårar
koncentrerade i poesi och smäktande inlevelse
och utan vidare, så fort ni fattat det beslutet att ej publicera dem?"
"Det är rutin. Vi rör ej för det. Vi har tusentals insändare av manus årligen
och kan ej tillfredsställa alla. Men det borde ni ha vetat.
Andra bokförlag gör likadant."
"Men utan att ens informera?"
"Fick ni inget mottagningsbesked, som sade att vi höll oss ansvarsfria?"
"Nej. Jag lämnade in manuset personligen."

"Och sade ej mottagaren ett ord om detta?"

"Nej."

"Då är vi ledsna. Vi beklagar uppriktigt, men gjort är gjort. Adjö."

Och mänskan lade på sin oförskämda lur.

Jag fick ej tillfälle att uttala för henne att förlagen i så fall

gjort sig förlustiga av all trovärdighet och gjort sig skyldiga till systematisk vandalism.

Hur kan väl en författare då nånsin mer förtro sig åt och lita på ett bokförlag?

Så gör man inte mot författare.

Så samlar man i stället på sig ärliga författares förbannelser

och drager över sig och över hela branschen ett ifrågasättande och tvivel

inför draget av bedrägeri, opportunism och cynisk falskhet

som blott kan summeras till en övertydlighet av fulhet och vanära.

Barmhärtighet!

Är det ett nytt liv som du erbjuder mig? Är det rentav en återuppståndelse?

Men hur kan jag tro på det, jag som var mera död i min sorg än nån annan.

Men likväl så fann vi varandra, och visst blev jag kär i dig.

Visst har jag älskat dig, och alltjämt tänker jag på dig i lönndom

och det varje dag ofrånkomligen. Kärleken pyr i sin hemlighet,

men så gör många utslocknade hopplöst passiva vulkaner.

Om den elden skall bli gemensam och slå ut i låga

så krävs det ett antal mirakler av makalöst slag,

ty vi är separerade både av din kavaljer och av sju latituder.

Men stilla förstulet så håller jag glöden vid liv,

ty vid midvinter och så här års så behövs den

för den som mest fryser om händerna

och för det hjärta som aldrig egentligen fått blomma ut

i sin ärliga kärlek men alltid fått sitta där inburad

djupfrost förseglad i erfarenhetens djupborrade brunn

men som desto mer där i sin botten likt kärnan av jorden

förbrinner av värme och intensitet om den så konsumerar allenast sig själv

i sitt odödliga och patetiska självplågeri.

Vittnet

Min älskade drottning och dyrkade mörka hjältinna,

förlåt att jag tillber dig, men här i lönndom så vågar jag det

faktiskt uppriktigt och av mitt fullaste varmaste hjärta,

om bara du kan acceptera det.

Älskade vän, dina ögon har än en gång visat sig vara

de vackraste tindrande stjärnor i allt universum blott genom sin glänsande godhet,

som magiskt förgyller allt vad de betraktar med ett slags förtrollnings välsignelse

som ej går att definiera men som endast duger att älskas.

Så har vi då funnit varandra igen såsom älskande syskon

som känner mer innerligt ömt för varandra än älskare

och mer än syskon. Så skiljer vi oss från ett vanligt förhållande

och varje tänkbar normal relation, ty vi är ju obotligen exceptionella.

Så har vi varandra och kan ej förlora varandra

som kvinna och man och som syskon och som tvillingsjälar

och som något mer än allt detta och det på en gång.

Därmed tillägnar jag dig sålunda min dyrkan

med hängiven kärleks och vänskaps gränslösaste tillgivenhet

om du ursäktar mig, ty du är ju en maka och hemmafru och med familj

varför jag måste nöja mig blott med att, som alltid annars, som vanligt,

begrava min innerlighets allra äktaste känslor i hjärtat

osynligt för alla och även för dig och för alla

med blott evigheten som mitt enda vittne

och som evigt pålitligt tigande ensam förtroendeman.

Min älskade, visst är vår resa fullt möjlig.
Du har ju som ärbar dam inte sagt ja.
Ingen kvinna är ärligare än den tveksamma,
som med sitt nej menar kanske och som med sitt kanske
ger ett mera säkert ja än något entydigt ja.
Jag tog så många risker på mina novisresor
att jag av dem genast lärde mig att ej ta risker;
så hur äventyrliga mina halsbrytande resor än är
är de säkrare än någon skraddarsydd tillrättalagdhet.
Din klokhet och lugn bidrar dessutom till resans säkerhet,
så sammanslagna är vi nästan ofelbart bergsäkra.
Ja, jag vet, det luktar övermod,
men hybris är dock egentligen bara ett tecken
på att man är frisk och har självkänsla nog till att våga.
Jag vågar. Om du vågar även – vad kan då väl stoppa oss?
Bara vi själva, om vi retirerar och upphör att lita på denna vår säkerhet –
som är vi två sammanvuxna till ett,
denna himmelska säkerhet, som är att vi har varandra.

Kärlek, ditt namn är trolöshet.
Du bländar för att slå med blindhet,
ditt härliga ljus kastar en bara i mörkrets fängelse,
all din ordhållighet är bara löftesbrott,
din skönhets nyckfullhet är bara grymmaste falskhet,
och allt vad du har att komma med är bitterhet, besvikelse, sorg och död.
Varför finns då kärleken om den bara ska bedraga och förödmjuka?
Vad har den då för mening? Ingen alls.
Det finns ingen död utom kärleken,
och allt är liv och ljus som slipper undan kärlekens förbannelse.
Din förbannelse, kärlek, klarar jag mig bättre utan,
och jag måste föredra ingen relation alls mot din totala trolöshet.
Hellre fri och ren än ett kärlekens nersmutsade offer
nedtrampad i rännstenen som en smutskastad prostituerad,
för det är allt vad kärlek och trohetslöften måste leda till:
utnyttjande förnedring intill intighetens svarta hål,
där allting mänskligt levande begravs och inget överlever
utom bitterhetens grämlösa natt utan stjärnor.

Min förbannelse

Väck mig ur min grav, ty jag sover inte.
Jag är bara levande begravd av intighetens likgiltighet,
mördad av modets exkludering av allt som strävar mot strömmen,
undantagens heliga individualister,
som är de enda som för världen och mänskligheten framåt,
de unika små blixtar av färgklickar i gråhetens förslappade massa.
Hur blev jag förbannad? Vem gav mig förbannelsen? Varför?
Var det mitt namn, född som utländsk medborgare
i ett väsensfrämmande land för mina italienska förfäders kosmopolitism,
eller min religion, katolik i en med våld protestantiserad och avkulturaliserad nord,
eller min familjs olycksaliga engagemang i en kapitalistisk sekt?
Nej, det är bara mitt öde, att vara född ett undantag från alla regler,
en utböling i alla sammanhang, en försvarare av skönheten
i en värld och en tid där fulheten blivit lagstadgad regel,
en älskare av traditioner i en värld och tid som mest ägnat sig åt att utrota dem,
en älskare av bildning i ett samhälle där bildningslösheten etablerats,
en from historiker i en tid där historielösheten blivit comme il faut,
och så vidare – en klarsynt ensling i en värld av galenskap.
Det är alltså inte mitt fel, och jag är ansvarsfri
för världens galenskap, som ej bör beröra mig,
men desto viktigare blir då mitt ansvar för världens återgång till klokhet och förnuft,
och om den då avvisar mig, så är det både min och världens förbannelse.

Protest

Varifrån kommer hårdheten?
Lämna mig i fred för hårda ord,
skona mig från mänskliga intriger,
ge mig hellre ensamhet på livstid
än den mänskliga konfliktens nedrighets förnedring.
Om den yttre världen endast bjuder på konflikter
är den inre världen då att föredra,
som du kan göra större, vackrare och mera konstruktiv
än hela universum. Det är hemligheten
med allt skapande: det finns ej något mer privat,
och ingenting är mera heligt och dynamiskt
än den inre världens dolda vulkanisms oändlighet
på kreativitetsresurser.

Min älskade, i nitton år var vi åtskilda
av en ödets ofattbara hårda grymhet,
som i ironi blott lät oss träffas intensivt en gång
och aldrig mer. Javisst, det var ett möte då
för alla tider, och det fattade vi genast.
Kanske att vi räddes för kontaktens styrka,
dess påtaglighets omedelbarhets resonans,
som gjorde att från början vi var oförglömliga
helt ömsesidigt för varandra.
Nu har livets vägar och gemensamma intressen
fört oss samman efter nitton år och visat
övertydligt att vi aldrig borde ha försummat ögonblicket,
som nu efter nitton år har visat sig oåterkalleligt
i sin omedelbara verkan för all evighet.
Jag kanske överdriver, men jag ljuger inte.
Vad vi icke då var mogna till att acceptera
och vad vi ej vågade kan jag ej annat än bekräfta nu
att är en verklighet som var omöjlig att försöka bortse från,
då den nu efter nitton år likt bumerangen
återkommit blott för att bekräfta
att den redan då var oavvislig.

Skona mig från detta nonsens!
Meningslöshet är dess enda budskap,
och jag tål ej att man profanerar så
den enda meningen med konsten,
som är skönhet och idealism
i konstruktivitetens renhet
och uppbygglighetens fromhet.
Visa mig ej mera av Picassos sjukliga förvriddheter,
skona mig från oväsen av Sjostakovitj och Stravinskij,
kom ej med Olivier Messiaens omusikaliteter,
tvinga mig ej ut på konstutställningar
som söker saluföra rent abstrakt bedrägeri,
och låt mig slippa läsa fula dikter utan innehåll
och utan meningsbyggnad, utan rim och sans
och utan någon mening alls.
Jag tål ej fulhet, ty jag älskar skönheten allenast.
Ja, förkasta mig då därför, fula tid av antihumanism,
denaturalisering och omänsklighet,
som jag förkastar dig och med all rätt,
ty du har inget existensberättigande.
Endast livet äger det, och livet är ej fulhet.
Friheten och skönheten hör livet till,
ej sjuk förvriddhet, urspårning och disharmoni.

Då är de döda bättre, som har överlevt sig själva
genom att frambringa evig konst som aldrig glöms
genom sin harmoni och skönhet, harmoni och ädelhet,
som trotsar världens fulhet i all evighet.

Ömma tankars kärlek
är ej nog, jag vet.
Hon vill ha mera
och konkret bevis
i ständigt högre utsträckning –
det blir en ständig lindans uppförsbacke,
ständigt svårare och mera krävande,
och blott så länge dansen fortgår uppåt
är den övertygande och acceptabel.
Jag kan icke göra mera än mitt bästa,
som är att riskera livet
dansande på lina
uppåt utan skyddsnät,
och så länge det blott leder
till än mera svindlande och farligare höjder
är man säker; ty det finns ej något plattare
än fallet från en avbruten och ofullkomnad kärlek.

Är det fel att slå vakt om sitt eget privatliv
och föredra ensamhet framför de ytligas sällskap?
Kan det vara fel att ta avstånd från dagsländesamhället
med dess kortsiktiga och egoistiska förbrukningsmentalitet?
Är det fel att då föredra hög kvalitet av bestående värde,
den skönhet som aldrig förgås och den vishet som alltid förblir aktuell?
Är det fel då att draga sig undan från konsumtionssamhällets ensidighet
och dess koncentration blott på tillfälliga tillfredsställelser,
oupphörliga nöjen, bekvämlighets lyx och förträngning av allt obehagligt?
Är man asocial för att man vågar ställa sig utanför kapitalistkarusellen?
Är man då en dåre för att man i fattigdom föredrar stilla miljövård
och långsiktig hänsyn till allt liv och hela naturen?
Så döms man av materialisterna ut såsom dåre
för att man är envis och dum nog att satsa på det icke marknadsförbara,
det svåra unika som hör evighetens ogripbarhet till,
otillgängliga och oantastliga renheten i det gudomliga,
som endast talar direkt till en i den fulländade intimiteten.

Själens utlösning

Vad är kroppens explosion i spermieutlösning mot den själsliga?
Jag känner tunneln alltför väl.
Den är en svindlande fantastisk avgrund men i motsatt riktning,
uppåt, ut och in i evigheten
bort ifrån all världslig inskränkande mörk materialism.
Den tunneln har jag genomfarit många gånger
alltid med berusning och den högsta tänkbara av njutningar.
Den är som ett förlösningsögonblick, då allt blir bara ljus.
All kärlek med dess orgier och orgasmer är blott futtigt nonsens
mot den verkliga utlösningen i eterns bländande berusnings vithet
som med lätthet lämnar allting kroppsligt och all dödlighet bakom sig.
Ge mig hellre döden genom denna ljusbefrielses hänryckta njutning
än all världens kärleksfröjder genom fläskig slibbig spermiespillning.

Den enda

Min älskade, du var min första kärlek.
Behöver jag väl säga mer?
Den första är den sista,
den enda av betydelse,
bestämmande för hela livet,
dominerande och överväldigande,
ensamrådande och utan konkurrens i kärlekslivet.
Alla kärlekssteg har sedan varit avsteg
som allenast lett tillbaka till den första,
enda sanna erotiken,
som vid varje avsteg blott befäst sin makt,
sin skönhet, sin natur, sin oförliknelighet
och sin obönhörligt absoluta ställning.
Du var alltid trogen mig, och jag var alltid trogen dig,
vad vi än gjorde, vem vi än bedrog varandra med.
Om det ej är den absoluta kärleken,
så finns det ingen kärlek.
Så förbliv vid liv, min älskade,
med ditt odödligt generösa hårsvall,
med din könlöshet och din universella tolerans,
och klipp dig aldrig, beröva mig ej den generositeten
att få tvaga mig och rena mig
med mina tårars bitterhets förtvivlade desperation
i ditt utslagna hårs oändligt trösterika handduk.
Jag har ingen annan och har aldrig heller haft en annan.
Du fanns alltid där att återvända till,
och jag skall fortsätta så länge som jag lever
tacksamt återvända till ditt jungfruliga hår,
mer gyllene och oskattbart än guld,
mer generöst och lockande än någonting i världen.

Min vän

Min vän, du är min gud, min älskade,
det varma hjärtats sannings ljuva ömhet,
skönheten personifierad, vänskapen idealiserad,
allt vad man kan drömma om och önska.
Vem behöver kärlek då i dess sexuella form?
Det sexuella är blott en belastning,
något att förakta för dess slibbighet,
ett för de flesta blott nödvändigt ont
att uthärda och överleva genom plågor
och som bara gör att relationerna blir lidande.
Din ljuvhets väsen uppväger allt ont
som bleknar bort i glömskans svarta håll
då endast godheten består med all dess skönhet
för att ingå i vår kärleks tidlöshet.

Arbetets lov

Arbetslöshetens förbannelse är roten till allt ont,
ty den som arbetar har någonting att leva för.
Att vara verksam är att leva, men slå dank är värre än att dö.
Ty kreationen kräver arbete beständigt outtröttligt
kontinuerligt dag och natt och utan vila,
skapandet tar aldrig slut men bara utvecklas
och exploderar ut i nytt liv oupphörligen
som blott fortsätter att fortplanta sig som havets vågor.

Ingenting är ädlare och mera konstruktivt
än blott att ingå i universella skapelsen
och bidra till dess högsta fröjd: att arbeta och skapa.
Därför är det värsta brottet att slå dank,
att ignorera skapelsen och motarbeta den i stället
genom att ej sörja för dess gudomliga kontinuitet.

Mera dikter ur "Offer"

Du var alltid där och finns där alltid ännu,
min inspiratorska, nattens drottning,
med de skärande gudomliga och goda ögonen,
som älskar allt och alla och är ett med världen,
som bekymrar dig om alla som en moder för oss alla,
empatins och medlidandets innerliga härd,
som vägrar motta något tack och tål ej komplimanger.
Jag har alltid älskat dig, och fast du blev en annans hustru
är min kärlek bara varmare än när den började
för några evigheter sedan – nio år sen.
Låt oss vara trogna i vår kärleks säkra vänskap,
hålla fast vid dess gudomliga inspiration
och aldrig släppa taget om det dyraste vi äger:
vår kontakt i evighetens eter med varandra.

Så är jag då din slav men tacksam för det,
ty jag älskar dig och njuter av mitt slaveri,
ty du har gett mig hela världen och än mer därtill.
Och varför skulle jag då inte ge mig hän åt detta paradiset,
åt denna livsbejakande totala sinnlighet
som dock är väl reglerad och får förekomma
under kompetent bevaknings säkerhet?
Den grundar ju sig på den mest förnuftiga av religioner,
den nyktra och kallt genomskådande Buddhismen,
som genom Osho, sinnlighetens hängivne förryckte guru,
givit en mer livsbejakande och sinnlig form
än Buddhas strikta klosterstränghets celibat
och dess begränsningar;
ty dygden är ett fängelse, och människan har rätt att vara fri.
Så låt mig ge mig hän åt dina livsbejakande livsfrämjande
lycksaliggörande och andlighetsodlande droger
och din sekts totala sinnlighet med öppenhet för allt;
ty vad är livet om ej vägen ut till att omfatta det
med all dess fria möjligheter och gudomliga frivola euforier,
då ju livet icke har en mening om man ej får ge sig hän åt sina känslor?

Tro inte att jag skriver för att behaga någon.
Jag är ingen publikfriare och föredrar
mot allt som kan behaga den obehagligaste sanning,
ty det attraktiva och tillrättalagda ljuger alltid
och är bara till för att föra en bakom ljuset;
skenet bedrar alltid,
och endast det som får folk att rygga tillbaka,
det frånstötande och kontroversiella,
det som inte bara smakar socker,
det som retar sinnena snarare än behagar dem
är sant och äger giltighet som blir bestående,
ty de svåraste och djupaste intrycken
är de som aldrig glöms
medan allt det som glöms,

det lätta, ytliga och insmickrande
är lika meningslöst som anonyma skrattkörer
som bara gör sig hörda för att glömmas och passeras
och aldrig mera återkomma.

Det har sagts, att hela hippie-kulturen bara är narcissism,
att hippie-modet bara är egenkärlek och fåfänga,
men hos dig finner jag bara motsatsen.
Din skönhet är av evigt klassiskt slag,
och ditt ädla sinne har intet spår av fåfänga över sig.
Narcissismen är morbid av naturen
och lika självdestruktiv som varje narkomani och mani,
medan du bara är konstruktivitet och skönhet.
Behåll du ditt långa sköna gyllne hår
och dina praktfulla öronringar,
ge inte avkall på din frihet i hur du uppträder,
klä ut dig som du vill,
i ju mer extravaganta kläder desto bättre,
och låt oss beundra dig för detta
och icke avundsjukt klandra dig för narcissism.
Låt oss beklaga dem som aldrig vågar
vara fria och klä sig som de vill,
som aldrig vågar odla långt hår eller pröva något nytt,
som aldrig sticker näsan utanför sina begränsningar,
utan som håller sig instängd i sina hämningars tvångströja,
som med åren blir allt solidare för att till slut
utmynna i en naturlig likkista.
Men du dör aldrig, ty du är icke fåfång
utan endast skön och vis och fri,
tre gränslösa dygder,
som jag förbjuder dig att någonsin ge avkall på.

Skall jag då bli sådan igen?
En rucklare och hämningslös vivör,
en oförbätterlig utsvävare,
offer för min egen ansvarslöshet
och frossande i självdestruktiv tygellöshet?
Frestelsen är där och oemotståndlig,
och jag kanar liksom utför berget
mot en avgrund utan botten,
där jag bara kan försvinna.
Jag har varit sådan förut,
och jag njöt av detta infernaliska självplågeri,
som bara gav skuld och sjukdomar,
isolering och självförakt
och lärde mig endast hata mig själv.
Skall jag då bli sådan igen?
Vem kan hindra mig?

Hon hälsade mig välkommen tillbaka till helvetet,
min grymma förförerska,
men jag hade bara mig själv att skylla,
som föll för henne ännu en gång
och lät mig våldtas av henne
i dubbel vållust och med dubbelt sadistisk masochism,
som om självplågarens martyrium var en paradisfröjd
att störta sig ner i med glädje
och inte bara en dubbel död med dubbel baksmälla.
Men vad tillåter inte kärleken?
Kärleken är aldrig ett brott vilka uttryck den än tar sig,

tvärtom är den bara källa till liv och förnyelse
vilka uttryck den än tar sig,
om man så riskerar livet för kärlekens skull
och även om den verkligen leder till döden.
Kärlek till döds är den högsta formen av lycka och liv,
och den dör salig som får dö i kärlekens fullkomnings ögonblick.

Vad är man mer än en droppe i havet?
Vad du än gör i livet, stort eller betydelsefullt,
vad du än skapar och vad du än tror dig åstadkomma
så är det ändå ingenting utom blott en ödslad droppe i strömmen
utan mening, utan resultat, utan den ringaste effekt
utom för din egen timliga fåfänga.
All din möda är bortkastad,
ty du måste ändå bara försvinna
utan att lämna ens så mycket som ett vinddrag efter dig;
och även om du lämnar minnen kvar
är även minnen endast till för att glömmas,
även om minnen tar längre tid att dö än människor.
Vad lever du då för? Vad är livets mening?
Bara din egen timliga fåfänga.
Det finns absolut ingenting annat.

Min älskade, din man gör anspråk på dig.
Vad har jag då att komma med?
Jag är ju blott en narr som älskar dig,
som i min dårskap försökt bortse från din man
och glömma att han existerar,
men han älskar dig ju lika väl som jag.
Då kan jag bara resignera som den narr jag är,
ty han var först och har allena ägt dig.
Var lycklig då med honom om du kan,
och låt honom bli lycklig med dig om han kan,
ty jag är tillräckligt förtrogen med hur kärleken fungerar
för att väl vara medveten om hur maktlös man är mot den
när den vandrar sina egna vägar
för att trotsa alla älskares och själva ödets egna lagar.

Ge mig vingar
men inte av guld
utan bara av ljus,
så min flykt kan övergå solens
och slå ut den med större glans
än hela världsrymdens samlade härar av stjärnor.
Ett enda fattigt vingpar är tillräckligt,
de må vara lappade och tilltufsade,
bara de bär min fantasi
bortom den yttersta dimensionen,
ty den kan aldrig få nog ändå.
Lär mig leva
men bara på flyktens vingar,
ty jag vägrar att någonsin stanna,
och det enda eviga livet
är den eviga flykten.

Ja, jag vet.
Jag har förlorat dig.
Jag hade ingen chans från början.
Kärleken var född i mörkret
dömd till motvind hela vägen
utan någon chans till verklighet
och utan annat liv än poesin.
Men låt den leva då åtminstone
i denna undanskymda poesi
då den ju ej får leva annars.
Detta är min kärleks sista bön,
men den har evighetens giltighet
och skall ej tystna
för så länge som det än får höras
oförskämd och ärlig poesi.

Självlågarens vanvettstro

Jag vet att jag en dag kommer att bli rik
fastän jag varit fattig hela livet,
jag vet att allt vad jag gör är dumt
varför jag fortsätter att göra det,
jag vet att min kärlek är hopplös
varför jag fortsätter att älska,
jag vet att ingenting lönar sig
varför jag fortsätter att arbeta,
jag vet att narrens lycka är konstant
fastän han bara ställer till med olycka
och tror på lyckan hur olycklig han än är,
jag vet att allt är dårskap
varför jag älskar det,
och jag vet att jag bara plågar mig själv med min visshet
om att dårskapens vishet är större än hela världens.

Nobelpristagaren

Vad har jag med er att göra
i era fina litterära salonger,
ni fåfånga exhibitionister
och snusförnäma egotrippare,
som bara gör er till och tror er viktiga
medan ni bara drar löjets skimmer över er
och över hela litteraturen?
Nej, litterär berömmelse och ära
är rena döden för en diktare,
och nobelpriset är hans avrättning.
Då är social fobi som ängslig sjukdom
bättre och sundare som försäkring
mot fåfångans infernaliska tvångströja,
som är som ett påtvingat rollspel
som man sedan aldrig mer kan ta sig ur.
Anonymitetens frihet är i stället utan gränser,
och ju fler pseudonymer, desto större mångsidighet.
Göm dig om du vill arbeta och få något gjort,
ty den som en gång fått en ställning
kan aldrig mer befria sig ur fåfångans fångelse,
den värsta återvändsgränd och fälla
som livet har som sin djupaste fallgrop
och som är hopplösare än själva döden.

Min älskade vän, du kommer alltid tillbaka.
Det borde aldrig skrivas någon dikt
som inte är en kärleksdikt,
och därför skriver jag nu dikter,
ty jag är bara full av kärlek.
Vår vänskap var den renaste
och kunde icke bliva mera ren,
då samtidigt det var den första för oss båda.
Den första kärleken är alltid störst,
och är den ren så kan den aldrig överträffas.
Samtidigt så var det nog så att vi tyckte om varann för mycket,
vilket vi ej alls var medvetna om då
men blev det när vi återfann varandra
vid en mera mogen ålder då man tänker
på anständighet och på vad andra tänker.
Vi var båda katoliker, gott uppfostrade som sådana och fromma,
varför exemplariskt uppförande föll sig helt naturligt för oss.
Därför blev det aldrig tal om kärlek mellan oss
fastän vi älskade varandra alltför mycket
för att någonsin det skulle kunna bli ett slut
på vad som var åtminstone för mitt liv
dess mest underbara och unika relationsförhållande.

Bankruttören

Jag kände honom på toppen av sin triumf.
Ett framgångsrikt liv av hårt arbete,
fläckfritt leverne, hederligt affärssinne,
hyggliga vinster om dock anspråkslösa,
ingen miljonär men välbärgad,
nöjd och glad, harmonisk och stabil,
omtyckt och en tillgång för alla,
nästan älskad av alla, nästan outhärlig,
och så kommer smällen.
Ett bankbedrägeri,
inferniskt skickligt konstruerat
bara för att lura de hederliga
i en dödlig ekonomisk fälla
med bankrutt, vanära och åtal
som ofrånkomliga mardrömskonsekvenser utan ände.
Resultat: depression, ett slocknat ljus,
lavinartad bitterhet, kronisk misantropi,
sjuklig misstänksamhet mot allt och alla,
svidande giftighet, misär och gnidighet,
hopplöshet och nattsvart pessimism
med bara döden kvar som befrielse
ur livets lidandes obotlighet.

Jag tänkar bara på dig, min älskade,
fast jag inte känner dig.
Jag känner inte kärlekens språk,
men jag känner kvinnan och älskar henne,
och äkta kärlek behöver inget språk.
Allt väsentligt står skrivet mellan raderna,
och att utlägga och förklara det är att förstöra det
genom konkretiseringens vulgaritet och förfulning,
det grövsta av helgerån.
Så låt min rena kärleks tanke vara helig i fred
och kräv intet mera än dess äkthet,
som är det enda kärleken kräver för att överleva.

Varför måste relationer göra ont
som straff för att de existerar?
Skyddet är en sårbarhetens blygsel
som blott lider genom sin ömtålighet.
Är ensamheten någon bot?
Den helar, så att man blir djärv nog
att ånyo fria till förintelsen i relationer
och på nytt blir skadad i sin sårbarhet
och påmind om ömtålighetens smärta,
som gör mera ont än någon fysisk sådan.
Så består den onda cirkeln,
relationernas självdestruktivitet
som ljuset i en fjärils liv
som den blott lever för att få bli vidbränd vid.

Tvångströjan

Livet är en tvångströja
som oavlatligt snörs hårdare åt
i ett slags sadistiskt skruvstäd av pina
som oavlatligt stegras och blir värre med åren
i ett slags Självplågarens Paradis.
Den som njuter av livet är en självplågare
medan alla realister blott kan finna lidande,
lidande och åter lidande så länge de lever,
ty verkligheten är aldrig vacker.
Livets glädjeämnen och skönhetsämnen
är begränsade till blixttögnblick av oaser,
som drömögnblick som omedelbart tar slut
och går över i den vanliga mörka natten igen,
som alltid dominerar och aldrig tar slut.
Nej, jag älskar inte livet,
detta mardrömsfångelse av plågor,
denna oändlighet av uselhet och låghet,
fulhet och ondska, grymhet och förtryck,
där det minst onda av allt
paradoxalt nog är just det oändliga lidandet,
som är det enda som håller livet i gång.

Raseriet

Hans raseri är farligare än någon annans
ty han ger det aldrig något utlopp.
Det är som en ständigt mer sjudande tryckkokare
men utan ventil.
Det gränslösa raseriets outhärdliga svarta förtvivlan
är som en orkan instängd i en vulkan
som i stället för att få explodera
riktar sig mot sig själv
och förbrinner inombords i självförtäring
mera plågsam än något helvete.
Och det är bara att låta honom brinna
i hans ensamhets isolerade förtäring
i den fasansfullaste av vredesstormar
vars infernaliska raseri är så våldsamt
att han aldrig kan dela det med någon annan.

Så gästar även du mig,
min bästa vän från barndomen,
vid midnattstimmens sannings ögonblick
när världen giver vika
för en värld av bättre drömmar,
tystnadens välsignelses fantomer,
andarnas moment av tidlös uppenbarelse
och deras chans att få materialiseras
genom from påminnelse av gamla minnen.
Käckast var du ibland alla
och den klokaste och tryggaste
med din gedigna kunskapsklippa
och naturliga kulturs socialdiplomati.
Du älskade lyrik,
och därför är det inte mer än rätt
att äntligen du får lyrik i eget namn
för blott din egen skull till din glorifiering
genom dem du var så trogen
att de alltid skall förbli dig lika trogna.
Trogenheten är mitt milda offer i all ödmjukhet
som väktaren som troget vakar
vid din rätt till ett ljus i all evighet
för all den varma trohet
som du aldrig någonsin förnekade en annan.

Jag älskar henne, men jag får aldrig bekänna det.
Jag får aldrig ens försöka göra henne till min.
Jag får aldrig andas ett ord av min kärlek
hur äkta den än är,
ty den risken kunde förstöra allt.
Låt mig blott få älska dig
om ock det måste bli i tystnad och på avstånd
utan tecken, utan språk och utan annat än ljuv tystnad
som må begrava kärleken för evigt
om blott den får bestå och vara äkta.

Kärleksdikt

Att meditera över kärlek
är att bara älska
utan att ens meditera.
Orden räcker inte till
när kärleken blott exploderar
utan att ta hänsyn till en själv.
Så drunknar man i egen produktion
av svindlande hysterisk kärleks tankekraft
och blir apatisk av sin egen offervilja
att allenast ge och det oändligt.
Det är blott naturligt.
Svik dig själv, men svik ej kärleken,
ty den allenast måste leva av dig själv
medan du själv är obetydlig utan den.
Allenast den som älskar lever.
Kärleken är källan till allt liv
och det enda liv som finns,
och mot den är allt annat blott
som vattendroppars intighet mot havet.

Vem är min älskade?
Jag vet inte.
Jag vet bara att jag älskar henne
vem hon än är.
Vad spelar väl då hennes utseende för roll
eller hur åtskilda vi är
när vi ändå kanske har varandra
i varandras tankar
och då jag åtminstone har henne
i mina tankar?
Det må bära eller brista,
men jag älskar henne ändå,
och hon må förlåta mig där för
att jag bär på denna belastning
helt frivilligt.

Det är inte så att jag hatar mänskligheten.
Jag hatar bara dess förnedring.
En relation som måste vara förnedrande
är sämre än ingen relation alls.
Och var finns den relation som inte kräver förnedring?
Bara hos de redan förnedrade,
främst alla redan färdiga offer
som bara finns på andra, säkra sidan livet
där ej jämmerdalens dödliga plågor och förnedring
längre kan hemsöka dem och vålla dem smärta,
den dödlighetens outhärdliga komplikation
som innebär den oundvikliga förnedring
som umgänget med den mänskliga lågheten måste innebära.
Är det då bättre att vara död?
Nej, men endast på den andra, säkra sidan livet
kan man ta skydd mot livets dödliga förnedring
och hålla sina ideal i säkerhet
för dödligt umgänges våldtäktsbenägenhet;
ty endast döden och de döda
får så länge de är döda och på andra sidan
vara i fred för livet.

Denna ohyggliga värld,
som bara går från elände till värre elände,
när skall du äntligen upphöra med din sjukdom,
vars namn är vanvett och aggressivitet,
övervåldets vidrighet och sexismens vanvettshysteri?
Det är inte synd om mänskligheten för att den lever,
men det är synd om den värld som den gör till sitt offer,
den levande natur den förstör och förgiftar och utplånar
med alla dess oskyldiga djur och oändlighet av mångfald
som människan i sin dårskap bara vill begränsa
för att slutligen förinta med sig själv
i sin vanvettssjukdom självdestruktivitet.
Människan är ett monster.
God är endast den människa som är död.

Det måste finnas en Gud.
Vi har inget val.
Annars är allting och livet förlorat.
Total ateism är den slutgiltiga kapitulationen
och det mest livsfientliga av allt,
ty det mest onaturliga av allt är att ge upp.
Om livet går med på att ge upp har det ingen mening,

därför måste det ha en mening,
eftersom det existerar,
och därför måste det finnas en Gud,
en idé över alla andra,
en konstruktivitet och eget initiativ
som leder det.
Så enkelt är det.

Ögonblicket

Välkommen tillbaka, min älskade vän.
Du dök upp just i sanningens ögonblick
fullkomligt oväntat såsom en ängel,
en Deus ex Machina såsom i triumf.
Det var pricken på i-et för resan,
det bästa tänkbara av tecken och omen,
och en kärlekens definitiva triumf.
Så kan kärleken segra helt improviserat,
helt oväntat blott genom sitt enastående väsen,
sin trohet och kontinuerliga ständiga närvaro
såsom en skyddsängel över allt liv och allt mänskligt.
Så slocknar ej kärleken någonsin utom blott för att bli påtänd på nytt
genom evighetsmystiska osynliga mekanismer
precis lika outrannsackliga som allestädes närvarande.

Enligt sonett 116

Två sinnens förening till ett kan aldrig brytas.
Kärleken är inte kärlek om den ändrar sig
och fogar sig efter förändringar eller låter sig kuvas.
Nej, inte den bittraste storm kan omskaka den,
tvärtom kan kriser och jordbävningar endast förstärka den,
då den lyser klarast i den mörkaste natten
och aldrig kan begränsas eller mätas hur man än försöker.
Kärleken står över tidsenlighetens och förgänglighetens narrspel
och är omöjlig att avtrubba intill domedagen.
Om detta ej stämmer och ej om och om igen bevisats
har aldrig någon älskat eller skrivit något ord om kärlek.

Massmedias ständigt nya bottenrekord

På 1800-talet var det kvalitet som gällde,
och om blott kvaliteten fanns publicerade förlagen vad som helst
och tacksamt, även de oläsligaste handskrifter.
Det var den tid då förlagen tog hand om sina författare
och gjorde allt de kunde för att jämna vägen för dem.
Sedan kom de båda världskrigens tidevarv
med alltfler författare som missbrukade ihjäl sig,
förföll till obegriplig modernism eller schizofreni,
medan biograferna alltmer tog över
från både teatrarna och de seriösa förlagen.
Men filmerna försökte dock slå vakt om kvaliteten
ända fram till 1963, när censuren försvann.
Några har beklagat det, andra inte.
Faktum är, att då blev det fritt fram för vad nonsens som helst,
med drogkulterna försvann all självkritik,
och rockmusiken överröstade med sitt skval
allt vackrare tal och melodier, så att dessa försvann
och skvalet blev lag och det enda som gällde kommersiellt
i varje form av media, så att dagslände-kulturkonsumtionen
blev hela världens allenarådande hjärntvätt.

De sista seriösa författarna hade för länge sedan utrotats
i tyska koncentrationsläger eller begravts levande av världskrigen
medan modernismens svaga nonsens bara väckte allergi
och motvilja med sin patetiska ynklighet.
Idag skrotas författare på löpande band
då de redan ihjälrefuserade är i majoritet
och aldrig släpps fram ens som döda.
En diktare idag får helt enkelt nöja sig med
om han kan hitta en enda läsare som orkar läsa honom gratis.
Dagslände-kulturkonsumtionens syndafloed
har med sitt skval och sitt oväsensnonsens gjort sitt yttersta
för att utrota allt det som gjorde kulturen värd att leva för.

Älskaren

Vad skall jag likna dig vid?
En ny gryning för mitt liv,
bättre än någon av alla de tidigare,
som alla slutade i nattsvart katastrof,
medan denna lovar motsatsen?
Vem är den skyldige till detta mirakel?
Din skönhet, eller din lille son?
Kanske båda,
men kanske mest av allt det underbara faktum,
att vår kärlek visat sig bestående
trots att du fått barn med en annan.
Ändå är jag nästan böjd att betrakta
detta underbara nyfödda gossebarn
som min egen son, hur befängt det än är,
men det är min hemlighet,
som dess rätta fader aldrig skall kunna ana.

Det älskande paret

Skulle jag inte få älska er,
om inte för annat så för er skönhets skull,
som ju överträffar solens och månens tillsammans;
månens i sin fullaste glans vid midnatt
och solens på sitt leendes sommarhimmel
blir blott bakgrundsmusik till er skönhet
tillsammans, du älskade mö
med ditt hår som en solskenskaskad
ned för ryggens blänkande mjukaste klippor
med din man mer romantisk
med nästan än rikare lejonman,
som om ni konkurrerade med varandra
om er skönhets rikedomars hårväxts generositet.
Så äger ni med er skönhet hela världen,
och ingen kan stå er emot,
ty sådan är skönheten och bör den vara:
allt besegrande i evighet.

Passionen

Hur högt kan jag älska dig
utan att förgås?
Hur långt kan jag driva mig
i kärlekens skenande störtlopp
utan att störta och falla?

Hur långt kan jag driva
mitt eget självplågeri
i den gränslösa kärlekens
oemotståndliga ursinnes- och vansinnesdrift?
Det är just det infernaliska kruxet,
att kärleken har inga gränser,
utan det må bära i evighet
eller inte alls.

Till Ann-Kristin

Idealism är kärlek
och livets enda mening
och det enda som skapar liv
genom sitt eget väsens märkvärdighet
som bara är andlig expansionskraft
som allena har kraften att skapa något av intet
varigenom allt liv kommer till
som av ingenting,
men fastän kärleken aldrig synes
så känns den desto mer
och utgör egentligen all den enda verklighet
som spelar någon roll.

Kafkaiseringen

Regelverkets tumskruvar på allt som kan röra sig,
dess forcerade förstoppning av all initiativkraft,
dess broms och käppar i hjulen på allt som försöker gå runt
blir till slut en större apparat än hela samhällsmaskineriet,
lagbokens bestämmelser blir tyngre än hela fartyget
som till slut bara kan röra sig i säkerhet med att stå stilla,
regelverket och det statliga utsugningssystemet blir som en binnikemask
som bara växer sig fetare på individens bekostnad,
som hotar stupa som offer och martyr för ren statlig parasitism.
Hur långt får det lov att gå innan hela systemet kollapsar?
Tyvärr är svenskarna så världsbäst i sin undfallande godtrogenhet
att deras stat vet att utnyttja dem till maximum
innan de ens vågar pipa.

En löjlig människas trosbekännelse

Jag bara frågar:
Är det fel att älska allt som är vackert
i en värld som storknar i fulhet?
Är det fel att hålla sig till outslitlig musik märkt av skönhet och kvalitet
i en värld där högtalarna dominerar och dränker en med ljud och skval?
Är det fel att älska de små oaser av fri natur som finns kvar
i en värld nästan helt denaturaliserad av skenande miljöförstöring?
Är det fel att ägna sig åt att läsa goda böcker
och att älska dem och deras kunskap
i en värld där analfabetismen nästan obligatoriskt tvingas på en
genom massmediernas ständigt försämrade och mer fördummande kvalitet,
medan de nästan ensamma får behärska människans informationsinflöde?
Är det fel att slå vakt om historien och sanningen
där dessa alltmera sätts på undantag
och förträngs såsom ovidkommande och obehagliga?
Är det fel att slå vakt om eviga värden
i en värld där penningvärdet gjorts till högsta bestämmande lag
trots dess opålitlighet, fluktuationer och förgänglighet?

Är det fel att motverka kvantitetssamhället med att verka för kvalitet?
Är det fel att ägna sig åt det mänskliga i en värld av omänsklighet?
Kort sagt, jag bara frågar.

Skvalsamhällets pappersblommor

Frossa du bara i massmedialt raseri,
låt paljetterna blomma i flärdens barbariska origami,
inget är seriöst,
det är blott utförsbacken i ständig acceleration som nu gäller,
och ju högre fart, desto bättre,
och ju fler som blir överkörda och körda i diket,
ju mer kvaliteten blir överkörd av kvantiteten, dess bättre —
det är blott att smita och klara sig undan allt ansvar
för skvalsamhällets hysterik i dess skenande avart
mot ständigt förtyglad ytlighet,
ständigt tilltagande vulgarisering av allting vulgärt
och med såpornas skrattkörer dränkande all eftertanke
i massmediala hjärntvätten av alla som faller för frestelsen
att se på TV och frossa i flamsig reklam
och studera den larmande dagspressens skvaller
av nonsens och tomhet och strunt utan ände.

Vems är skulden?

Alla vet att det är fel, men ingen gör något åt saken.
Det är kommersialismens förbannelse, som gör all eftertanke omöjlig
då den tvingar folk att förtränga och utesluta allt
som inte har med krasst förvärv att göra.
Därför visas nästan bara skräp på TV med reklaminslag
som ingen önskar och som fördärvar allt,
som om det ej var nog att alla kulturprogram,
(exempelvis Chopintävlingen från Polen,
som äger rum blott vart femte år
och televisas över hela världen utom i Sverige,
skrotas ifrån början såsom något uteslutet och okommersiellt,
som om i Sverige det var Berlusconi som bestämde med sin fjantkultur.
Och därför skenar världen allt vildare med i allmänhetens miljöförstörelseskarusell
med amerikansk president förnekande all förekomst av någon växthuseffekt
då han har högsta ansvaret för ekonomin i världen
medan New Orleans går åt helvete
och orkanerna bara accelererar och muterar och multiplicerar sig
frammanade och maximerade av bilavgasernas förgiftande av atmosfären
så att haven snart väl börjar koka av tyfoner.
Var det samma sak som hände när civilisationen före Noak
sveptes bort av kanske människornas självförvållade syndafloed?
Vems är då skulden? Den är din och min
så länge vi förtränger saken och ej ens tar något ansvar för vår egen del.

En liten tibetansk by

Husen ligger trångt vid rännstensgränder,
gamla slitna ruckel med mest hål och springor,
någon plansch från bättre världar,
trångt i bykaféet med nedsuttna bänkar,
men med lyckliga stamgäster, bara solskensansikten,
en liten koloni av hundra landsflyktiga tibetaner,
en hel värld av poesi och drömmar, optimism och längtan,
ingen sorg men bara hopp — och glädje i intim gemenskap.

Kan det vara bättre? Mikrokosmos företer ej sällan
i förtryckt förminskning en betydligt bättre värld
än världen utanför, som ockuperar andra länder
och fördriver tibetaner i exil.
I rännstensgränden sipprar poesin
mer gyllene och varmt än någon välfärd.

Skuggor

Skuggorna förlängs,
medvetandet förträngs,
ger vika för melankoli
i dunkla drömmars symfoni
förklädd i sjuka stämningars bedövning.
Varför upplevs detta negativt
när livet blott är positivt
som glädjens fackla i världsrymdens natt?
Jag kan ej fatta det,
det måste vara vekhet,
ty allt vett förbjuder schack och matt.
Vik hädan, skuggor och förtrollning,
låt mig leva blott för ljus och gryning,
ty livets enda lag är liv i evighet.

Maktmaffian

Syndromet är universellt och fasansfullt.
En grupp får makt och etablerar sig,
konsoliderar sig, befäster sig,
och börjar så stagnera i sin självgodhet
att korruption och utpressning blir accepterade,
kritik och oppositionella element elimineras,
och så har vi maffian som bestämmer allt
med godtycke och orättvisa sanktioner
med ursikten att individen bör ge vika för systemet.
Men det håller aldrig.
Olof Palme gjorde sig till den mest hatade av svenskar
med att motarbeta Strasbourgtribunalen och Gustaf Petrén
i sitt försvar av sitt system av makt och orättvisa
mot allt individuellt initiativ och krav på frihet.
Men en individ kan aldrig köras över utan att han reagerar,
och hans hämnd blir alltid aktuell förr eller senare.

Idealismens förkastlighet

Trenne ting har styrt mitt liv,
som jag förblivit trogen till
fast omvärlden blott gett mig fan för det.

Det första är min kärlek:
jag blev alltid alltför kär och alltför lätt
och var min kärlek alltid trogen
som en dåre i blind hopplös envishet.

Jag satte sanningen som livets högsta vattenmärke
medan omvärlden blott gav mig lögnens överhöghet
grymt bevisad genom orättvisan.

Slutligen var jag en dyrkare av skönheten,
ett hopplöst fall i denna fula värld,
där allt som ej är fult är satt på undantag,
utrotningshotat och förklarat i utdöende.

Har jag haft fel i denna trohet
mot så otidsenliga tre ting?
Det har man icke i så fall förmått bevisa
trots överväldigande kraftansträngningar
i Jantelagens efterföljds futilitet,
den fåfångaste och dummaste
av alla orättvisa lagar.

ur Bo Olssons (s)krönika

Gruvligt grävväder

Gravarnas gruvliga grogrund
gräver sig ner i minnenas dal
Gräsligt är gräset som växer så svart
i den dånande trumhinnans sal
Man grämer sig nesligt i gråhetens kvart
Vålnader vrålar i skarornas kör utan tal
Så dammas man av uti dimmornas samfund
och inget blir kvar av logikspelets lathund

Retorisk erotik eller erotisk retorik?

Det ena utesluter inte det andra.
Även oratorer är verksamma i sängen.
Men kan erotik och retorik praktiseras samtidigt?
Det kanske inte är att rekommendera.
I intima sammanhang blir retoriken tröttsam,
och partnern blir bombad och plomberad i stället för tvärtom.
Ingenting är mera outhärdligt än monotologi,
och i sängen är den helt förfelad,
ty vad är sällskap i sängen utan dialog?
Kanske det är klokast att förpassa retoriken till parlament och predikstol
och hålla erotiken därifrån.

Traumat Anna Lindh

Den idealiska politikern
alldeles ovanligt klar och klok både som svensk och politiker,
en av de ytterst få politiker som med Vaclav Havel
vågade ta ställning mot förtrycket i Tibet
och kvinna dessutom,
och mor, och vacker,
vettlöst mördad av en galning som visste vad han gjorde,
som visste exakt vem han mördade och som avsåg att mörda henne
utan anledning. Man skyller det på hans droger –
han gick på rohypnol och andra gifter
som läkare skrivit ut åt honom för att de inte ville hjälpa honom,
ett isolerat invandrarbarn utan rötter,
förgiftad av ett distansierat samhälle,
som han sökte hämnd på
genom dess mest oskyldiga människa.

Bara en bar barbar

Gräm dig, du grove grobian,
ty granatäpplets grenars gränslösa gränsländ
grusar gruvligen grävlingens gryts alla gruvgångar
så grevens grevéost blir gravad med gröten.
Upprinnelsen till detta nonsens var Letnanys Bar Barbar
där Barbara bar bar bar hand på bartendern
till men för all menighets meningslöshets mesta menstruationer.
Så menade mesen i menlöshetens mentalitetsträsk
ett obotligt bottennapp till båtnad för bodens bottiner
där allting, liksom i Letnanys Bar Barbar, gick runt för lösa boliner.

Drömmande drönare

Den som sover syndar inte.
Den som drömmer syndar inte.
Många människor är bara snälla när de sover.
Hur är det då med drönares drömskhet?
De häcklas för sin lättja,
de utdöms som parasiter,
men faktum är att de syndar inte,
och det är inget fel på deras drömmar.
Om dem kan det rentav sägas,
att de inte bara är snälla när de sover.

Symptomet

Vaknar du varje morgon i kallsvett
med allt ogjort som din första tanke,
allt vad du inte hunnit med och måste göra?
Kastar du i dig frukosten med kaffet så svart som möjligt
och helst inget annat?
Är ditt skrivbord mer belamrat än naturen med alla vinterns drivor?
Blir du aldrig av med pappershögarna
men ser dem bara växa,
ju mer du försöker åtgärda dem?
Hinner du inte med lunchen?
Är det enda som får dig att klara eftermiddagen
kaffepausen klockan tre med ännu svartare kaffe?
Ser du följaktligen allting i svart?
Hinner du inte med nånting?
Har du därför ständigt dåligt samvete?
Kan du inte sova utan mera kaffe?
Sover du dåligt?
Då är du inte mer än normal
och har samma symptom som de flesta i Västvärlden:
den gudomliga Stressen,
hela västvärldens dödligaste sjukdom
och den mest utbredda.

P.S. "Stress – självanammad sjukdom med symptomet att man desto mindre hinner med någonting ju mer man har att göra, vilket leder in i en ond cirkel av självupptagenhet utan att man får någonting gjort för att man menar sig inte hinna med någonting. Den befintliga evigheten till trots upplevs tiden som en bristvara. Symptomatiskt är även att den drabbade vägrar erkänna tillståndet som sjukdom och att han vägrar bli av med det, som i ett slags helt frivillig självplågarpsykos."

Grått nytt hår

Man får vara glad om man har något strå kvar över huvud taget.
Kalufsen är det inte mycket bevänt med längre.
Somliga roar sig med att polera och finslipa flinten,
medan kippans ursprungliga syfte var att skydda flinten mot solbränna.
Men varför blir det aldrig någon flint på hakan eller läppen?
Till och med vissa damer blir aldrig av med sina mustascher.
Låt håret växa så länge det går!
Vad gör det om det grånar eller vitnar,
så länge du ännu har hår!

Pratmakarlådan

Vem pratar mest och bäst?
Politiker har monopol på gamet
men pratar sämst, om man får tro på vad de säger,
för de snackar mest ju bara skit mest om varandra.
Och vem kan stoppa dem?
Det gäller ju i vår demokrati att vi har yttrandefrihet,
med dock ett undantag:
allenast kungen får ej säga vad han vill,
och om han gör det missförstås det av politikerna
och görs det om till motsatsen av vad han menade.
Alltså: allenast munväderspolitiker har yttrandefrihet,
för har man andra åsikter än dem så bör man hålla käften,
särskilt om man vågar säga vad man tycker.

Det våldtagna barnet

Skriet tränger inte fram.
Man är begravnen levande,
och skriet kvävs i mörkret
av likgiltighetens svarta övermakt,
mer fasaväckande än någon levande tortyr,
som reducerar en till mördad tystnad
utan rätt och talan, utan mänskovärde,
utan något annat än en evig skräck
som följeslagare mer mörk än natten varje dag,
som släcker dagens ljus, ersätter det med vanmakt
och paralyserar livet, dödar allt livstecken,
dömer dig till evig kronisk hopplös ensamhet
med döden som det enda kvar att hoppas på
som en befrielse ur livets värsta fälla:
att berövas livet men likväl få ha det kvar
men utan att det mer får leva.

Det ihjälamerikaniserade samhället

Inte konstigt att samhället är så sjukt när det är så amerikaniserat.
Snart blir det väl lag på att man inte får äta annan mat än hamburgare och Coca-Cola.
Snart får man väl inte lov att köpa och lyssna på annan musik än hårdrock.
Snart får man väl inte lov att tala engelska mera utom med amerikansk accent.
Snart får det väl bara visas filmer med bara våld och sex på amerikanska.
Snart blir väl höghus och skyskrapor de enda tillåtna standardbyggnaderna,
då de ändå tränger ut alla andra – av kommersiella skäl.
Läs kommersialisering för amerikanisering – det är samma sak,
där den högsta lagen är att penningen är viktigare än människan,
vilket medför, att kultur får icke finnas om den icke är lönsam,
våldets slagkraft har företräde framför skönhetsens mjukhet,

musikens volym är viktigare än dess skönhet, då volymen ändå dränker skönheten,
och smak, kunskap, estetik och normer är utan talan i samhället
då de bara är teoretiska begrepp utan kommersiell gångbarhet.
Inte konstigt då att folk blir fyllon och narkomaner,
psykiskt sjuka och utbrända,
då de hela livet utsätts för massmedial hjärntvätt av bara fulhet, hårdhet och skadlighet.
Inte konstigt då att hela världen gör uppror mot globaliseringen,
då ju hela naturen tycks göra uppror mot hela mänskligheten.

Trauma 68

Året då kvaliteten skrotades för meningslöst våld
genom destruktivt uppror för förstörelsens egen skull
sade Ingmar Bergman, att det utom Sverige bara var i Kina
som studenter och elever angrep sina egna lärare.
Kulturrevolutionen i Kina förstörde definitivt Kinas mångtusenåriga kultur,
och i Sverige fick ingenting vara fint längre.
Skådespelare tvingades i exil från sina egna teatrar,
och hade man inte rätt ideologi var man automatiskt svartlistad,
uträknad, utesluten, dödförklarad politiskt och kulturellt.

Vi har aldrig hämtat oss från traumat.
Kvaliteten har aldrig fått komma tillbaka.
All kulturell finhet är fortfarande bannlyst och tabu,
förvisad till Sibirien som icke önskvärd,
och har sedan dess fått kämpa för att överleva åtminstone i underjorden,
den första kretsen kallad Limbo
där de kulturella traditionalisterna förblir lika trogna
som de grekiska filosoferna från det fallna Hellas dagar.

Gåtan

Det är inget fel på dig fast alla dina skor tycks vara vänsterskor.
Det är inte ditt fel att slipsknuten gått i baklås.
Att du bara kör fel och kommer fel är helt normalt.
Förvånas inte över att allt vad du hör spränger dina öron.
Att du blir upprörd över minsta småsak är inte så konstigt.
Det hör till saken att man förföljs av punkteringsepidemier.
Konspirationerna finns överallt och alla är riktade mot dig.
Alla har fel och bara du har rätt.
Hela världen snurrar åt fel håll,
och ingenting stämmer längre.
Hur du än räknar blir alla summor fel och olika varje gång.
Du somnar när du inte ska och ligger vaken hela natten,
och ingen har så mycket att oro sig över som du.
Allt är helt naturligt, och du är bara utbränd
som alla andra blir förr eller senare.
Det är bara att acceptera,
och det enda du kan göra åt saken är ingenting,
ty alla åtgärder bara förvärrar tillståndet.
Kritiskt? Inte alls.
Vi skall alla den vägen vandra,
och vi har alla ett dike vid sidan av vägen
att kunna slå oss ned i vid behov.

Hårda bud på djupa vatten

Mitt i krisernas anstormningar
trampar man vatten i hotenas malstömmars ekorrhjul
och ser fram mot årsmötets Harmageddon som en giljotin
med sin tvättade hals.

Ej är det mycket att hoppas på
men mycket att stålsätta sig mot,
både järnbörd och jännätter, stålbad och durkslag.
I bästa fall klarar man av att uthärda det värsta
så att man överlever tills vidare i ännu en frist,
ännu en framflyttning av schavottbesöket,
det slutliga avträdetets snöpliga snörpning,
det äntliga avskedets lättnad,
när man kommer ut och blir fri
och man prisar sig salig för att ha kommit undan.

Bilbomben

Bilen var laddad.
När grabben öppnade dörren smällde hela bilen av.
Den blev mer än bara kvaddad
och grabben blev av med labben.
Man hittade lösa fingrar i rännstenen efteråt.
Den ligan går alltid omkring och är laddad.
Det är den nya djungelns lag: man skjuter först och frågar sen,
som Bush när han bombade ut Irak för dess massförstörelsevapen.
Han var bombad redan innan han blev president.
Det skulle behövas självutlösningmekanismer på brutala politiker
så dom kunde smälla av innan dom går och bombar omvärlden
i onödan, som grabben som blev av med labben.

Christiania

Ditt Christiania är i fara.
Blinda myndigheter och politiker
vill stänga EU:s enda fria zon
och skrota den med alla dess bohemer,
som dock äro människor med samma rätt att leva
som politiker och myndigheter.
Skillnaden är den att de ej har nån makt.
Då de valt fria liv i ekonomiskt oberoende
av stat, system, kommun och egoism-kapitalism
så måste de bli offer för allt det de gjort sig fria från:
kapitalistisk myndighet och politik.
Är det då rättvist?
Nej, det är den vanliga huliganismen
som blott lever på att vandra över lik
för egoistisk och opportunistisk strävans skull
legaliserad och förklädd i överhetens rätt
att köra över oskyldiga offer.
Aldrig att det leder till det minsta gott,
och deras egoistiska kortsiktiga opportunistisk
är nyckeln till historiens hemlighet
att mänsklighetens samhälle försämras oavlåtligen
i namn av dehumanisering och denaturalisering.

Mänsklighetens största last

Alla ägnar sig åt den med förkärlek.
Det är ett tema med oändliga variationer,
men temat är alltid detsamma:
ju värre det blir, desto större envishet och energi.
"Envis som synden" heter det,
men den synden är en baggis
mot den ständigt tilltagande frenesin
i en överarbetning som en gång har börjat.
En poet kan fila på sina rader tills ingenting är kvar
och är ändå inte nöjd.
Målare smetar centimetertjockt på sina dukar utan att det blir bra,
och kvinnor gör det på sina ansikten.
Skulptören hackar sönder sin staty hellre än att den någonsin blir färdig,
Dostojevskijs romaner blev aldrig fullbordade hur långa de än blev,
och arbetsnarkomanen ska vi inte tala om,
som bara lever för att göra det värre för sig själv.
Muslimska fanatiker bombar sina egna,
som om de inte var tillräckligt bombade redan,
och politikerna håller bara låda tills skinnklådan blir skinklåda;
matvraken äter ihjäl sig, och anorexisterna svälter ihjäl sig.
Hela världen är bara en enda omfattande överarbetning
som till råga på eländet aldrig ens blir klar
utan bara blir värre hela tiden.

Teater utan publik

Vad gör det att publiken har gått hem?
Vad gör det att teaterbyrån alltid är stängd?
Vad gör det att pjäserna inte spelas?
Vad gör det att skådespelarna går arbetslösa
och har kastats ut från teatern,
inte för att de spelade dåligt teater
men för att de var politiskt obehöriga
och därför bannlysta som kättare av modets tyranni
som bara kräver ytlighetens trends följksamhet
och sanktionerar mobbning av allt okonventionellt
(läs: antimodernistiskt, klassiskt, vackert och traditionellt).
Teatern lever ändå med dess ospelade pjäser
vilkas karaktärer aldrig dör men lever sina egna liv
i tidlöshetens oförglömlighet och evighet.

Den röda näsan

Det är lätt att förbränna sig.
Ett sätt är att sätta näsan mot spisen.
Det är ett dåligt sätt.
Ett annat sätt är att helt enkelt arbeta ihjäl sig.
Det är ett bättre sätt.
Men det finns olika metoder.
Journalisten hetsar ihjäl sig
under ständig förbränning av sprit, kaffe och cigaretter.
Det är ingen vits med det.
Knegaren bara håller på tills han stupar,
och när han stupar är det kört.
Karriärlisten bara håller på och klättrar hela tiden,
högre och högre, så att han av en naturlig nödvändighet

till slut bara måste ramla ner och slå sig fördärvad.
Sedan är han färdig, föraktad och utbränd för resten av livet.
Nej, den bästa röda näsan får man av att sitta i solen
och helst bara njuta med helst en nådig dryck
som aldrig tar slut, typ portvin.
Det är en oskyldig förbränning,
då bara näsan blir röd och man själv blir nöjd
och alltid kan fortsätta lite till.

Arbetslöshetens välsignelser

Man slipper gå till jobbet.
Man slipper stiga upp på morgonen.
Man slipper jäkt och stress.
Man slipper tänka på karriären.
Man slipper bråka med arbetskamraterna.
Man slipper förtryckas av chefen.
Man slipper hetsas av konkurrenskravet.
Man blir av med prestationsångesten.
Man slipper tänka på armsvetten och fotsvetten.
Man slipper raka sig vareviga dag.
Man slipper trängas på buss och spårvagn
under den värsta rusningstiden, när alla andra gör det.
Man slipper pressa sig med kaffe och cigaretter hela tiden.
Man slipper leva.

Grön vinter

Grådask och regnslask vareviga dag
frosträtter till midsommar
mörkt som i november
stormar och dån som i tropisk tyfon
går man ut med paraply blåser det avigt,
eller man blåser bort med det –
man vadar i trädgården,
gräsmattan är ett träsk,
kylan utomhus ger råhet inomhus,
man bara fryser hela sommaren,
och det regnar vareviga dag till förbannelse –
så går hela semestern,
som bara regnar bort och rinner ut i sanden –
surare kan det inte bli.
Vem var det som sa att nordisk sommar är den vackraste i världen?
Han måste ha haft en sjuklig förkärlek för regn
hela sommaren

I samma U-båt

Det gäller att sitta rätt i båten.
Den kan ju kantra.
Därför är U-båten säkrast
som aldrig kan kantra
och som ändå kan nå botten utan att sjunka.
Men är den så säker egentligen?
Många föredrar att sitta i öppen båt
så att man åtminstone kan simma i land
om något skulle hända
I U-båten sitter man fast,
och fastnar man i botten hjälper inte ens simkunnighet.
I-länder och U-länder har samma skillnad,

det vill säga egentligen ingen skillnad alls.
I U-landet kan man inte få det sämre,
man kan bara få det bättre,
men ändå föredrar vi att vara i I-landet
där man bara kan få det sämre
genom välfärdssamhällets benägenhet
för fördubblad Alzheimerfrekvens och hjärtbesvär
genom övergödning, öl, cigaretter och stress
för stillasittande fetma att frodas med
och stroke som någonting nästan oundvikligt.
Många föredrar därför en existens under ytan
helst i U-land, där livet är billigare
och man slipper terroriseras av lapplisar,
trafikpoliser som sätter fast en med dryga böter
för ingenting, en finansminister som bestjäl folket
och sticker till Portugal för pengarna
och så vidare.
Klokast i landet är kanske därför Henning Mankell
som håller sig ur vägen i världens fattigaste land.

Hemma i stämnet

Avgrundsdjupen döljer många fula fiskar.
Samma lugnt i bottenlösa gravar.
Bakom varje hörn lurar en glupsk och trilsk fisk
som döljer sig bakom attraktiva fasader
av ordning och anständighet, fernissa och parfym
för att dölja tänderna och girigheten.
Lita aldrig på en charmöring,
glada laxar bara stökar till det,
tonsillen ljuder inte alltid så vackert
och är mycket mer än en korsning mellan tonfisk osh sill,
och ingen rom är mer försåtlig än löjrommen.
Fina fisken döljer många ben,
och ingen fisk är befri hur litet den än spatserar.
Oskyldigast är väl slamkryporen,
som bara döljer sig på botten och aldrig sticker upp
utom för att kolla läget med ögonen på skaft
så att det inte simmar förbi någon löjlig löja
utan att bjuda på ett glas löjrom,
så att fler än bara löjorna kan dra löje över sig.

Grävlingars gräsliga gräl i gruvliga gryt
grämer angränsande grannars grannsämjas grogrund
till vederlag för vädurars vedervärdiga väderlek
som släpps med slappaste lössläppthet.
Det gäller att inte hänga läpp för att man blir hängd
offentligt i den officiella orättvisans blindhets namn,
då man åtminstone kan sprattla ordentligt i snaran
till förtjusning för gamar, gorillor och grannar,
skräcködlor och andra drakar,
som bara drillar drucket när de vädrar skadeglädje –
låt oss inte glömma, att offentliga avrättningar
var forna tiders främsta folknöje
som alltid drog större massor till sig
än någonting mindre barbariskt, fullt och gräsligt.
Vad vill jag därmed ha sagt?
Ju mindre sagt därom, desto bättre.

Invasionen.

Det kan drabba vem som helst och drabbar vanligen oskyldiga.
De kommer i massor och ingenting kan hejda dem.
De kan komma vilken smygväg som helst,
och man märker dem inte förrän de är etablerade i en masskoloni av myriader.
Det värsta är lukten av dem: de sprider en sötaktig rutten stank
som i sin fränhet gör sig påmind överallt och sätter sig i kläderna.
Kommer de upp genom vasken från grannen?
Eller genom fönstret från någons försummade krukväxter?
Larvar de sig i kaffesumpen eller i avloppet?
En sak är säker: har man en enda banan svävar man i livsfara,
ty bananen är deras kärnenergi som utlöser deras kedjereaktion
som om den väl kommer i gång ingen mer kan stoppa.
Sedan är det bara att acceptera att man har bananflugor överallt och ge allt hopp förlorat.
Sedan följer veckor av nödtvungna korståg under rigorösaste anticimexdisciplin:
allt måste plastas in, all mat, alla sopor, alla krukväxter, all frukt,
och slaget blir oändligt tålmodsprövande och tar aldrig slut.
Enda sättet att döda dem är nämligen en och en.
De är pyttesmå och pilsnabba.
Man måste jaga dem med förstöringsglas
och med lömskhet ta dem bakifrån
och därvid hålla andan,
så att de inte varnas av din andedräkt eller dina vibrationer.
Det är en loppcircusmardröm,
och så fort man tror sig ha segrat
dyker det upp nya kullar från ingenstans.
Det är världens äckligaste flygfä,
och det långa hårda kriget mot dem blir förödande och uppsplitande
då ingen annan metod hjälper
än att överrumpla dem bakifrån en och en och hålla andan.

Refuseringen

Vi beklagar djupt, men vi måste refusera dig.
Det spelar ingen roll hur bra du skriver.
Du faller nämligen inte inom ramen för vår smak,
och din stil passar inte våra läsare.
Felet med dig är att du inte faller inom någon ram,
och passar man inte in i något fack får man finna sig i att stå utanför.
Ditt språk är för ordrikt, din stil är för stiliserad,
dina berättelser är för klara, din realism är för konkret,
dina karaktärer är för personliga, och din fantasi är för fantastisk.
Kort sagt, du är för annorlunda och dessutom överkvalificerad,
och det finns ingenting som är mera omöjligt och förbjudet i vårt samhälle än det.
Se det som en andlig tvångströja,
så att din andlighet inte skall sippra ut utanför dig själv.
Alltså måste vi vägra att publicera dig,
då jobbet att omredigera och anpassa dig skulle bli för digert.
Vänd dig till ett annat förlag,
men jag är säker på att alla andra förlag tänker som vi,
ty vi måste alla tänka på försörjningen,
och då är alla utbölingar tabu.
Alltså återstår för dig endast Byråådan.
Eller häng ut dig på nätet.
Där kan folk läsa dig utan att behöva betala för det,
och där kan du publicera dig utan att få dina alster omgjorda och censurerade
av inskränkta och penningsjuka förläggare.

Paraplyparadigm

Jag är trött och vill inte längre leva,
ty jag har fått nog av trasiga paraplyer,
att alltid hamna mitt i blåsten
och utsättas för slagregn utan måtta
vars enda mening är att jävlas med mänskorna
utan anledning.

Jag är trött på alla slitna paraplyer
som bara spretar ut med sina stålskelett
åt alla håll
och aldrig skyddar,
ty blåsten tar en alltid bakifrån
och vränger ut och in på paraplyet
medan alla människor ser på och skrattar
åt ens väderbitna nakenhet,
ty ingen mänska är så naken
som ett offer för omänskligt slagregn
mitt i blåsten med ett trasigt paraply.

Bortkastad möda

Det dummaste slöseri man kan missbruka livet genom är att utsätta sig för risken att ha tråkigt.

Vinteruppförsbacken

Vinteruppförsbacken har börjat
med snö och tö och blöt möda i förödande grötslask och halka,
så för ett steg framåt halkar man två steg bakåt
i uppförsbacken som aldrig tar slut
men bara blir längre hela tiden
i samma takt som dagarna blir kortare
och ljuset blir mörkare och mindre
för att till slut försvinna helt
bortom horisonten för vårt medvetande
som sjunker in i alkoholsångens
ständigt mer förmörkade bakfylla
där den sover ut i någon snödriva
för att vakna upp i fullständig slaskighet
när julen är över och räkningarna kommer....

Heja Gudrun!

Bravo, Gudrun! Det gjorde du verkligen bra! Fram för ett ensidigt feministiskt riksdagsparti, det är just vad som behövs i Sverige, då ett sådant alltid har saknats! Med den gränslösa popularitet du åtnjuter kommer partiet genast att omfatta halva befolkningen och mer därtill, då även alla manliga feminister kommer att ställa upp. Resultatet blir omedelbart riksdagsmajoritet för Partiet, och då först kan Riksdagen äntligen börja ägna sig åt väsentligheter och få någonting gjort, som att sparka ut alla män ur Riksdagen (utom de feminina), avskaffa alla skatter för kvinnor och dubbla skatterna för alla män, och så äntligen debattera det enda som egentligen betyder något här i livet: katter och krukväxter.

Midvinterdikt.

Midvinternattens köld går tunga fjät
över gravarnas gravallvarliga tystnads hårdhet,
den svåraste av all sömn att vakna upp ur,
men plötsligt vänder dygnet på sin axel
och allt blir ljus och fröjd och hysterisk glädje
av bara farten efter dygnets totala helomvändning
med oöverskådliga psykologiska konsekvenser
för gemene mans fatalistiska midvinterhopplöshet
som plötsligt på en enda sekund vänds till motsatsen
bara genom den totala säkerhetens kunskap
om att vi nu går mot ljusare tider oavbrutet
i ett helt halvår framöver!
Plötsligt vaknar allting positivt upp till hysterisk glädjeyra
visserligen inte utan påbackning av nubben till sillen
och några supar välbehövlig whisky mot kallstarten,
vilket helt mirakulöst även vänder nya blad
i vänskapens innerlighets livsnödvändiga relationer,
det enda fullkomligt ovärderliga som livet egentligen har att erbjuda.

Klaga högt, mitt sjuka hjärta
över all din sjuka smärta
som förödande i vågors glöd
brister ut i klagan över sorg och död.
Rena flöden öser öden ner i döden
som gör rent hus genom vågors brus
som ej lämnar kvar ett enda hus.
Där levde de i sus och dus i paradiset ljus
när havet drog sig lugnt tillbaka
för att därpå förorsaka
syndaflodsförintelse i havets dåm och dom.
Men tyst! Där viskade en röst i lönndom
hemligen om farliga experiment
från ön Diego Garcia långt bortom haven.
Tyst! Om manipulativa element
kan laborera seismologiskt efter eget skön
så gagnas ingen mer av någon bön.
Då är det bäst att tuga mera intensivt än graven
med en tystnad mer öronbedövande än haven.

Paralysanalys

Som kvinnan i Nagasaki
uttryckslös och stel som en sten
inför det ofattbara helvetet
av bara rykande ruiner
av vad som en gång var hennes stad
står som en skugga av en zombie
och kan inte ens känna chocken.
Den är för ofattbar.
Den går inte att analysera.
Den går inte att acceptera.
Den går inte att känna,
utan man bara står där
som en uttryckslös staty
lika nollställd själv
som den totala förintelsens ruiner
av en hel värld av liv och känslor,
värme, mänsklighet och minnen

som plötsligt är lika bortblåsta
som om de aldrig någonsin funnits.
Man måste bli ruinerad själv
känslomässigt och psykologiskt
och inte ha någonting annat kvar
än den paralyserade urblåsta fasaden
med dess absolut nollställda tomhet.

Skrotaren eller Bäst efter...

Bäst efter datum har jag passerat
någon gång i stenåldern av min ungdom
när jag alldeles för tidigt
överlevde mig själv
för att sedan dess bara skrota –
en gatsopare gör större nytta
än vad jag har gjort under mitt liv.
'Skrotare' är min enda hedervärda titel
och det enda jag har att vara stolt över
som en som efter baksmällan
kommer på den snilleblixten
att han blev bäst efter att ha överlevt sig själv.

Smockan

Lars Hillersberg är död,
men hans smockor lever ännu,
odödliga genom sin rättmätighet
åt höger och vänster,
framför allt mot politikerna,
de dystra byråkraternas gudfäder,
som ingen klädde av mera nakna
än Hillersberg med sina sylvassa skämt,
de roligaste i världen.
Endast han kunde få oss att skratta åt politikerna,
medan de själva bara kan få oss att gråta.

Vad skiljer människorna från djuren?

Alla män är djur, påstår kvinnorna.
Ett uttalande omöjligt att jäva.
Men, ursäkta mig, är det inte möjligen så
att även alla kvinnor kan vara djur?
Är det inte möjligen så,
att även de dagligen måste pissa och skita
som alla djur?
Vad skiljer oss från djuren?
Det vet vi inte, om det är något alls,
ty föga vet vi om djurens tänkesätt,
vi har aldrig blivit kloka på deras grammatik,
vi vet att valar kan sjunga
och att fladdermöss hör bättre än vi,
vi vet inte hur djuren filosoferar,
men vi vet att de omedelbart reagerade
och stack till skogs upp i bergen
inför Tsunamikatastrofen
medan alla dumma människor bara såg på,
inklusive kvinnorna.
Om alla män är djur så är alla kvinnor det också,
men, ursäkta mig, jag tror nog och tycker nog
att djuren är ett bättre släkte än vi människor.

Fyllot på backen

Vad spelar sängen för roll, bara man får sova?
Inte ens den eviga sömnen kan vara bättre.
Väck mig inte, ty jag sover den saliges sömn,
för vilken ingen ställning kan vara obekvä,
vare sig i kylan eller på bar backe;
ty fyllan och villan har vaggat mig till ro,
och jag kan inte sova bättre.

Mörkrets ljus

Vem behöver bekymra sig om sorg och depressioner
som har musiken?
Vad behövs för sol i vintermörker
när musikens själ är klarare än solen?
Vad behövs det väl för sprit och droger
när man kan berusa sig med ren musik
som därtill kräver klara hjärnor
samtidigt som den befriar dem från oklarhet?
Vad kan det finnas för ett högre livselixir
än den skönhet i musiken
som transcenderar allt ont och fult i världen
med en självklarhetens suveränitet?
Jag struntar i all världen och all mänskligheten
bara jag får behålla musiken i min själ
som mer tillräcklig än all mänsklig självtillräcklighet.

Ehecs häckelände

Det är inte alls roligt.
Det sipprar utan att man kan stänga kranen.
Det är värre än tortyren av en droppande kran,
ty kranen droppar i byxorna.
Dessutom stinker det,
och stanken är högst personlig
som man tar med sig vart man än går
och delar med vem man än träffar
hur litet man både själv och de önskar det.
Det är värre än en baksmälla,
ty den går inte över,
och man är helt handikappad
förvisad till en värre stol än rullstolen.
Kort sagt, det är inte roligt.

Den väderspännande Bush

"Självklart," sa Bush.
"Det finns ingen växthuseffekt
eftersom vi tjänar pengar på den."
Före elfte september fanns det inga terrorister heller
eftersom han tjänade pengar på dem.
Efter elfte september har det bara funnits terrorister
att bekämpa med alla vapen och medel
för vapenindustrin att tjäna pengar på
medan problemen med växthuseffekten kom i bakvatten
tills Katrina kom till New Orleans
och gjorde byxorna fulla med vatten för Bush.

Var är nu den växthuseffekt som inte fanns
så länge du tjänade pengar på dess odling?
Dess vinst har runnit ut i vattnet i New Orleans
och ligger där och stinker
med alla presidentens politiska otvättade kalsonger
medan han själv står med neddragna byxor
och är fullständigt hjälplös,
då han aldrig kunnat hjälpa andra än sig själv.

Vinterkräksjuka

Den är bara ett symptom
på vida hemskare syndrom,
det djupa vintermörkrets fasa
med dess mardrömsnätter utan tal
med trötthet som förlamar kropp och själ
och gör morgonsömnigheten till en sjukdom
så att det känns bättre att ej stiga upp mer.
Så låt mig då få sova
liksom björnen ut den hemska vintern
så att jag ej mer får vakna upp igen
förrän en vårsol börjar breda ut sig
över en långt vackrare och bättre värld,
ty ingen värld kan vara sämre
än en skandinavisk faktisk mardrömsvinter.

Ljusbrist

Jag kvävs av brist på ljus.
Vad hjälper lust att andas
när mörkret kväver en ändå?
Vad hjälper ljus i hus och juleljus
när ljuset utomhus lika förbannat
bara lyser med sin frånvaro?
"Man måste klara sig med själens ljus"
säger då den snusförnuftige
som om klyschor kunde hjälpa.
Om man inte har något ljus i själen då?
Och ännu mindre är något ljushuvud?
Dra på trissor med schablonerna,
jag går i ide så är jag av med verkligheten
och så får den vara så mörk den vill utan mig.
Allt snusförnuft till trots
tycks det bästa man kan göra åt saken
bara vara att äta och sova
och värma sig med snaps
i väntan på att mörkret skall ta slut....

Varför tar man droger
när man vet att det är destruktivt och dumt?
Varför super man och dekar ner sig
när man vet att konsekvenserna blir värre?
Därför att man vill må bättre,
och man tror man kan må bättre,
det är självbedrägeriet,
att man tror sig kunna göra det igenom alkohol och droger
då man faktiskt tillfälligt tycks göra det.
Som ett chanstagande är det riskabelt,
det är rysk roulette och ren hasard,
och risken för snedtändning och baksmälla är enorm.

Men varför inte, om man nu en gång har en chans
att faktiskt nå en liten lindring och må bättre
i gott sällskap helst, hur tillfälligt det än må vara...
Man kan ju ändå ej må sämre än man gör.

Depressionsfrosseri

Man får se det från den ljusa sidan.
Visst är det skoj att vara deprimerad.
Ingenting är roligare än att tycka synd om sig själv.
Man kan ju faktiskt frossa i alla sina misslyckanden,
sina ständigt tilltagande gråa hår,
sin ständigt växande last av tragedier,
sin oupphörliga olycka
och allt ont i detta liv,
vars gräslighet ju oupphörligt växer –
livets enda fullkomligt säkra ständiga tillväxt.
Så stör inte mina olyckor,
låt dem bara hagla över mig,
tragediernas njutbarhet är utan gränser,
och den som inte drabbats av katastrofer
har aldrig fått känna att han lever.